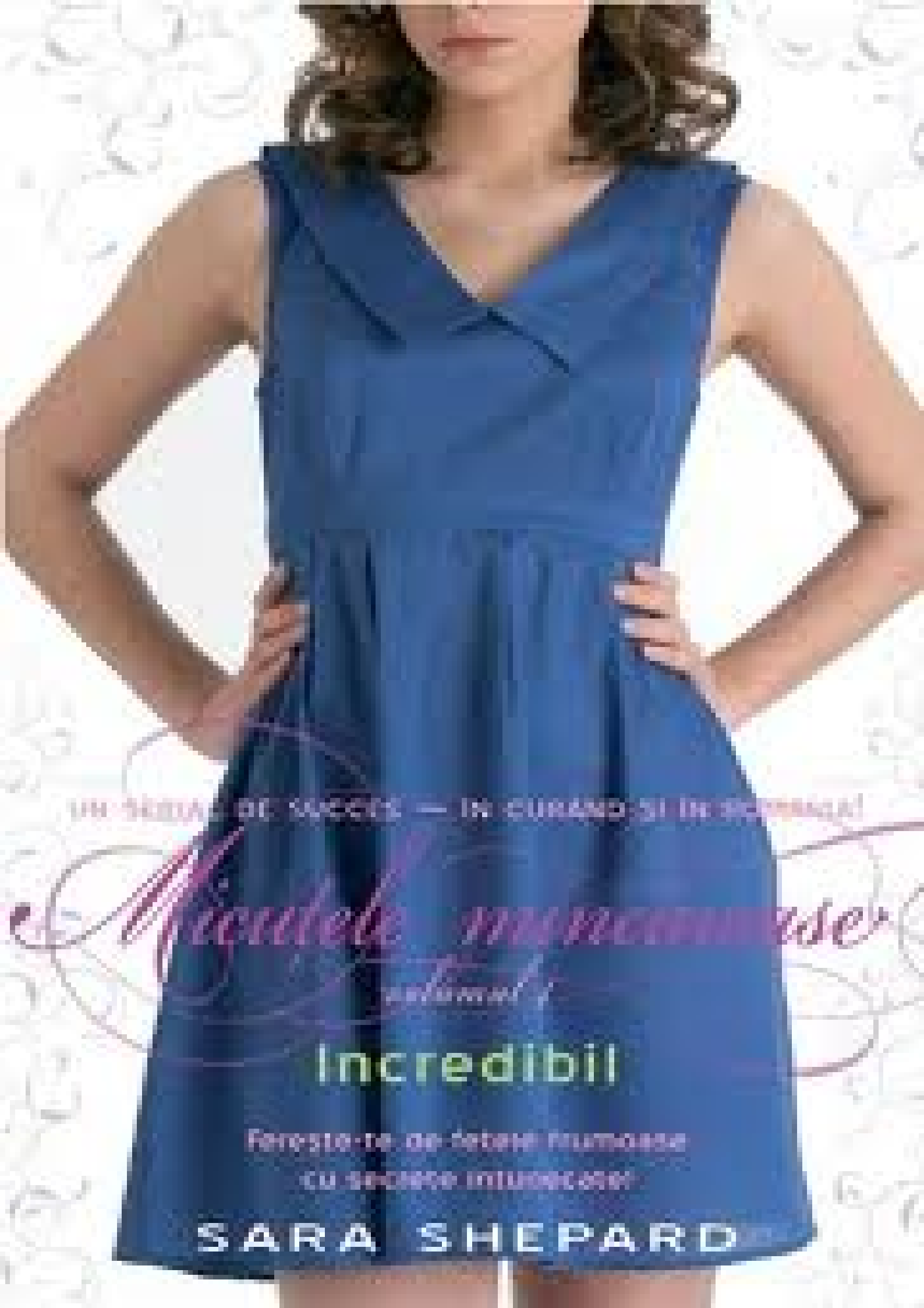
Jurnalul
Incredibil
SARA SHEPARD

Sara Shepard

Micuţele mincinoase
Vol 4
Incredibil

V 1.O

CUM SĂ SALVEZI O VIAŢĂ

Ţi-ai dorit vreodată să te poţi întoarce în timp şi să-ţi îndrepţi greşelile? Dacă nu desenai o faţă de clovn pe păpuşa Bratz primită de cea mai bună prietenă a ta când a împlinit opt ani, ea nu te-ar fi lăsat baltă pentru fata nou-sosită din Boston. Iar când erai într-a noua, n-ai fi lipsit în ruptul capului de la antrenamentul de fotbal ca să te duci la plajă, dacă ştiai că antrenorul o să te ţină tot campionatul pe banca de rezerve. Dacă nu făceai toate aceste alegeri nepotrivite, poate că fosta la prietenă ţi-ar fi oferit biletul pe care-l avea în plus, pe primul rând, la prezentarea de modă a lui Marc Jacobs. Sau poate că până acum ai fi ajuns portar în naţionala de fotbal feminin, cu un contract de supermodel pentru Nike şi o casă pe plaja din Nisa. Ai fi putut să navighezi cu ski-jetul pe Mediterană, în loc să stai în clasă la ora de geografie, chinuindu-te să găseşti pe hartă această mare.

În Rosewood, fanteziile privind schimbarea trecutului sunt la fel de numeroase precum fetele care primesc pandantive în formă de inimioară, de la Tiffany, când împlinesc treisprezece ani. Astfel, patru foste bune prietene ar face orice să călătorească înapoi în timp şi să îndrepte lucrurile. Dar dacă ar putea într-adevăr să se întoarcă? Ar fi ele capabile să o menţină în viaţă pe cea de-a cincea prietenă a lor… sau tragedia ei face parte pentru totdeauna din destinul celor patru fete?

Uneori, trecutul conţine mai multe întrebări decât răspunsuri. Iar în Rosewood, nimic nu este *vreodată* ceea ce pare să fie.

— O să facă o criză când o să-i spun, li se adresă Spencer Hastings celor mai bune prietene ale ei, Hanna Marin, Emily Fields şi Aria Montgomery.

Şi, îndreptându-şi tricoul verde cu capse, apăsă pe butonul soneriei de la uşa casei lui Alison DiLaurentis.

— De ce să-i spui *tu? o* întrebă Hanna, sărind de pe veranda din faţa casei pe trotuar şi înapoi.

De când îi spusese Alison – a cincea tipă din gaşca lor de prietene – că numai fetele agitate se menţin slabe, Hanna făcea tot felul de mişcări inutile.

— Poate c-ar trebui să-i spunem toate în acelaşi timp, propuse Aria, scărpinându-se pe claviculă, unde avea un tatuaj temporar sub formă de libelulă.

— Ar fi distractiv, zise Emily, dându-şi după ureche o şuviţă din părul ei blond-roşcat, tuns drept.

— Nici gând, protestă Spencer, îndreptându-şi umerii. E hambarul meu: *eu* trebuie să-i spun.

Şi mai sună o dată la uşa casei DiLaurentis.

În timp ce aşteptau, fetele ascultară bâzâitul maşinilor cu care era tuns gardul viu din curtea vecină cu cea a lui Spencer şi zgomotul făcut de gemenii Fairfield lovind mingea de tenis, la două case depărtare, în curtea lor din spate. Mirosea a liliac, a gazon tuns şi a cremă Neutrogena de protecţie împotriva soarelui. Era un moment idilic tipic pentru Rosewood: totul era agreabil în oraş, inclusiv zgomotele, mirosurile *şi* locuitorii lui. Fetele locuiseră în Rosewood aproape toată viaţa şi se considerau norocoase că trăiau într-un loc atât de special.

Cel mai mult le plăceau verile din Rosewood. A doua zi, după ce aveau să-şi dea examenul de la sfârşitul clasei a şaptea la Rosewood Day, şcoala pe care o frecventau, urmau să ia parte la ceremonia anuală de acordare a insignei de absolvire. Directorul Appleton avea să strige pe rând numele fiecărui elev, începând de la grădiniţă şi până la clasa a unsprezecea, şi să le ofere tuturor câte o insignă de aur de douăzeci şi patru de

carate: cea pentru fete era în formă de gardenie, iar cea pentru băieţi, în formă de potcoavă. Pe urmă, aveau să fie libere pentru zece săptămâni superbe, în care să se bronzeze, să gătească în aer liber, să se plimbe cu barca şi să facă excursii în Philly şi New York, la cumpărături. De-abia *aşteptau.*

Însă ceremonia de absolvire nu însemna şi pentru Ali, Aria, Spencer, Emily şi Hanna un veritabil ritual de trecere. Pentru ele, vara nu o să-nceapă cu adevărat decât în seara următoare, la petrecerea lor în pijamale de sfârşit de clasa a şaptea. Iar fetele îi pregătiseră lui Ali o surpriză care avea să marcheze începutul acelei veri.

Când în sfârşit se deschise larg uşa casei DiLaurentis, în faţa lor îşi făcu apariţia doamna DiLaurentis, îmbrăcată într-o rochie petrecută, scurtă, roz, care-i lăsa la vedere gambele lungi, musculoase şi bronzate.

— Bună, fetelor, le salută ea, calmă.

— Ali e acasă? întrebă Spencer.

— Cred că e sus, îi răspunse doamna DiLaurentis, dându-se la o parte din calea lor. Urcaţi!

Spencer porni pe hol în fruntea grupului, cu fusta ei albă plisată de la echipamentul de hochei pe iarbă fluturându-i şi coada blond-cenuşie săltându-i pe spate. Fetele adorau casa lui Ali: mirosea a vanilie şi a balsam de rufe, la fel ca şi Ali. Pereţii erau plini de fotografii din călătoriile lui Ali la Paris, Lisabona şi lacul Como. Erau şi multe poze cu Ali şi cu fratele ei, Jason, începând de la şcoala primară. Fetele adorau în mod special fotografia cu Ali într-a doua. Puloverul ei de un roz intens făcea ca faţa să-i lucească. Pe-atunci, Ali locuia cu familia ei în Connecticut, iar şcoala particulară de-acolo nu cerea ca elevii să poarte înăbuşitoarele sacouri albastre pe care le impunea Rosewood Day pentru fotografiile din anuar. Chiar şi la opt ani, Ali era de o frumuseţe irezistibilă: avea ochii albaştri şi limpezi, un chip în formă de

inimă, gropiţe adorabile şi o expresie obraznică-dar-fermecătoare, care făcea imposibil să ţii supărare pe ea.

Spencer atinse colţul din dreapta, jos, al fotografiei lor preferate, cu ele cinci în campingul din Pocono, în luna iulie a anului trecut. Erau toate lângă o canoe gigantică, scăldate de apa neagră a lacului, zâmbind cu gura până la urechi, atât cât pot fi de fericite cinci prietene bune la vârsta de doisprezece ani. Aria îşi puse mâna peste a lui Spencer, Emily peste a Ariei, şi Hanna deasupra lor. Închiseră ochii pentru o fracţiune de secundă, murmurând ceva, după care îşi retraseră mâinile. Fetele căpătaseră obiceiul să atingă poza încă de când fusese scoasă, o amintire din prima lor vară de prietenie. Nu le venea să creadă că Ali, fata-*vedetă* de la Rosewood Day, le alesese drept prietene pe ele patru. Într-o oarecare măsură, era ca şi cum ar fi fost prietene la cataramă cu o celebritate de prim rang.

Dar să recunoască asta ar fi fost… ei bine, penibil. Mai ales acum.

În timp ce treceau prin living, remarcară două robe de absolvent atârnate de clanţa unei uşi glisante din sticlă. Cea albă era a lui Ali, iar cea bleumarin, mai oficială, a lui Jason – în toamnă, el avea să plece la Yale. Fetele bătură din palme, entuziasmate să probeze şi ele roba şi bereta de absolvenţă, purtate de elevii de la Rosewood Day încă de la înfiinţarea şcolii, în 1897. Exact atunci, simţiră o mişcare în living. Jason stătea pe canapeaua de piele pentru două persoane, uitându-se absent la televizor, pe CNN.

— Saluuut, Jason, îi strigă Spencer, făcându-i semn cu mâna. Ai emoţii *mari* pentru mâine?

Jason le aruncă o privire. Era varianta masculină sexy a lui Ali, cu părul lui blond, de culoarea untului, şi ochii năucitor de albaştri. Zâmbi răutăcios şi-şi întoarse capul din nou spre televizor, fără să scoată vreun cuvânt.

— Ooo-kaaay, murmurară fetele la unison.

Jason avea şi o parte hilară: el fusese cel care inventase jocul de-a „în nici un caz”, pe care-l practica împreună cu prietenii lui. Fetele împrumutaseră jocul şi-l reinventaseră pentru propriul uz, ca să facă băşcălie pe seama fetelor mai tocilare din preajma lor. Însă Jason avea, categoric, şi toane. Ali le numea fiţe de Elliott Smith, după cantautorul lui preferat. Numai că, în mod clar, Jason nu avea motive să fie întors pe dos acum: a doua zi la vremea asta, o să fie într-un avion cu destinaţia Costa Rica, unde o să predea lecţii de caiac extrem pe toată durata verii. Ce să-ţi spun!

— Asta e, zise Aria, ridicând din umeri.

Cele patru fete îi întoarseră spatele lui Jason şi porniră să urce, ţopăind, scara care ducea la camera lui Ali. Când ajunseră pe palier, observară că uşa ei era închisă. Spencer se încruntă. Emily îşi înclină capul într-o parte. Din cameră, se auzi chicotitul lui Ali.

Hanna împinse uşor uşa. Ali era cu spatele la ele. Avea părul prins în coadă de cal şi purta o bluză de mătase în dungi, fără spate, cu o fundă perfect legată la gât. Se uita fix la carneţelul din poală, complet absorbită.

Spencer îşi drese glasul, şi Ali se întoarse spre ele, surprinsă.

— Fetelor, bună! strigă ea. Ce s-a întâmplat?

— Nu cine ştie ce, îi răspunse Hanna, arătând spre carneţelul din poala lui Ali. Ce-i ăla?

Ali închise carneţelul în grabă.

— Ah! Nimic.

Fetele simţiră prezenţa cuiva în spatele lor. Doamna DiLaurentis îşi făcu loc pe lângă ele, intrând graţioasă în camera lui Ali.

— Trebuie să avem o discuţie, îi zise lui Ali, cu glas răspicat şi încordat.

— Dar, mami… protestă ea.

— *Acum!*

Fetele se uitară una la alta. Pentru doamna DiLaurentis, acela era tonul care voia să spună „ai-dat-de-belea!”. Nu-l auzeau frecvent.

Mama lui Ali se întoarse spre fete.

— Ce-ar fi să aşteptaţi voi pe verandă?

— Nu durează decât o clipă, se grăbi să adauge Ali, zâmbindu-le drept scuză. Cobor şi eu imediat.

Hanna ezită, dezorientată. Spencer se concentră să vadă ce carneţel ţinea Ali în mână. Doamna DiLaurentis înălţă din sprânceană.

— Haideţi, fetelor! Duceţi-vă!

Înghiţind în sec, cele patru fete coborâră scara. Când ajunseră pe veranda care înconjura toată casa, îşi ocupară locurile obişnuite la uriaşa masă pătrată din patio: Spencer la un capăt, şi Aria, Emily şi Hanna, pe laturi. Ali urma să stea în capul mesei, lângă scăldătoarea din piatră pentru păsări a tatălui ei, montată pe un piedestal. Pentru câteva clipe, cele patru fete se uitară la o pereche de păsări cardinal care se zbenguiau în apa rece şi limpede a scăldătorii. Când o gaiţă albastră încercă să li se alăture, cardinalii începură să ţipe, alungând-o rapid. Păsările, se vede treaba, aveau acelaşi spirit de gaşcă precum al fetelor.

— Ciudată fază, aia de sus, comentă Aria în şoaptă.

— Credeţi că Ali are probleme? şopti Hanna. Dacă o pedepseşte să stea în casă şi nu mai poate să doarmă cu noi?

— Dar de ce-ar avea probleme? N-a făcut nimic rău, murmură Emily, care-i lua mereu apărarea lui Ali – fetele o porecliseră Killer, după pitbull-ul lui Ali.

— Nu, din câte ştim *noi,* mormăi Spencer în barbă.

Tocmai atunci, doamna DiLaurentis năvăli pe uşile din sticlă ale patio-ului şi traversă peluza.

— Vreau să fiu sigură că aveţi dimensiunile corecte, ţipă ea spre muncitorii leneşi cocoţaţi pe

un enorm buldozer, în partea din spate a proprietăţii.

Familia DiLaurentis construia un foişor de douăzeci de persoane pentru petrecerile estivale, iar Ali pomenise de faptul că mama ei era cât se poate de tipicară în legătură cu desfăşurarea lucrărilor, chiar dacă în prezent acestea se aflau doar în etapa săpării gropilor. Doamna DiLaurentis se apropie de lucrători şi începu să-i muştruluiască. Verigheta ei cu diamante sclipea în lumina soarelui, în timp ce ea îşi agita frenetic braţele. Fetele se uitară una la alta: se pare că discursul pe care i-l ţinuse lui Ali nu fusese prea lung.

— Fetelor?

Ali apăru la marginea verandei. Îşi schimbase bluza fără spate cu un tricou Abercrombie, cu mânecă scurtă, de un bleumarin decolorat. Pe chip avea o expresie încurcată.

— Hm… bună!

Spencer se ridică de la masă.

— De ce te-a luat în primire?

Ali clipi mărunt. Privi în toate părţile.

Ai avut probleme *fără* noi? strigă Aria, încercând să dea impresia că glumeşte. Şi de ce te-ai schimbat? Bluza de adineauri era foarte drăguţă.

Ali părea, în continuare, fâstâcită… şi oarecum necăjită. Emily se ridică pe jumătate.

— Vrei să… plecăm?

Vocea îi era nesigură. Celelalte fete o priviră îngrijorate pe Ali: *asta* voia?

Ali îşi răsuci brăţara albastră din şnur în jurul încheieturii, de trei ori. Apoi, veni şi ea în patio şi se aşeză la locul ei.

— Sigur că nu vreau să plecaţi. Mama s-a enervat pe mine din cauză că… iar mi-am aruncat echipamentul de hochei în maşină peste fineţurile ei.

Ridică încurcată din umeri şi-şi dădu ochii peste cap.

Emily se bosumflă. Trecu un scurt moment penibil.

— S-a supărat pe tine doar pentru *atâta* lucru? o întrebă Emily.

Ali înălţă din sprâncene.

— O ştii pe mama, Em. E mai tipicară şi decât Spencer, adăugă ea, nechezând pe înfundate.

Spencer se uită la ea prefăcându-se supărată, în timp ce Emily îşi plimba degetul mare pe o crestătură din masa de tec din patio.

— Dar nu vă faceţi griji, fetelor. Nu sunt pedepsită nici să stau în casă, nici altfel, le asigură Ali, împreunându-şi palmele. Putem pune în aplicare planul cu petrecerea în pijamale!

Răsuflară uşurate toate patru, iar atmosfera ciudată, stânjenitoare, începu să se împrăştie. Doar că fiecare dintre ele avea strania senzaţie că Ali nu le spunea chiar tot – şi, cu siguranţă, n-ar fi fost prima dată. Acum, Ali era cea mai bună prietenă a lor, pentru ca în clipa următoare, să se îndepărteze de ele pe nesimţite, dând telefoane pe furiş şi trimiţând mesaje secrete. Nu fusese vorba ca ele să-şi împărtăşească totul? Cu siguranţă că celelalte fete spuseseră o mulţime de lucruri despre ele însele – îi destăinuiseră lui Ali secrete pe care nimeni, absolut *nimeni* altcineva nu le cunoştea. Şi, desigur, mai era şi marele secret despre Jenna Cavanaugh, pe care-l ştiau toate – şi pe care juraseră să-l ducă cu ele în mormânt.

— Apropo de petrecerea noastră în pijamale, am veşti colosale, interveni Spencer, smulgându-le din gândurile lor. Ia ghiciţi unde o s-o ţinem?

— Unde? întrebă Ali, aplecându-se în faţă şi rezemându-se pe coate, revenindu-şi încetul cu încetul şi redevenind ea însăşi.

— În hambarul Melissei! strigă Spencer.

Melissa era sora mai mare a lui Spencer, iar domnul şi doamna Hastings renovaseră hambarul din curtea lor din spate şi-i permiseseră Melissei să-l folosească drept locuinţă în perioada liceului.

Spencer urma să beneficieze de acelaşi privilegiu, de îndată ce va fi suficient de matură.

— Super! chiui Ali. Cum aşa?

— Mâine-seară, după terminarea şcolii, o să plece cu avionul la Praga, îi explică Spencer. Ai mei mi-au zis că putem să folosim hambarul, cu condiţia să facem curat înainte de întoarcerea ei.

Ce drăguţ! aprecie Ali, lăsându-se pe spate şi împreunându-şi degetele.

Deodată, privi concentrată la ceva aflat în stânga muncitorilor. Melissa în persoană se plimba prin curtea vecină, a familiei Hastings, dreaptă şi rigidă. Într-o mână ţinea un umeraş pe care flutura rochia ei albă de absolvire a anului, iar pe umeri îşi pusese mantia albastră-purpurie de şefa de promoţie.

Spencer slobozi un suspin.

— E insuportabilă de când cu toată chestia asta legată de cine este şef de promoţie, şopti ea. Ba chiar mi-a spus că trebuie să fiu recunoscătoare pentru faptul că Andrew Campbell o să fie probabil şef de promoţie în locul meu, când o să terminăm şcoala: onoarea asta e o „responsabilitate *atât* de imensă”.

Cele două surori se detestau reciproc, şi Spencer venea aproape în fiecare zi cu câte o nouă poveste despre ce pacoste era Melissa.

Ali se ridică de la masă.

— Salut, Melissa! strigă ea, agitându-şi braţele.

Melissa se opri din mers şi se întoarse spre ele.

— A! Salut, fetelor, zise, cu un zâmbet prudent.

— Eşti emoţionată că pleci la Praga? o întrebă Ali, cu o voce cântată, zâmbindu-i Melissei cât putea ea de strălucitor.

Melissa îşi înclină uşor capul.

— Sigur că da.

— Merge şi *Ian?*

Ian era superbul iubit al Melissei. Doar gândul la el le făcea pe fete să leşine.

Spencer îşi înfipse unghiile în braţul lui Ali.

— *Ali,* se răsti ea.

Însă Ali nu făcu decât să-şi retragă braţul.

Melissa îşi puse palma streaşină la ochi ca să se apere de lumina necruţătoare a soarelui. Mantia albastră-purpurie îi flutura în vânt.

— Nu. El nu merge.

— O! exclamă Ali, zâmbind afectată. Eşti sigură că e bine… să-l laşi singur două săptămâni? Poate-şi găseşte altă iubită!

— *Alison,* scrâşni Spencer printre dinţi. Termină. *Imediat.*

— Spencer? şopti Emily. Ce se-ntâmplă?

— Nimic, se grăbi ea să-i răspundă.

Aria, Emily şi Hanna se uitară din nou una la alta. În ultima vreme, chestia asta se tot întâmpla: Ali spunea ceva, pe una dintre ele o apucau năbădăile, dar celelalte n-aveau habar despre ce era vorba.

Însă acum, în mod evident, se întâmplase ceva. Melissa îşi potrivi mantia în jurul umerilor, îşi îndreptă umerii şi le întoarse spatele. Privi îndelung şi concentrată uriaşa groapă din curtea familiei DiLaurentis, apoi se duse în hambarul ei, trântind uşa cu atâta putere, încât cununa de rămurele fixată pe ea se scutură serios.

— E clar că *cineva* s-a trezit cu faţa la cearşaf, comentă Ali. Eu doar glumeam, nimic mai mult.

Spencer scăpă un mic scâncet înfundat, şi Ali începu să se hlizească. Avea pe faţă un zâmbet vag. Era acelaşi zâmbet pe care-l avea Ali ori de câte ori ştia un secret despre vreuna dintre ele, ameninţând-o că le va spune celorlalte dacă va avea chef.

— În fond şi la urma urmei, cui îi pasă? continuă Ali, privindu-le pe rând, pe fiecare, cu ochii strălucitori. Ştiţi ce, fetelor? Adăugă, bătând

darabana în masă. Cred că asta o să fie vara lui Ali. Vara noastră, a *tuturor*. Simt eu asta. Voi nu?

Un moment, încremeniră. Parcă deasupra lor atârna un nor care le înceţoşa gândurile. Dar, încet-încet, norul se risipi, iar în mintea lor prinse contur o idee. Poate că Ali avea dreptate. Aceasta *putea* să fie cea mai frumoasă vară din viaţa lor. Putea să le transforme prietenia şi s-o facă să fie la fel de puternică precum fusese cu o vară în urmă. Puteau să uite de toate lucrurile înfricoşătoare şi scandaloase care se petrecuseră şi s-o ia de la început.

— Şi eu simt asta, rosti Hanna cu voce tare.

— Categoric, aprobară Aria şi Emily, în acelaşi timp.

— Sigur, zise şi Spencer, dar mai moale.

Se prinseră de mâini, strângându-şi-le puternic.

În noaptea aceea a plouat – o ploaie deasă, puternică, lăsând băltoace pe alei, udând grădinile şi creând mici lacuri pe prelata care acoperea piscina familiei Hastings. Pe la miezul nopţii, când ploaia se opri, Aria, Emily, Spencer şi Hanna se treziră şi se ridicară în capul oaselor aproape în acelaşi moment. Toate aveau un sentiment rău-prevestitor. Nu ştiau dacă din pricina unui vis pe care tocmai îl avuseseră sau a emoţiilor pentru a doua zi. Sau poate că era din cauza a cu totul altceva… ceva cu mult mai profund.

Se duseră să se uite pe geam la străzile liniştite şi pustii din Rosewood. Norii se risipiseră şi apăruseră stelele. Trotuarul strălucea de apă. Hanna privi aleea din faţa casei: acum nu era acolo decât maşina mamei. Tatăl ei se mutase. Emily se uită la curtea ei din spate şi la pădurea de dincolo de ea. Niciodată n-avusese curaj să se aventureze acolo: auzise că era bântuită de fantome. Aria trase cu urechea spre dormitorul părinţilor, întrebându-se dacă s-or fi trezit şi ei cumva… sau poate că iar

se certau şi nici nu adormiseră încă. Spencer rămase cu ochii pe veranda din spate a casei DiLaurentis, apoi îşi mută privirea spre imensa groapă pe care o săpaseră muncitorii pentru fundaţia foişorului. Ploaia transformase în noroi o parte din pământul proaspăt săpat. Spencer se gândi la toate lucrurile care o înfuriau în viaţă. Pe urmă, se gândi la toate lucrurile pe care şi le dorea în viaţă… şi la toate lucrurile pe care voia să le schimbe.

Spencer vârî mâna sub pat, găsi lanterna roşie şi o îndreptă spre fereastra lui Ali. O aprinse o dată scurt, de două ori, de trei ori. Era semnalul codificat prin care-i transmitea lui Ali că vrea să se strecoare afară şi să discute personal. I se păru că vede capul blond al lui Ali când aceasta se ridică din pat, însă Ali nu-i răspunse la semnal.

Toate patru se lăsară să cadă la loc pe perne, spunându-şi că presentimentul acela nu însemna nimic şi că aveau nevoie de somn. Peste numai douăzeci şi patru de ore, avea să aibă loc petrecerea în pijamale de final de clasa a şaptea, în cea dintâi noapte de vară. Vara care avea să schimbe totul.

Câtă dreptate aveau!

1
FILOSOFIA ZEN E MAI PUTERNICĂ DECÂT SPADA

Aria Montgomery se trezi în timp ce sforăia. Era duminică dimineaţă, şi stătea ghemuită pe un scaun albastru din vinilin, în sala de aşteptare a Spitalului Memorial din Rosewood. Toată lumea – părinţii Hannei Marin, ofiţerul Wilden, Mona Vanderwaal, cea mai bună prietenă a Hannei, şi Lucas Beattie, un băiat din clasa ei, de la Rosewood Day, care părea că tocmai sosise – se holba la ea.

— Am pierdut ceva? întrebă ea, cu voce răguşită.

Îşi simţea capul de parcă ar fi fost umplut cu jeleuri Peeps. Privind ceasul Zoloft atârnat deasupra intrării în sala de aşteptare, observă că era numai opt şi jumătate. Înseamnă că nu aţipise decât un sfert de oră.

Lucas se aşeză lângă ea şi luă o revistă – *Medical Supplies Today.* Conform copertei, numărul prezenta cele mai recente modele de saci pentru colostomie. Cine pusese o revistă despre materiale medicale într-o *sală de aşteptare* a unui spital?

— Acum am venit şi eu, îi răspunse el. Am auzit despre accident la ştirile dimineţii. Aţi reuşit s-o vedeţi pe Hanna?

Aria scutură din cap.

— Încă nu vor să ne lase.

Se cufundară amândoi într-o tăcere solemnă. Aria îi cercetă pe ceilalţi. Doamna Marin purta un pulover gri din caşmir, şifonat, şi o pereche de jeanşi extrem-de-mulaţi, cu tăieturi. Se răstea în mica ei cască Motorola, chiar dacă asistentele le atrăseseră atenţia că acolo nu era permis să se

vorbească la telefonul mobil. Ofiţerul Wilden se afla lângă ea, cu vestonul secţiei de poliţie din Rosewood descheiat până la mijlocul pieptului, lăsând la iveală tricoul alb cu tivul zdrenţuit. Tatăl Hannei se trântise pe scaunul cel mai apropiat de uşile duble ale secţiei de terapie intensivă,legănându-şi întruna piciorul stâng. Într-un costum de trening Juicy, roz-pal, şi cu şlapi în picioare, Mona Vanderwaal arăta răvăşită ca niciodată, cu faţa umflată de plâns. Când îşi ridică ochii şi-l văzu pe Lucas, Mona privi fix, sâcâită, vrând parcă să spună: *Aici trebuie să se afle doar prietenii apropiaţi şi familia.* Tu *ce cauţi?* Aria nu putea să dea vina pe toată lumea pentru că nu mai avea ea răbdare. Ea însăşi era acolo de la trei dimineaţa, după ce ambulanţa ajunsese în parcarea şcolii primare Rosewood Day şi o luase pe Hanna la spital. Mona şi ceilalţi ajunseseră în diferite momente ale dimineţii, după ce veştile începuseră să circule. Ultimul lucru pe care-l ştiau de la medici era că Hanna fusese mutată la terapie intensivă. Numai că asta fusese cu trei ore în urmă.

Aria revăzu în minte înspăimântătoarele detalii din noaptea trecută. Hanna o sunase să-i spună că ştia cine era A., diabolicul mesager care le sâcâia de o lună încoace pe Hanna, Aria, Emily şi Spencer. Hanna nu fusese de acord să-i dezvăluie vreun amănunt la telefon, aşa că le ceruse Ariei şi lui Emily să se întâlnească la leagănele de la Rosewood Day, vechiul lor loc special. Emily şi Aria ajunseseră tocmai la timp cât să vadă un SUV negru secerând-o pe Hanna, apoi îndepărtându-se în cea mai mare viteză. În timp ce paramedicii sosiseră în grabă, puseseră un guler cervical în jurul gâtului Hannei, o ridicaseră cu grijă pe targă şi o urcaseră în maşină, Aria se simţise ca paralizată. Când se ciupise cu putere, nici nu simţise durerea.

Hanna era încă în viaţă… dar la limită. Avea leziuni interne, un braţ fracturat şi vânătăi peste

tot. În urma accidentului avea traume cerebrale, iar acum era în comă.

Aria închise ochii, gata să izbucnească iarăşi în lacrimi. Cel mai de neconceput lucru era mesajul pe care ea şi Emily îl primiseră după accidentul Hannei. *Ştia prea multe.* Era de la A. Ceea ce însemna… că A. *ştia* ce ştia Hanna. Exact aşa cum A ştia tot restul: toate secretele lor, faptul că Ali, Aria, Spencer, Emily şi Hanna fuseseră cele care o orbiseră pe Jenna Cavanaugh, şi nu fratele vitreg al Jennei, Toby. Probabil că A. ştia şi cine o asasinase pe Ali.

Lucas o bătu uşor pe braţ.

— Ai fost acolo când a lovit-o maşina pe Hanna, nu-i aşa? Ai reuşit să vezi cine era la volan?

Aria nu-l cunoştea prea bine pe Lucas. Era unul dintre acei băieţi care *adorau* activităţile extraşcolare şi cercurile, în timp ce Aria era genul care prefera să se ţină cât mai departe posibil de toate lucrurile care-i implica pe colegii ei de la Rosewood Day. Nu ştia ce legătură putea să aibă el cu Hanna, însă i se părea că era frumos din partea lui să se afle aici.

— Era prea întuneric, bălmăji ea.

— Şi n-ai idee cine-ar fi putut să fie?

Aria îşi muşcă buza de jos cu putere. Wilden şi alţi doi poliţişti din Rosewood îşi făcuseră apariţia în noaptea precedentă, imediat după ce fetele primiseră mesajul de la A. Când le întrebase Wilden ce s-a întâmplat, toate fetele insistaseră că nu văzuseră cine era la volan, şi nici ce fel de SUV era. Şi juraseră, iar şi iar, că sigur fusese un accident: nu le trecea prin minte de ce-ar fi făcut cineva una ca asta în mod intenţionat. Poate că greşeau ascunzând informaţii faţă de poliţie, însă erau îngrozite toate de ce le-ar fi putut rezerva A., în eventualitatea în care spuneau adevărul.

A. le mai ameninţase şi înainte, cerându-le să nu spună nimic nimănui, iar Aria şi Emily fuseseră deja pedepsite o dată pentru că nu-i luaseră în seamă ameninţările. Mama Ariei, Ella, primise de la A. o scrisoare prin care o informa că tatăl Ariei avea o relaţie cu una dintre studentele sale de la universitate, dezvăluindu-i şi faptul că Aria cunoştea secretul tatălui ei. Pe urmă, A. făcuse publică în şcoală relaţia dintre Emily şi Maya, fata care se mutase în fosta casă a lui Ali. Aşa că Aria îl privi pe Lucas şi clătină tăcută din cap.

Uşa secţiei de terapie intensivă se deschise şi doctorul Geist intră cu paşi mari în sala de aşteptare. Cu ochii lui cenuşii şi pătrunzători, nasul coroiat şi o claie de păr alb, semăna puţin cu Helmut, proprietarul german al bătrânei case de pescari pe care o închiriase familia Ariei în Reykjavik, capitala Islandei. Doctorul Geist îi

învrednici pe toţi cu aceeaşi privire evaluatoare pe care Helmut i-o aruncase lui Mike, fratele Ariei, atunci când descoperise că acesta o ţinea pe Diddy, tarantula lui de companie, într-un ghiveci gol din teracotă în care Helmut obişnuia să cultive lalele.

Părinţii Hannei se ridicară, agitaţi, şi porniră spre doctor.

— Fiica dumneavoastră e încă inconştientă, zise cu voce joasă doctorul Geist. Nu s-au schimbat prea multe. I-am pus la loc braţul fracturat şi acum verificăm gravitatea leziunilor interne.

— Când putem s-o vedem? se interesă domnul Marin.

— Curând, îi răspunse doctorul. Însă deocamdată e într-o stare critică.

Se întoarse să plece, însă domnul Marin îl prinse de braţ.

— Când se va trezi?

Doctorul Geist îşi făcu de lucru cu mapa din mâini.

— Are multiple inflamaţii ale creierului, aşa că ne este greu să prognosticăm gradul de afectare în această etapă. E posibil să se trezească în regulă sau să apară complicaţii.

— Complicaţii? repetă doamna Marin, albindu-se la faţă.

— Am auzit că persoanele aflate în comă au din ce în ce mai puţine şanse de vindecare după ce trece un anumit timp, zise domnul Marin, agitat. Aşa este?

Doctorul Geist îşi frecă palmele de pantalonii albaştri ai uniformei medicale.

— Aşa este, da, dar haideţi să nu anticipăm, bine?

Un murmur străbătu încăperea. Mona izbucni iarăşi în lacrimi. Aria se gândi că şi-ar fi dorit s-o poată suna pe Emily… însă Emily era într-un avion cu destinaţia Des Moines, din Iowa, din motive pe care nu le explicase; doar atât le

spusese, că A. făcuse ceva ca s-o expedieze acolo. Pe urmă, mai era şi Spencer. Înainte de a le suna Hanna ca să le spună noutăţile, Aria pusese cap la cap mai multe informaţii şi trăsese o concluzie înfiorătoare în legătură cu Spencer… iar când o văzuse ascunzându-se în pădure, zvâcnind ca un animal sălbatic imediat după ce SUV-ul o izbise pe Hanna, Ariei i se confirmaseră cele mai rele temeri.

Doamna Marin îşi ridică enorma geantă maro de pe podea, întrerupând-o pe Aria din meditaţie.

— Mă duc să iau cafea, îi zise încet mama Hannei fostului ei soţ.

Apoi, îl sărută pe obraz pe ofiţerul Wilden – până în noaptea aceasta, Aria nu ştiuse că era ceva între ei doi – şi dispăru spre holul lifturilor.

Ofiţerul Wilden se trânti la loc pe scaunul lui. Săptămâna trecută, Wilden le vizitase pe Aria, pe Hanna şi pe celelalte, punându-le întrebări referitoare la amănuntele legate de dispariţia şi moartea lui Ali. În toiul interogatoriului, A. le trimisese fiecăreia câte un mesaj, ameninţându-le că dacă *îndrăzneau* să pomenească de mesajele expediate de ea pe e-mailurile sau telefoanele lor, le va părea rău. Dar simplul fapt ca Aria nu avea cum să-i spună lui Wilden nimic despre ceea ce era posibil ca A. să-i fi făcut Hannei nu însemna şi că nu-i putea vorbi despre oribila descoperire pe care o făcuse în legătură cu Spencer.

Putem să vorbim? mimă ea spre Wilden, aflat vizavi de ea, iar acesta făcu un semn de încuviinţare şi se ridică. Ieşiră din sala de aşteptare, într-un mic hol unde se afla un indicator pe care scria AUTOMATE. Acolo erau şase aparate automate lucioase, oferind numeroase produse începând de la băuturi carbogazoase până la meniuri complete, sendvişuri imposibil de identificat şi musaca de cartofi, ceea ce-i amintea Ariei de mâncărurile fade preparate de Byron, tatăl

ei, în serile în care mama sa, Ella, lucra până târziu.

Ascultă, dacă e vorba de prietenul tău profesor, află că l-am eliberat, începu Wilden, aşezându-se pe banca de lângă cuptorul cu microunde şi zâmbindu-i vag Ariei. N-aveam cum să-l reţinem, îi explică el. Şi, ca să ştii, nu se va întâmpla nimic. Nu-l pedepsim decât dacă vrei să depui tu plângere. Dar probabil că o să le spun părinţilor tăi.

Ariei i se scurse sângele din obraji. Normal că Wilden ştia ce se petrecuse – cu o seară în urmă – cu ea şi cu Ezra Fitz, profesor de engleză pentru avansaţi *şi* iubirea vieţii ei. Probabil că în secţia de poliţie din Rosewood era bârfa la ordinea zilei că un profesor de engleză în vârstă de douăzeci şi doi de ani avea o relaţie de amor cu o minoră… şi că *iubitul* minorei fusese cel care dăduse totul în vileag. Probabil că flecăreau pe tema asta la Hooters, localul aflat lângă secţia de poliţie, printre aripioare Buffalo, cartofi prăjiţi cu caşcaval şi fete cu pieptul generos.

— Nu vreau să depun plângere, bolborosi Aria. Şi vă rog, *vă rog,* nu le spuneţi părinţilor mei.

Ultimul lucru care-i trebuia acum era o discuţie importantă şi furioasă în familie.

Aria îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Dar, în orice caz, nu de-asta am vrut să stăm de vorbă. Eu… eu cred că s-ar putea să ştiu cine a omorât-o pe Alison.

— Ascult, o îndemnă Wilden, înălţând din sprânceană.

Aria inspiră adânc.

— Mai întâi de toate, Ali umbla cu Ian Thomas.

— Ian Thomas, repetă Wilden, făcând ochii mari. Iubitul Melissei Hastings?

Aria încuviinţă din cap.

— Am remarcat ceva în filmul video pe care mass-media a pus mâna săptămâna trecută. Dacă priviţi mai cu atenţie, îi puteţi vedea pe Ian şi pe Ali atingându-şi mâinile.

Îşi drese glasul.

— Şi lui Spencer Hastings îi picase cu tronc Ian. Între Ali şi Spencer exista o veritabilă concurenţă, iar în seara dispariţiei lui Ali s-au certat cumplit. Spencer a ieşit în fugă din hambar după Ali şi nu s-a mai întors cel puţin zece minute.

Wilden arăta neîncrezător.

Aria inspiră adânc. A. Îi trimisese diferite indicii cu privire la persoana care o asasinase pe Ali: că era cineva apropiat, cineva care-şi dorea ceva ce avea Ali, cineva care cunoştea fiecare centimetru al curţii din spatele casei lui Ali. Cu toate indiciile acestea puse cap la cap, după ce Aria dedusese că Ali şi Ian erau împreună, Spencer devenise suspectul impus de logică.

— După un timp, am ieşit să le caut, continuă ea. Nu erau de găsit pe nicăieri… şi eu am senzaţia asta oribilă că Spencer…

Wilden se sprijini de spătar.

— Spencer şi Alison aveau cam aceeaşi greutate, nu?

Aria încuviinţă.

— Sigur. Aşa cred.

— *Tu* ai putea să tragi pe cineva la fel de mare ca tine până la o groapă şi apoi să-l arunci în ea?

— N-nu ştiu, se bâlbâi Aria. Poate? Dac-aş fi îndeajuns de imoasă?

Wilden clătină din cap. Ochii Ariei se umplură de lacrimi. Îşi aminti ce linişte sinistră domnise în seara aceea. Ali era la doar câteva sute de metri de ele, şi ele nu auziseră nici măcar un sunet.

— De asemenea, Spencer ar fi avut nevoie să se liniştească suficient cât să nu vă dea de bănuit când s-a întors la voi celelalte, adăugă Wilden.

Trebuie să fii un actor al naibii de bun – ceea ce o fetiţă de clasa a şaptea n-are cum să fie – ca s-o scoţi la capăt cu aşa ceva. Eu cred că persoana care a comis crima, indiferent cine a fost, s-a aflat, evident, în apropiere, însă totul a necesitat mai mult timp, îi explică el, apoi înălţă deodată din sprâncene. Asta e acum distracţia voastră, a fetelor de la Rosewood Day? Să vă învinuiţi fostele prietene de crimă?

Aria rămase cu gura căscată, surprinsă de tonul mustrător al lui Wilden.

— Da, dar…

— Spencer Hastings e o fată ambiţioasă, extrem de sensibilă, dar nu mi se pare că ar putea fi o criminală, o întrerupse Wilden, după care îi zâmbi trist Ariei. M-am prins, îi zise. Trebuie să-ţi fie greu… tu nu vrei decât să-ţi dai seama ce s-a întâmplat cu prietena ta. Totuşi, n-am ştiut că Alison umbla în secret cu iubitul Melissei Hastings. *Asta* e o informaţie interesantă.

Spunând acestea, Wilden o salută pe Aria înclinând scurt din cap, se ridică şi porni înapoi spre coridor. Aria rămase lângă automatele cu vânzare, cu ochii pe linoleumul verde-mentă al podelei. Se simţea înfierbântată şi buimacă, de parcă ar fi stat prea mult timp într-o saună. Poate c-ar fi trebuit să-i fie ruşine de ea însăşi, pentru faptul că-şi învinovăţise fosta prietenă. Iar breşele pe care le făcuse Wilden în teoria ei erau cât se poate de logice. Poate că fusese o nebunie să aibă atâta încredere în indiciile primite de la A.

Un fior îi străbătu şira spinării. Poate că A. îi expediase toate acele indicii numai ca s-o abată, în mod intenţionat, de pe pista cea bună… şi să-i deturneze atenţia de la adevăratul făptaş. Şi poate – doar poate – că adevăratul făptaş era… *A.*

Ana era pierdută în gânduri când simţi deodată o mână pe umăr. Tresări şi se întoarse, inima bubuindu-i în piept. În spatele ei, în picioare, îmbrăcat într-un pulover uzat al

universităţii Hollis şi o pereche de jeanşi cu o gaură în buzunarul stâng din faţă, era tatăl Ariei, Byron. Îşi încrucişă braţele la piept, stânjenită. Nu mai vorbise cu tatăl ei de câteva săptămâni.

— Dumnezeule, Aria! Te simţi bine? se repezi Byron. Te-am văzut la ştiri.

— N-am nimic, îi răspunse Aria, băţoasă. Hanna a fost rănită, nu eu.

Când tatăl ei o trase spre el ca s-o îmbrăţişeze, Aria nu ştiu precis dacă voia să-l strângă în braţe sau să se lase moale. Îi era dor de el de când acesta plecase de-acasă, cu o lună în urmă. Însă în acelaşi timp, Aria era furioasă la gândul că fusese nevoie de un accident grav şi de o apariţie la televizor pentru ca Byron să se dezlipească de Meredith şi să ajungă la propria fiică.

Am sunat-o pe maică-ta de dimineaţă s-o întreb unde eşti, dar mi-a spus că nu mai locuieşti acolo, continuă Byron, cu vocea tremurându-i de emoţie. Îşi trecu mâna peste creştetul capului, răvăşindu-şi şi mai mult părul. Spune-mi, *unde* stai acum?

Aria fixă cu o privire înceţoşată afişul cu manevrele Heimlich, tipărit în culori vii, aflat în spatele automatului de coca-cola. Cineva desenase o pereche de sâni pe pieptul victimei care se înecase şi aveai impresia că persoana care-i făcea manevra Heimlich o pipăia de fapt. Aria locuise la Sean Ackard, iubitul ei pentru scurt timp, însă Sean îi dăduse limpede de înţeles că nu mai era bine-venită acolo atunci când făcuse o razie în apartamentul lui Ezra şi azvârlise lucrurile Ariei pe pragul lui Ezra. Cine să-i fi dat lui Sean pontul despre relaţia Ariei cu Ezra? *Cine, cine, cine?* A.

Până acum, Aria nu prea stătuse să se gândească la noua ei situaţie locativă.

— La hanul Olde Hollis? încercă ea.

— La hanul Olde Hollis e plin de şobolani. De ce nu stai cu mine?

Aria scutură viguros din cap.

— Tu stai cu…

— … cu Meredith, o completă, pe un ton ferm, Byron. Aş vrea s-o cunoşti.

— Dar… protestă Aria.

Cu toate acestea, tatăl ei avea clasica lui privire de călugăr budist. Aria cunoştea bine privirea aceasta: o mai văzuse după ce el refuzase s-o lase pe Aria să meargă într-o tabără de vară cu profil artistic, în Berkshire, preferând s-o trimită, pentru a patra vară la rând, în tabăra de activităţi Happy Hooray de la Hollis, ceea ce însemna zece săptămâni interminabile de confecţionat păpuşi din hârtie de ambalaj şi concursuri de alergat cu oul în lingură. Byron mai avusese privirea asta şi atunci când Aria îl întrebase dacă putea să-şi termine studiile la Academia Americană din Reykjavik, în loc să se întoarcă în Rosewood împreună cu familia. Privirea era adesea urmată de câte una dintre zicalele învăţate de Byron de la un călugăr pe care-l cunoscuse în timpul stagiului de licenţă petrecut în Japonia: *Obstacolul este calea.* Ceea ce însemna că ceea ce n-o ucidea pe Aria o fortifica.

Însă când se închipui mutându-se în aceeaşi casă cu Meredith, în minte îi veni un citat mult mai potrivit: *Unele locuri sunt mai rele decât boala.*

2
ABRACADABRA, UITE CĂ NE IUBIM DIN NOU

Ali se lăsă pe un şold şi-i aruncă o privire furioasă lui Spencer, care stătea în faţa ei, pe poteca ce ducea din spatele hambarului de pe proprietatea familiei Hastings înspre pădure.

— Tu încerci să-mi furi totul, şuieră ea. Dar asta nu poţi s-o ai.

Spencer tremură în aerul rece al serii.

— Nu pot să am ce?

— Ştii *tu,* zise Ali. Ai citit în jurnalul meu.

Îşi dădu pe spate părul blond ca mierea.

— Te crezi grozavă, dar eşti penibilă când te prefaci că nu ştii că Ian era cu mine. Dar e clar că ştiai, Spencer. De-asta îţi şi plăcea de el, nu-i aşa? Pentru că *eu* eram cu el? Pentru că sora ta era cu el?

Spencer făcu ochii mari. Aerul serii deveni înţepător, mirosind aproape usturător. Ali se bosumflă.

— Of, Spence… Tu chiar ai crezut că lui îi *plăcea* de tine?

Dintr-odată, Spencer simţi un val de furie, şi braţele îi ţâşniră în faţă, împingând-o pe Ali în piept. Ali se clătină înapoi, împiedicându-se de pietrele alunecoase. Doar că nu mai era Ali: era Hanna Marin. Trupul Hannei zbură prin aer şi lovi pământul cu un zgomot puternic. În loc ca din geantă să-i sară trusa de machiaj şi telefonul BlackBerry, ca dintr-o piñata spartă, din trup i se revărsară organele interne, căzând precum grindina pe beton.

Spencer ţâşni în capul oaselor, cu părul ei blond leoarcă de transpiraţie. Era duminică dimineaţă şi se afla în patul ei, tot în rochia neagră din satin şi cu incomozii chiloţi tanga cu care voise

să se ducă la petrecerea aniversară a Monei Vanderwaal, de aseară. O fâşie piezişă de lumină, de un auriu delicat, cădea pe biroul ei, şi graurii ciripeau nevinovaţi în uriaşul stejar din apropierea ferestrei. Rămăsese trează aproape toată noaptea, aşteptând să-i sune telefonul şi să primească veşti despre Hanna. Însă n-o sunase nimeni. Spencer n-avea habar dacă tăcerea aceasta era un semn bun... sau îngrozitor.

Hanna. O sunase aseară târziu, imediat după ce Spencer îşi recăpătase amintirea de mult reprimată a momentului în care o îmbrâncise pe Ali, în pădure, în seara dispariţiei acesteia. Hanna îi spusese lui Spencer că descoperise ceva important şi că trebuia neapărat să se întâlnească la leagănele de la Rosewood Day. Spencer ajunsese în parcarea şcolii primare în timp ce trupul Hannei zbura prin aer. Lăsase maşina pe marginea drumului, apoi alergase pe jos spre pădure, şocată de ceea ce văzuse.

Cheamă o ambulanţă! ţipase Aria.

Emily scâncea de frică. Hanna rămăsese nemişcată. Spencer nu mai fusese în viaţa ei martoră la ceva atât de înfricoşător.

După câteva secunde, telefonul Sidekick al lui Spencer bâzâise: primise un SMS de la A. Încă în pădure, Spencer le văzuse pe Aria şi pe Emily scoţându-şi la rândul lor telefoanele, şi stomacul i se răzvrătise când îşi dăduse seama că şi ele primiseră acelaşi mesaj înfiorător: *Ştia prea multe.* Oare A. înţelesese ce anume descoperise Hanna – un lucru pe care A. se străduia să-l ţină ascuns – şi o lovise cu maşina ca să-i închidă gura? Asta trebuia să fie, însă lui Spencer îi venea greu să creadă că aşa ceva se întâmplase cu adevărat. Era, pur şi simplu, ceva prea diabolic.

Dar poate că şi *Spencer* era exact la fel de diabolică. Cu doar câteva ore înainte de accidentul Hannei, îşi îmbrâncise sora, pe Melissa, pe scară. Şi în sfârşit îşi adusese aminte ce se întâmplase în

seara dispariţiei lui Ali, reînviind cele zece minute pe care le reprimase atâta vreme. O îmbrâncise pe Ali, trântind-o la pământ… poate chiar îndeajuns de tare încât să-i provoace moartea. Spencer nu mai ştia ce se întâmplase pe urmă, însă după toate aparenţele, A. ştia. A. îi trimisese lui Spencer un mesaj, doar cu două zile în urmă, sugerându-i că persoana care o asasinase pe Ali era exact în faţa ei. Spencer primise mesajul tocmai când se uita în oglindă… la *ea însăşi.*

Spencer nu dăduse fuga în parcare, să li se alăture prietenelor ei. În schimb, gonise spre casă, simţind o nevoie disperată să se gândească la toate acestea. Era *posibil* ca ea să fi omorât-o pe Ali? Ţinuse în ea secretul acesta? Şi totuşi, după o noapte întreagă de nesomn, nu putea pur şi simplu să compare ceea ce le făcuse ea lui Ali şi Melissei cu ceea ce A. îi făcuse Hannei. Da, Spencer îşi pierduse cumpătul, da, Spencer putea fi împinsă dincolo de limita răbdării, însă în adâncul sufletului, chiar nu credea că era capabilă să omoare pe cineva.

Şi atunci, de ce avea A. convingerea că Spencer era vinovată? Era cu putinţă ca A. să se înşele… sau să mintă? Însă A. ştia de sărutul lui Spencer cu Ian, dintr-a şaptea, de relaţia ei clandestină cu Wren, iubitul din facultate al Melissei, şi despre faptul că ele cinci o orbiseră pe Jenna Cavanaugh – toate aceste lucruri erau adevărate. A. avea atât de multă muniţie împotriva lor, încât nu avea deloc nevoie să inventeze ceva.

Deodată, când Spencer îşi şterse transpiraţia de pe faţă, un gând o izbi cu toată puterea, făcându-i inima să i se prăbuşească în piept. Exista un motiv foarte întemeiat pentru care A. să fi minţit şi să fi dat de înţeles că Spencer o omorâse pe Ali. Poate că şi A. avea secretele sale. Poate că A. avea nevoie de un ţap ispăşitor.

— Spencer! auzi vocea mamei, plutind spre ea de la parter. Poţi să vii jos?

Spencer sări din pat şi se privi în oglinda pudrierei. Avea ochii umflaţi şi injectaţi de sânge, buzele crăpate, iar în păr îi rămăseseră frunze de azi-noapte, de când se ascunsese în pădure. Pe moment, nu putea să facă faţă unei întruniri de familie.

La parter mirosea a cafea Segovia nicaraguană, făcută chiar atunci, a cornuri daneze de la patiseria Fresh Fields, la care se adăuga mireasma calelor proaspăt tăiate pe care menajera lor, Candace, le aducea în fiecare dimineaţă. Tatăl lui Spencer stătea la masa cu blat de granit din centrul bucătăriei, gătit cu pantalonii de ciclist, negri, din spandex, şi tricoul de ciclist, imprimat cu Poşta Americană. Poate că era un semn bun – nu puteau fi prea supăraţi pe ea, dacă tatăl ei ieşea, ca de obicei, să-şi facă traseul cu bicicleta, de la ora cinci dimineaţa.

Pe masa din bucătărie era ziarul *Philadelphia Sentinel* de duminică. La început, Spencer crezu că era acolo deoarece conţinea vreo ştire despre accidentul Hannei. Dar pe urmă îşi văzu propriul chip privind-o de pe prima pagină a ziarului. Purta un costum negru, lucios, şi zâmbea încrezătoare spre camera foto. *La o parte, de-alde Trump!* Era titlul. *Candidata la Orhideea de Aur pentru eseu, Spencer Hastings, soseşte!*

Spencer simţi un fior în stomac. Uitase. La ora asta, ziarul era pe treptele din faţa tuturor caselor.

Dinspre cămară se ivi o siluetă. Spencer făcu un pas înapoi, înfricoşată. Era Melissa, privind-o cu ură şi strângând o cutie de cereale Raisin Bran cu atâta forţă, încât Spencer avu impresia că ar putea s-o zdrobească. Văzu o zgârietură minusculă pe obrazul stâng al surorii ei, un pansament Band-Aid deasupra sprâncenei din dreapta, o brăţară galbenă de spital la încheietura mâinii stângi şi un bandaj de ghips pe încheietura mâinii drepte, în

mod evident o amintire de pe urma încăierării de ieri cu Spencer.

Spencer îşi lăsă ochii în jos, pradă unui întreg vălmăşag de sentimente de vinovăţie. Ieri, A. îi expediase Melissei primele câteva propoziţii ale vechii ei lucrări pentru economie avansaţi, una şi aceeaşi cu cea pe care o şterpelise Spencer de pe hard-ul calculatorului Melissei şi-o transformase în propria ei temă pentru acasă la economie avansaţi. Unul şi acelaşi eseu cu cel pe care profesorul de economie al lui Spencer, domnul McAdam, îl nominalizase la premiul Orhideea de Aur, cea mai prestigioasă distincţie din ţară la nivelul liceelor. Melissa înţelesese ce anume făcuse Spencer, şi cu toate că Spencer o implorase s-o ierte, Melissa îi aruncase în faţă vorbe oribile: insulte cu mult mai rele decât considera Spencer că merita. Conflictul se încheiase atunci când Spencer, înfuriată de cuvintele surorii ei, o împinsese din greşeală pe Melissa pe scară.

— Aşadar, fetelor, zise doamna Hastings, punându-şi cana de cafea pe masă şi făcându-i semn Melissei să se aşeze. Tatăl vostru şi cu mine am luat câteva hotărâri importante.

Spencer îşi încordă puterile pentru ceea ce avea să urmeze. Aveau s-o denunţe pe Spencer ca plagiatoare. Nu va mai merge la facultate. Va trebui să meargă la o şcoală de comerţ. Va sfârşi lucrând ca operatoare telefonică pentru JVC, preluând comenzi pentru aparate de masaj abdominal şi diamante false, în timp ce Melissa va scăpa basma curată, exact aşa cum se întâmpla mereu. Într-un fel sau altul, sora ei găsea mereu o cale să iasă la suprafaţă.

— În primul rând, nu mai vrem să mergeţi la doctoriţa Evans, începu doamna Hastings, împreunându-şi degetele. V-a făcut mai mult rău decât bine. Aţi înţeles?

Melissa încuviinţă din cap, însă Spencer strâmbă din nas, derutată. Doctoriţa Evans,

psihiatrul lui Spencer şi al Melissei, era una dintre foarte puţinele persoane care nu încercau s-o pupe în fund pe Melissa. Spencer dădu să protesteze, însă sesiză expresiile de avertisment de pe feţele ambilor ei părinţi.

— OK, bălmăji ea, simţindu-se aproape deznădăjduită.

— În al doilea rând, continuă domnul Hastings, ciocănind cu degetul mare în *Sentinel* drept în chipul lui Spencer, faptul că ai plagiat lucrarea Melissei a fost cât se poate de incorect, Spencer.

— Ştiu, se grăbi să-l aprobe Spencer, îngrozită să privească în direcţia Melissei.

— Dar, după ce ne-am gândit mai bine, am ajuns la concluzia că nu ne dorim ca întâmplarea să devină publică. Familia noastră a trecut deja prin prea multe. În consecinţă, Spencer, vei continua să concurezi pentru Orhideea de Aur. Nu vom vorbi cu nimeni despre ce a fost.

— Ce? strigă Melissa, trântindu-şi cana de cafea pe masă.

— Asta am hotărât, rosti doamna Hastings, pe un ton crispat, tamponându-şi colţurile gurii cu un şervet. Şi, de asemenea, ne aşteptăm ca Spencer să câştige.

— Să câştig? repetă Spencer, şocată.

— O *răsplătiţi*? ţipă strident Melissa.

— *Ajunge,* exclamă domnul Hastings, pe tonul pe care în mod obişnuit îl rezerva subordonaţilor săi de la biroul de avocatură, când cutezau să-l sune acasă.

— În al treilea rând, continuă doamna Hastings, voi două veţi deveni prietene.

Şi mama lor scoase două fotografii din buzunarul puloverului. Cea dintâi le înfăţişă pe Spencer şi pe Melissa la vârsta de patru şi, respectiv, nouă ani, întinse în hamacul casei de pe plajă a bunicii lor din Stone Harbor, New Jersey. Cea de-a doua era din camera de joacă a aceleiaşi

case, dar cu câţiva mai târziu. Melissa purta pălărie şi mantie de magician, în timp ce Spencer avea pe ea costumul bikini dantelat Tommy Hilfiger, cu stelele şi dungile steagului american. În picioare avea cizmele negre de motociclist pe care le tot purtase până când îi rămăseseră atât de mici, încât îi opreau circulaţia sângelui. Cele două surori dădeau un spectacol de iluzionism în faţa părinţilor: Melissa era magicianul, iar Spencer, drăgălaşa ei asistentă.

— Le-am găsit azi-dimineaţă, explică doamna Hastings, înmânându-i fotografiile Melissei, care le privi la repezeală şi i le întinse înapoi. Vă amintiţi cât de bune prietene eraţi altădată? Mereu bolboroseaţi câte ceva pe bancheta din spate maşinii. Nu voiaţi să mergeţi nicăieri una fără cealaltă.

— Asta a fost acum zece ani, mamă, replică Melissa, plictisită.

Doamna Hastings se uită fix la poza cu Spencer şi Melissa în hamac.

— Vouă vă plăcea casa de pe plajă a Nanei. Eraţi *prietene* în casa de pe plajă a Nanei. În consecinţă, ne-am hotărât să facem chiar azi o excursie la Stone Harbor. Nana nu e acasă, dar avem cheile noastre. Aşadar, duceţi-vă să vă faceţi bagajele.

Părinţii lui Spencer dădeau afirmativ din cap, cu febrilitate şi cu speranţă în ochi.

— Asta-i o prostie, rostiră la unison Spencer şi Melissa.

Spencer aruncă o privire spre sora ei, uimită de faptul că era cu putinţă să gândească la fel.

Doamna Hastings puse fotografia pe masă şi-şi duse cana la chiuvetă.

— Mergem acolo şi gata, decretă ea.

Melissa se ridică de la masă, ţinându-şi încheietura mâinii într-un unghi nefiresc. O privi în treacăt pe Spencer şi, pentru o clipă, expresia din ochi i se îmblânzi. Spencer îi răspunse cu un

zâmbet vag. Poate că tocmai atunci se stabilise o legătură între ele, găsindu-şi ceva în comun în aversiunea lor faţă de planul naiv al părinţilor. Poate că Melissa era capabilă s-o ierte pe Spencer pentru că o împinsese pe scară şi că-i furase lucrarea. Dacă da, atunci şi Spencer putea s-o ierte pentru afirmaţia că părinţii ei n-o iubeau.

Spencer îşi coborî privirea spre fotografie şi gândul îi zbură la spectacolele de magie pe care le dădeau ea şi Melissa. După ce prietenia dintre ele se făcuse ţăndări, Spencer crezuse că, dacă va murmura unele dintre fostele formule magice ale ei şi ale Melissei, vor fi din nou cele mai bune prietene. Bine-ar fi fost să fie atât de uşor!

Când îşi ridică privirea, văzu că expresia Melissei se schimbase. Sora ei îşi miji ochii, apoi îi întoarse spatele.

— Javră, îi mai zise, peste umăr, în timp ce păşea ţanţoşă pe hol.

Spencer îşi strânse pumnii şi toată furia îi năvăli înapoi. Va fi nevoie de mult mai mult decât de magie pentru ca ele două să se împace. Va fi nevoie de un miracol.

3
EMILY ARE PROPRIUL El
AMERICAN GOTHIC

Duminică după-amiază târziu, Emily Fields mergea în urma unei bătrâne sprijinite într-un cadru, pe banda rulantă a aeroportului internaţional din Des Moines, târându-şi după ea sacul albastru ponosit în care-şi ducea de obicei echipamentul pentru înot. De astă dată, sacul era îndesat cu toate bunurile ei lumeşti: hainele, pantofii, cele două morse din pluş preferate, jurnalul, iPod-ul, plus diverse bileţele de la Alison DiLaurentis, împăturite cu grijă, de care n-ar fi suportat să se despartă. În timp ce avionul zbura deasupra metropolei Chicago, îşi dădu seama că-şi uitase lenjeria. Dar, în definitiv, la ce putea să se aştepte, când îşi făcuse bagajul la mare repezeală, azi-dimineaţă? Nu dormise decât trei ore, paralizată de şoc după ce văzuse trupul Hannei zburând prin aer după ce SUV-ul o lovise.

Ajungând în terminalul principal, Emily se repezi în prima toaletă pe care o văzu, strecurându-se cu greu pe lângă o femeie extrem de corpolentă, într-o pereche de jeanşi prea mulaţi. Cu ochi tulburi, se privi în oglinda aflată deasupra chiuvetei. Părinţii ei chiar i-o făcuseră. Chiar o trimiseseră acolo, în localitatea Addams, Iowa, să locuiască împreună cu mătuşa Helene şi cu unchiul Allen. Şi totul din cauză că A. o dăduse în vileag pe Emily faţă de întreaga şcoală, şi totul din cauză că mama ei o prinsese îmbrăţişând-o pe Maya St. Germain, fata pe care o iubea, la petrecerea de aseară a Monei Vanderwaal. Emily ştiuse care era târgul: promisese să urmeze programul fundaţiei Vârfurile Copacilor, ca să se debaraseze de sentimentele ei faţă de Maya, fiindcă altfel avea să-şi ia adio de la Rosewood. Numai că, după ce

descoperise că până şi îndrumătoarea ei de la Vârfurile Copacilor, Becka, nu se putea împotrivi adevăratelor ei imbolduri, totul se dusese de râpă.

Aeroportul din Des Moines era mic, lăudându-se doar cu vreo două restaurante, o librărie şi un magazin în care se vindeau genţi multicolore Vera Bradley. Când ajunse la locul de preluare a bagajelor, Emily privi în jur, nesigură. Tot ce-şi mai amintea în legătură cu unchiul şi mătuşa ei era stricteţea lor exagerată. Evitau orice ar fi putut declanşa impulsurile sexuale: până şi anumite *alimente.* Aşa că, în timp ce cerceta mulţimea, Emily aproape că se aştepta să-i vadă pe asprul fermier cu faţa lunguiaţă şi pe banala şi înverşunata lui soaţă din tabloul *American Ghothic*[II] aşteptând-o lângă banda pentru bagaje.

— Emily!

Se răsuci pe călcâie. Helene şi Allen Weaver erau rezemaţi de un aparat Smarte Carte, cu mâinile împreunate în faţă, în dreptul mijlocului. Tricoul golf galben-muştar, vârât în pantaloni, îi scotea în evidenţă lui Allan pântecul masiv. Părul scurt şi sur al lui Helene părea lăcuit. Niciunul dintre ei nu zâmbea.

— Mai ai de luat vreun bagaj? o întrebă Allen, pe un ton morocănos.

— A, nu, răspunse politicoasă Emily, întrebându-se dacă nu era cazul să-i îmbrăţişeze.

Mătuşile şi unchii nu obişnuiau să se bucure când îşi vedeau nepoatele? Allen şi Helene arătau doar deranjaţi.

— Ei, atunci, să mergem, zise Helene. Avem vreo două ore de drum până în Addams.

Aveau un break vechi, a cărui caroserie avea inserţii din lemn. Înăuntru mirosea a odorizant de pin, mireasmă care totdeauna o ducea pe Emily cu gândul la lungile drumuri de ţară cu ţâfnoşii ei bunici. Allen conducea cu cel puţin douăzeci şi cinci de kilometri pe oră sub limita legală de viteză: până şi o bătrână care-şi mijea ochii

aplecată deasupra volanului îi depăşi. Nici mătuşa, nici unchiul nu rostiră vreun cuvânt pe tot parcursul drumului: nici către Emily, nici între ei. Atât de profundă era tăcerea, încât Emily putea să-şi audă inima frângându-se în şapte milioane de fărâme minuscule.

— Cu siguranţă că în Iowa e frumos, comentă ea cu voce tare, arătând spre interminabila câmpie din jurul ei.

Nu mai văzuse niciodată un loc atât de dezolant: nici măcar popasuri pentru odihnă nu erau. Allen scoase un mormăit slab. Helene îşi strânse şi mai mult buzele. Dacă le mai strângea puţin, putea să şi le înghită de tot.

Lui Emily, telefonul mobil rece şi neted în buzunarul gecii i se păru una dintre ultimele punţi către civilizaţie. Îl scoase şi-i privi cu atenţie ecranul. Nu avea mesaje noi, nici măcar de la Maya. Îi trimisese un SMS Ariei înainte de plecare, întrebând-o cum se mai simţea Hanna, însă Aria nu-i răspunsese. Cel mai nou mesaj era cel trimis azi-noapte de A.: *Ştia prea multe.* Chiar o lovise A. cu maşina pe Hanna? Şi ce era cu lucrurile pe care i le spusese Aria, înainte de accidentul Hannei; era posibil ca Spencer să fi asasinat-o pe Ali? Lacrimile i se adunară în ochi. Era, fără îndoială, cel mai nepotrivit moment în care să se afle atât de departe de Rosewood.

Deodată, Allen luă un viraj strâns spre dreapta, intrând pe o potecă accidentată de ţară. Maşina se hurducă pe pământul neregulat, traversând câteva podeţe din bare metalice şi trecând pe lângă nişte case dărăpănate. Câinii alergau de-o parte şi de alta a drumului, lătrând furioşi spre vehicul. În cele din urmă, cotiră pe un alt drum bătătorit şi ajunseră la o poartă. Helene cobori şi o descuie, iar Allen intră. O casă cu două nivele, acoperită cu ţiglă albă, se profilă în faţă. Era sărăcăcioasă şi modestă, amintind oarecum de casele amish, din localitatea Lancaster,

Pennsylvania, unde obişnuiau părinţii lui Emily să se oprească şi să cumpere autenticele plăcinte tradiţionale cu melasă.

— Am ajuns, anunţă Helene, pe un ton oarecare.

— E frumos, zise Emily, străduindu-se să pară bine dispusă, în timp ce cobora din maşină.

Ca şi celelalte case pe lângă care trecuseră, cea a familiei Weaver era înconjurată de un gard din plasă de sârmă şi pretutindeni se vedeau câini, găini, raţe şi capre. O capră mai curajoasă, legată cu un lanţ lung de podeţ, veni drept spre Emily. O împunse cu coarnele ei murdare, şi Emily ţipă.

Helene o privi cu asprime, în timp ce capra pleca, legănându-se.

— Nu mai ţipa aşa. Găinilor nu le place.

Perfect. Nevoile găinilor aveau prioritate faţă de cele ale lui Emily.

— De ce e legat aşa în lanţ? întrebă, arătând spre capră.

— *Legată,* o corectă Helene. Pentru că a fost fată rea, de-aia.

Emily îşi muşcă buza, agitată, când Helene o conduse într-o bucătărie minusculă, care părea să nu mai fi fost modernizată de prin anii cincizeci. Instantaneu, Emily începu să ducă dorul veselei bucătării a mamei, cu colecţiile ei de vase cu pui imprimaţi, cu prosoapele înfăţişând motive de Crăciun folosite pe toată durata anului, cu magneţii pentru frigider în forma diverselor monumente din Philadelphia. Frigiderul lui Helene n-avea nimic pe el, nici urmă de magneţi, şi mirosea a legume stricate. Când intrară într-un mic living, Helene îi arătă spre o fată care stătea pe un scaun de culoarea vomei, citind *Jane Eyre.*

— Ţi-o mai aminteşti pe Abby?

Abby, verişoara lui Emily, era îmbrăcată cu un fel de halat kaki decolorat, care-i ajungea până la genunchi, şi o bluză decentă tricotată. Avea părul legat la ceafă şi nici urmă de machiaj. Cu

tricoul ei strâmt pe care scria IUBEŞTE UN ANIMAL, ÎMBRĂŢIŞEAZĂ O ÎNOTĂTOARE, cu blugii Abercrombie sfâşiaţi, cu pielea hidratată şi buzele date cu *gloss* cu aromă de cireşe, Emily se simţea ca o desfrânată.

— Bună, Emily, rosti afectată Abby.

— Abby a fost atât de amabilă încât să se ofere să-şi împartă camera cu tine, zise Helene. E sus, imediat cum urci pe scară. O să-ţi arătăm.

La etaj erau patru dormitoare. Cel dintâi le aparţinea lui Helene şi Allen, iar al doilea era pentru John şi Matt, gemenii în vârstă de şaptesprezece ani.

Iar acela este al lui Sarah, Elizabeth şi micuţa Karen, anunţă Helene, arătând spre o încăpere pe care Emily o confundase cu o debara pentru mături.

Emily rămase cu gura căscată. Nu auzise de niciuna dintre verişoarele acestea.

— Câţi ani au?

— Păi, Karen are şase luni, Sarah, doi ani, iar Elizabeth, patru. În prezent sunt la bunica lor.

Emily se strădui să-şi ascundă zâmbetul. Pentru un cuplu care se ferea de sex, categoric aveau o mulţime de progenituri.

Helene o conduse apoi pe Emily într-o cameră aproape goală şi-i arătă spre paturile sărăcăcioase dintr-un colţ. Abby . se aşeză pe patul ei, împreunându-şi mâinile în poală. Lui Emily nu-i venea să creadă că o astfel de cameră era locuită: unicul mobilier consta în cele două paturi, o măsuţă de toaletă simplă şi o etajeră fără cine ştie ce cărţi pe ea. Acasă, camera ei era tapetată cu postere şi fotografii, pe birou erau împrăştiate sticluţe cu parfum, decupaje din reviste, CD-uri şi cărţi. Dar, dacă stătea să se gândească mai bine, ultima oară când fusese acolo, Abby îi spusese că voia să se călugărească, aşa că, probabil, traiul lipsit de zorzoane făcea parte din pregătirea ei pentru viaţa monahală. Emily aruncă o privire pe

fereastra cea mare, cu un singur ochi de geam, şi văzu enormul câmp al familiei Weaver, cuprinzând un grajd mare şi un siloz. Cei doi veri mai mari ai ei, John şi Matt, cărau baloturi de fân din grajd, punându-i în caroseria unei camionete. La orizont, nu era nimic. Absolut nimic.

— Şi cât de departe e şcoala voastră? o întrebă Emily pe Abby.

Aceasta se lumină la faţă.

— Nu ţi-a spus mama? Noi facem şcoala la domiciliu.

— Aaa…

Pofta de viaţă îi dispăru complet lui Emily.

— Îţi voi da mâine orarul, zise Helene, trântind câteva prosoape cenuşii pe patul lui Emily. Va trebui să dai câteva examene, ca să văd unde să te plasez.

— Sunt în anul al treilea la liceu, o informă Emily. Şi urmez şi câteva cursuri pentru avansaţi.

— Vom vedea unde să te plasăm, repetă Helene, privind-o cu duritate.

Abby se ridică de pe pat şi dispăru pe coridor. Emily privi disperată pe fereastră. *Dacă o să treacă o pasăre în zbor în următoarele cinci secunde, până săptămâna viitoare o să fiu înapoi în Rosewood.* Şi, exact în timp ce o rândunică delicată trecea, fâlfâindu-şi aripile, Emily îşi aminti că încetase cu micile ei jocuri superstiţioase. Întâmplările din ultimele câteva luni – cu muncitorii care găsiseră trupul lui Ali în groapa pentru foişor, sinuciderea lui Toby, A. şi… toate celelalte – o determinaseră să-şi piardă orice încredere în faptul că se întâmpla cu un motiv.

Telefonul ei mobil începu să sune. Emily îl scoase din buzunar şi văzu că Maya îi trimisese un SMS. *Tu chiar eşti în Iowa? Te rog, sună-mă când poţi.*

Ajutor, începu să tasteze Emily, când Helene îi smulse telefonul din mâini.

— În casa asta nu sunt permise telefoanele mobile, o anunţă Helene, stingându-i telefonul.

— Dar… protestă Emily. Dar dacă vreau să-mi sun părinţii?

— Pot s-o fac eu în locul tău, intonă Helene, apropiindu-şi faţa de a lui Emily. Mama ta mi-a povestit câteva lucruri despre tine. Nu ştiu cum merg treburile prin Rosewood, însă aici trăim după regulile mele. Este clar?

Emily tresări. Helene scuipa când vorbea, şi Emily îşi simţi obrazul ud.

— Este clar, răspunse cu glasul tremurat.

— Bine, încuviinţă Helene, ieşind pe coridor şi lăsând telefonul să cadă într-un borcan mare şi gol, de pe o măsuţă din lemn. Îl vom pune aici, la bună păstrare, mai zise ea.

Cineva imprimase pe capac cuvintele BORCANUL ÎN JURĂTURILOR, însă recipientul era gol, cu excepţia telefonului lui Emily.

Telefonul părea singuratic în borcanul înjurăturilor, însă ea nu îndrăzni să deşurubeze capacul – Helene probabil că-l conectase la un sistem de alarmă. Se întoarse în dormitorul gol şi se azvârli pe pat. Pe mijlocul saltelei era un drug ascuţit, iar perna parc-ar fi fost o lespede. Când cerul de Iowa trecu de la ruginiu la purpuriu, apoi la albastru-închis şi, în fine, la negru, Emily simţi lacrimi fierbinţi şiroindu-i pe obraji. Dacă aşa arăta prima zi din viaţa pe care o avea de-acum înainte, atunci prefera să moară.

Câteva ore mai târziu, uşa se deschise cu un scârţâit prelung. O umbră se întinse pe podea. În patul ei, Emily se ridică în capul oaselor şi inima începu să-i bată cu putere. Se gândi la mesajul lui A.: *Ştia prea multe.* Şi la trupul Hannei, zdrobindu-se de caldarâm.

Dar nu era decât Abby. Aceasta aprinse o veioză mică şi se trânti pe burtă pe patul de lângă al ei. Emily îşi muşcă obrazul pe dinăuntru şi se

prefăcu că nu observă. Oare asta să fi fost cine ştie ce sinistră formă de rugăciune prin Iowa?

Abby se ridică apoi, cu un morman de haine în braţe. Îşi scoase halatul kaki peste cap, îşi descheie sutienul bej şi îmbrăcă o fustă mini din blugi şi un top roşu, cilindric, fără umeri şi fără mâneci. Apoi căută din nou pe sub pat, găsi un portfard roz cu alb şi-şi aplică rimel pe gene şi *gloss* roşu pe buze. În cele din urmă, îşi desfăcu părul din coadă, îşi lăsă capul în jos şi începu să-şi treacă degetele prin el. Când se ridică, părul îi stătea vâlvoi.

Îi întâlni privirea lui Emily. Zâmbi larg, ca şi cum ar fi vrut să-i spună: *Închide gura, că-ţi intră muştele.*

— Vii cu noi, nu? o întrebă.

— U-unde? se bâlbâi Emily, de îndată ce-i veni graiul.

— O să vezi, răspunse Abby, apropiindu-se de Emily şi luând-o de mână. Emily Fields, prima ta noapte în Iowa tocmai a început.

4
CÂND CREZI, ÎNSEAMNĂ CĂ E ADEVĂRAT

Când deschise ochii, Hanna Marin se trezi că era singură într-un tunel lung şi alb. În spatele ei nu era decât întuneric, iar în faţă, numai lumină. Din punct de vedere fizic, se simţea fantastic: nu balonată de la prea multe Cheez-Its cu cheddar, nici cu pielea uscată şi părul ars, nici ameţită din cauza lipsei de somn, nici stresată de intrigile societăţii. De fapt, nici nu mai ştia precis de când nu se mai simţise aşa… perfect.

Nu i se părea că ar fi un vis obişnuit, ci unul cu mult mai important. Deodată, un pixel luminos îi zbură prin faţa ochilor. Şi apoi altul, şi iar altul. Decorul i se dezvălui treptat, ca o fotografie care se încarcă mai lent într-o pagină Web.

Se pomeni stând împreună cu cele trei bune prietene ale ei, pe veranda din spate a casei lui Alison DiLaurentis. Părul blond-închis al lui Spencer, cu şuviţe aurii şi şatene, era prins în coadă de cal, iar Aria îşi purta părul ondulat, negru-albăstrui, în cozi împletite. Emily avea pe ea un tricou acvamarin şi o pereche de boxeri care aveau imprimate pe fese cuvintele NATAŢIE ROSEWOOD. Un sentiment de groază o străbătu pe Hanna, şi când îşi privi imaginea reflectată în oglindă, de-acolo se holbă la ea propriul chip dintr-a şaptea. Purta aparat dentar, cu benzi din cauciuc verzi şi roz. Părul şaten decolorat îi era răsucit în coc. Braţele parcă-i erau jamboane afumate, iar picioarele, franzele palide, fleşcăite. Ce senzaţie minunată!

— Hei, fetelor!

Hanna se întoarse spre ea. Ali era *acolo.* Chiar în faţa ei, privindu-le fix, de parcă ele ar fi răsărit din pământ. Când se mai apropie, Hanna

simţi mirosul de gumă de mestecat mentolată şi de parfum Ralph Lauren Blue. Iată şi şlapii ei Puma, purpurii: Hanna uitase de ei. Şi iată-i şi labele picioarelor – Ali era capabilă să-şi încrucişeze degetul al doilea cu cel mare şi afirma că era semn de noroc. Hanna şi-ar fi dorit ca Ali să-şi încrucişeze degetele chiar acum şi să facă celelalte lucruri-unicat, pe care Hanna voia cu disperare să şi le amintească.

Spencer se ridică.

— De ce te-a luat în primire?

— Ai avut probleme *fără* noi? strigă Aria. Şi de ce te-ai schimbat? Bluza de adineauri era foarte drăguţă.

— Vrei să… plecăm? întrebă, cu teamă, Emily.

Hanna îşi amintea tocmai ziua aceea. Avea încă unele din notiţele ei pentru examenul final la istoria de-a şaptea, mâzgălite în podul palmei. Îşi vârî mâna în geanta mare din pânză, marca Manhattan Portage, pipăind contururile beretei din bumbac alb, a absolvenţilor de la Rosewood Day. Şi-o luase în sala de sport pe timpul pauzei de prânz, ca să se pregătească pentru festivitatea de absolvire de a doua zi.

Cu toate acestea, absolvirea clasei a şaptea nu era singurul eveniment care urma să aibă loc a doua zi.

— Ali, zise ea, ridicându-se atât de brusc, încât dărâmă una dintre lumânările cu miros de citronelă de pe masa din patio. Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

Însă Ali n-o luă în seamă, aproape ca şi cum Hanna n-ar fi spus nimic.

— Iar mi-am aruncat echipamentul de hochei în maşină peste fineţurile mamei, le spuse celorlalte.

— S-a supărat pe tine doar pentru *atâta* lucru? o întrebă Emily, nevenindu-i să creadă.

— *Ali,* insistă Hanna, fluturându-şi mâinile prin faţa ochilor lui Ali. Trebuie să mă asculţi. O să ţi se-ntâmple un lucru îngrozitor. Şi noi trebuie să-l împiedicăm!

Ali îşi abătu privirea pentru o fracţiune de secundă spre Hanna. Ridică din umeri şi-şi scutură părul prins cu bentiţa cu picăţele.

— Doar o ştii pe mama, Em. E mai tipicară şi decât Spencer!

— Cui îi pasă de maică-ta? ţipă strident Hanna.

Pielea i se încinsese şi o mânca, de parcă ar fi înţepat-o un miliard de albine.

— Ia ghiciţi unde-o să ţinem petrecerea noastră în pijamale mâine seară? tocmai întreba Spencer.

— Unde? întrebă Ali, aplecându-se în faţă şi rezemându-se pe coate.

— În hambarul Melissei! strigă Spencer.

— Super! chiui Ali.

Nu! strigă Hanna. Se urcă pe mijlocul mesei, ca să se facă văzută. Cum era posibil să *n-o* vadă? Doar era grasă ca o focă. Fetelor, *nu se poate*! Trebuie să ţinem petrecerea în altă parte. Unde să fim în siguranţă.

Capul începu să i se învârtească. Poate că universul avea un capriciu al lui, şi ea se întorsese cu adevărat, de-a binelea, într-a şaptea, chiar înainte ca Ali să moară, dar cunoscând viitorul. Avea şansa de a schimba mersul lucrurilor. Putea să sune la secţia de poliţie din Rosewood şi să spună că avea oribila presimţire că, a doua zi, cea mai bună prietenă a ei va păţi ceva. Sau putea să împrejmuiască groapa din curtea familiei DiLaurentis cu un gard din sârmă ghimpată.

— Poate c-ar trebui să nu mai dăm deloc petrecerea, zise ea disperată. Poate c-ar trebui s-o lăsăm pe altă dată.

În sfârşit, Ali o prinse pe Hanna de încheieturile mâinilor şi o trase jos de pe masă.

— Termină, îi şopti. Faci caz pentru nimic.

— Fac caz pentru *nimic*? protestă Hanna. Ali, tu o să *mori* mâine. O să ieşi în fugă din hambar, în timpul petrecerii noastre şi, pur şi simplu, o să… dispari!

— Nu, Hanna, ascultă-mă. Nu e aşa.

Hanna simţi atingerea a ceva rece şi lipicios. Ali o privea drept în ochi.

— Nu e… aşa? se bâlbâi ea.

Ali îi atinse mâna. Era o mângâiere reconfortantă, un gest de tipul celor pe care le făcea tatăl Hannei, când ea era bolnavă.

— Nu-ţi face griji, rosti Ali cu delicateţe, la urechea Hannei. Sunt bine.

Vocea ei părea atât de aproape! Atât de reală! Hanna clipi şi deschise ochii, însă acum nu mai era în curtea lui Ali. Era într-o cameră albă, întinsă pe spate. Deasupra ei strălucea lumina crudă a unor tuburi fluorescente. Auzi un piuit de undeva din stânga ei, şi şuierul constant al unui aparat, iar şi iar, iar şi iar.

O figură înceţoşată înotă spre ea. Era o fată, cu chipul în formă de inimă, ochi albaştri şi dinţi albi, strălucitori. Îi luă mâna Hannei şi i-o mângâie încetişor. Hanna se strădui să se concentreze. Fata arăta ca…

— Sunt bine, rosti din nou Ali, şi Hanna îi simţi pe obraz răsuflarea fierbinte.

Suspină. Strânse pumnii şi-i desfăcu din nou. Se strădui să oprească clipa, s-o conştientizeze, însă deodată totul se estompă – orice sunet, orice miros, senzaţia că mâna lui Ali le-ar atinge pe-ale ei. Şi apoi, se făcu beznă.

5
ASTA ÎNSEAMNĂ RĂZBOI

Duminică, spre seară, când Aria plecă de la spital, starea Hannei tot nu se schimbase; urcă treptele neregulate care duceau pe veranda casei din Old Hollis, unde locuia Ezra. Apartamentul lui de la parter era la doar două străzi distanţă de casa pe care o împărţeau acum Byron cu Meredith, însă se simţea încă Aria nu se simţea pregătită să meargă acolo. Nu se aştepta ca Ezra să fie acasă, dar îi trimisese un bilet în care-i spunea unde urma ea să locuiască, şi spera să poată sta de vorbă cu el. În timp ce se străduia să strecoare biletul prin fanta pentru corespondenţă, auzi un scârţâit în spatele ei.

— Aria, zise Ezra, făcându-şi apariţia în antreu, îmbrăcat într-o pereche de blugi decoloraţi şi un tricou de la Gap, de culoarea roşiei coapte. Ce faci?

— Am vrut…

Aria avea vocea încordată de emoţie. Ridică biletul, care se mototolise puţin în timpul tentativei ei de a-l strecura în cutia poştală.

— Am vrut să-ţi dau ăsta. Nu scrie decât să mă suni.

Făcu un pas ezitant spre Ezra, temându-se să-l atingă. El mirosea exact ca noaptea trecută, când Aria fusese acolo ultima dată: un pic a whisky scoţian, un pic a cremă hidratantă.

— Nu mi-am închipuit c-o să fii aici, bolborosi Aria. Eşti bine?

— Ei bine, n-a trebuit să-mi petrec noaptea la închisoare, ceea ce a fost bine, răspunse Ezra, râzând, dar apoi se încruntă. Totuşi… am fost concediat. Iubitul tău a povestit totul conducerii şcolii: a avut şi fotografii cu noi, ca dovezi. Toată lumea a preferat să păstreze tăcerea, aşa că, în afara cazului în care *tu* depui plângere, n-o să mă aleg cu dosar.

Îşi strecură degetul într-o gaică a pantalonilor.

— Mâine ar trebui să trec pe-acolo şi să eliberez biroul. Presupun că pentru restul anului o să aveţi un profesor nou.

Aria îşi apăsă faţa cu palmele.

— Îmi pare foarte, *foarte* rău, zise.

Îl luă de mână pe Ezra. La început, Ezra se împotrivi atingerilor ei, însă cu timpul, oftând, cedă. O trase mai aproape de el şi o sărută apăsat, iar Aria îi răspunse sărutându-l cum nu o mai făcuse niciodată. Ezra îşi strecură mâinile pe sub închizătoarea sutienului. Aria îl apucă de tricou, sfâşiindu-i-l. Nu mai conta că erau afară sau că, de pe veranda învecinată, câţiva studenţi care fumau din bonguri se holbau la ei. Aria îl sărută pe Ezra pe gât, iar acesta o cuprinse de mijloc.

Dar când se auzi sirena unei maşini de poliţie, săriră un amândoi şi se desprinseră din îmbrăţişare, speriaţi.

Aria se ghemui după peretele împletit din nuiele al verandei. Ezra se lăsă pe vine lângă ea, roşu la faţă. O maşină de poliţie trecu încet pe lângă casa lui. Poliţistul vorbea la telefonul mobil şi nu le acordă nici cea mai mică atenţie.

Când se întoarse spre Ezra, Aria constată că avântul erotic le dispăruse.

— Hai înăuntru, o invită Ezra, trăgându-şi tricoul pe el şi intrând în apartament.

Aria îl urmă, ocolind uşa de la intrare, care încă atârna în balamale, după ce o spărseseră poliţiştii cu o seară în urmă. În apartament mirosea ca de obicei, a praf şi a macaroane Kraft cu brânză.

— Aş putea încerca să-ţi găsesc eu alt serviciu, îi propuse Aria. Poate că tata are nevoie de un asistent. Sau ar putea să tragă ceva sfori prin Hollis.

— Aria…

Privirea lui Ezra sugera capitularea. Şi de-abia atunci observă Aria cutiile U-Haul din spatele lui. Cada din centrul livingului fusese golită de

cărţi. Lumânările albastre şi groase de pe cămin dispăruseră. Iar Bertha, supradimensionata păpuşă înfăţişând o servitoare franţuzoaică, pe care i-o cumpăraseră în glumă câţiva colegi de facultate, nu mai era cocoţată pe scaun în bucătărie. De fapt, cele mai multe dintre bunurile personale ale lui Ezra lipseau. Mai rămăseseră doar câteva piese de mobilier izolate, uzate.

Se simţi străbătută de un fior.

— Pleci, zise.

— Am un văr care locuieşte în Providence, murmură Ezra în barbă. O să merg la el pentru o vreme. Să-mi limpezesc mintea. Să urmez un curs de olărit la şcoala de design din Rhode Island. Nu ştiu.

— Ia-mă cu tine, se repezi Aria. Se ridică, se apropie de Ezra şi începu să-l tragă de tricou. Totdeauna mi-am dorit să merg la şcoala de design din Rhode Island. E şcoala mea preferată. Poate aş reuşi să mă înscriu mai devreme.

Îşi ridică din nou privirea spre el.

— Acum trebuie să mă mut cu tatăl meu şi cu Meredith… ceea ce, în mare măsură, este o soartă mai rea decât moartea. Şi… şi nu m-am simţit niciodată ca atunci când sunt cu tine. Şi nu sunt sigură că mă voi mai simţi vreodată.

Ezra închise strâns ochii, legănându-i mâinile Ariei înainte şi-napoi.

— Eu cred c-ar trebui să mă mai cauţi peste vreo doi ani. Pentru că, de fapt, şi eu simt acelaşi lucru pentru tine. Dar trebuie să plec de-aici. Tu ştii asta şi o ştiu şi eu.

Aria se depărtă de el. Parcă i-ar fi deschis cineva pieptul şi i-ar fi scos inima de-acolo. Nu mai departe de noaptea trecută, pentru câteva ore, totul fusese perfect. După care Sean… şi A. destrămaseră totul.

— Hei, exclamă Ezra, văzând lacrimile revărsate pe obrajii Ariei. O trase spre el şi-o îmbrăţişă strâns. Gata, e-n regula, îi zise.

Se-aplecă să caute într-o cutie şi apoi îi întinse figurina cu chipul lui William Shakespeare.

— Vreau să o iei tu, şopti.

Aria îi răspunse cu un zâmbet vag.

— Serios?

Prima oară când venise aici, după petrecerea lui Noel Kahn, de pe la începutul lui septembrie, Ezra îi spusese că figurina asta era unul dintre obiectele lui preferate.

Ezra îi urmări conturul maxilarului cu vârful degetului arătător, pornind de la bărbie şi sfârşind cu lobul urechii. Aria simţi fiori pe şira spinării.

— Serios, şopti el.

Îi simţi privirea asupra ei când se întoarse şi porni spre uşă.

— Aria, o strigă el încet, exact când ea păşea peste un teanc de vechi cărţi de telefoane, ca să ajungă pe hol.

Se opri, cu inima tresăltându-i. Ezra avea pe chip o expresie înţeleaptă, liniştită.

— Eşti cea mai puternică fată din câte-am cunoscut, îi zise. Aşa că… dă-i încolo, înţelegi? O să fii bine.

Apoi se aplecă şi începu să-şi sigileze cutiile cu scotch. Aria ieşi cu spatele din apartament, ameţită, întrebându-se ce l-o fi apucat dintr-odată să facă pe consilierul psihologic cu ea. Ca şi cum i-ar fi spus că el era adult, cu toate responsabilităţile şi consecinţele care decurgeau din asta, în timp ce ea nu era decât un copil, care avea toată viaţă înainte.

Iar asta era *exact* ce nu voia ea să audă în clipa asta.

— Aria! Bine-ai venit! strigă Meredith.

Era în pragul bucătăriei, purtând un şorţ cu dungi albe şi negre – pe care Aria încerca să şi-l imagineze ca fiind o uniformă de închisoare – şi cu o mănuşă pentru cuptor în mâna dreaptă. Zâmbea ca un rechin pregătindu-se să înghită un peştişor.

Aria îşi târî înăuntru ultimul dintre sacii pe care i-i aruncase la picioare Sean cu o seară în urmă şi privi în jur. Ştia că Meredith avea gusturi bizare – era artistă şi preda la Colegiul Hollis, aceeaşi instituţie de învăţământ în care lucra şi Byron –, însă livingul arăta de parcă ar fi fost decorat de un psihopat. Într-un colţ era un scaun stomatologic, cu tot cu tava pentru instrumentele de tortură. Meredith acoperise un întreg perete cu fotografii înfăţişând globi oculari. Obişnuia să graveze tot felul de mesaje pe lemn, ca formă de exprimare artistică, iar deasupra căminului era o bucată mare de lemn pe care scria: FRUMUSEŢEA NU TRECE DE NIVELUL EPIDERMEI, ÎNSĂ URÂŢENIA PĂTRUNDE PÂNĂ LA OS. Pe masa din bucătărie era lipită o imagine mare, decupată, a Vrăjitoarei celei Rele din Vest. Aria aproape că era tentată să arate spre ea, spunând că nu ştia că mama lui Meredith era din Oz. Dar tocmai atunci văzu un raton într-un colţ şi scoase un ţipăt.

— Stai liniştită, nu-ţi face griji, se grăbi să-i spună Meredith. E împăiat. L-am cumpărat de la un magazin de taxidermie din Philly.

Aria strâmbă din nas. Casa lui Meredith rivaliza cu Muzeul Mütter al curiozităţilor medicale din Philadelphia, pe care fratele Ariei îl adora aproape la fel de mult ca pe muzeele sexuale vizitate de el în Europa.

— Aria! exclamă Byron, făcându-şi apariţia şi ştergându-şi mâinile pe jeanşi.

Atia constată că purta jeanşi de culoare închisă, cu *curea,* şi un pulover moale, gri: poate că obişnuita lui uniformă – tricoul pătat de transpiraţie purtând emblema celor de la Sixers[2] şi boxeri uzaţi, în carouri – nu era suficient de bună pentru Meredith.

— Bine-ai venit! zise şi el.

Aria scânci, ridicându-şi din nou sacul. Când adulmecă aerul, îi mirosi a lemn ars şi Cream of

Wheat. Examină bănuitoare oala de pe foc. Poate că Meredith gătea terci de ovăz, la fel ca malefica directoare de şcoală dintr-un roman de Dickens.

— Ei, dă-mi voie să-ţi arăt camera ta, zise Byron, luând-o pe Aria de mână.

O conduse pe coridor şi ajunseră într-o încăpere mare, pătrată, în care se aflau câteva bucăţi de lemn, câteva fiare pentru gravat, un enorm fierăstrău-panglică şi unelte pentru sudură. Aria presupuse că era studioul lui Meredith… sau camera în care-şi dădea gata victimele.

— P- aici, o invită Byron, ducând-o în spaţiul din colţul studioului, despărţit de restul încăperii printr-o draperie cu motive florale. Şi, după ce trase draperia într-o parte, strigă: Taa-*daaal*

Un pat dublu şi o măsuţă pentru toaletă cu trei sertare lipsă ocupau un spaţiu doar cu puţin mai mare decât al unei cabine de duş. Byron îi adusese aici mai devreme celelalte bagaje, dar pentru că nu era loc pe podea, le stivuise pe pat. Nu era decât o pernă plată, îngălbenită, proptită de tăblia patului, şi cineva aşezase în echilibru pe pervazul ferestrei un minuscul televizor portabil. În vârful lui era un autocolant pe care scria cu litere vechi, decolorate, de prin anii şaptezeci: CRUŢĂ CALUL, CĂLĂREŞTE-O PE SUDORIŢĂ.

Aria se întoarse spre Byron, simţindu-se cuprinsă de greaţă:

— Va trebui să dorm în studioul lui Meredith?

— Ea nu lucrează şi noaptea, se grăbi să-i răspundă Byron. Şi, ia uite! Ai televizorul tău, şemineul tău!

Îi arătă spre o imensă monstruozitate din cărămidă, care ocupa aproape întreg peretele opus. Cele mai multe case din Old Hollis aveau şemineuri în fiecare cameră, din cauză că sistemul de încălzire centrală era jalnic.

— Noaptea poţi să-ţi faci o atmosferă plăcută, insistă, Byron.

— Tată, eu habar n-am cum să *aprind* focul într-un şemineu, protestă Aria, dar tocmai atunci remarcă un şir de gândaci de bucătărie mergând dintr-un colţ în altul al tavanului. Dumnezeule! ţipă ea, arătând într-acolo şi făcându-se mică în spatele lui Byron.

— Nu sunt veritabili, o linişti Byron. Meredith i-a pictat. Ea a reuşit să personalizeze într-adevăr casa, cu tuşa ei artistică.

Aria se simţi în pragul unei crize de hiperventilaţie.

— Mie mi se par veritabili! exclamă ea.

Byron păru sincer surprins.

— Am crezut c-o să-ţi placă aici. A fost tot ce-am putut găsi mai bun într-un timp atât de scurt.

Aria închise ochii. I se făcu dor de micul apartament neîngrijit al lui Ezra, cu cada lui de baie şi miile de cărţi şi perdeaua de la duş având imprimată pe ea harta reţelei de metrou din New York City. Plus că acolo nu existau gândaci: nici veritabili, *nici* falşi.

— Iubitule! răsună vocea lui Meredith dinspre bucătărie. Masa e gata.

Byron îi zâmbi crispat Ariei şi se întoarse să plece spre bucătărie. Aria îşi închipui că trebuie să-l urmeze. În bucătărie, Meredith tocmai aşeza câte un castron pe fiecare dintre farfuriile lor. Din fericire, la cină nu aveau terci de ovăz, ci o nevinovată supă de pasăre.

— M-am gândit că ar fi cea mai bună idee pentru stomacul meu, mărturisi ea.

— Meredith a avut probleme cu stomacul, explică Byron.

Aria se întoarse spre fereastră şi zâmbi. Poate că era leproasă şi Meredith contractase cumva ciuma bubonică.

— Are mai puţină sare, anunţă Meredith, dându-i un pumn în braţ lui Byron. Aşa că o să-ţi facă bine şi ţie.

Aria îşi privi curioasă tatăl. Byron obişnuia să pună sare pe fiecare îmbucătură din furculiţă.

— Şi de când mănânci tu nesărat? se interesă.

— Am tensiune mare, se justifică Byron, arătând spre inimă.

Aria strâmbă din nas.

— Ba nu, n-ai.

— Ba da, am, zise Byron, prinzându-şi şervetul sub guler.

— Sunt ca un supraveghetor de sclavi, insistă Meredith, trăgându-şi scaunul şi aşezându-se. Meredith o plasase pe Aria în dreptul capului vrăjitoarei decupate. Aria îşi împinse uşor castronul, astfel încât să acopere chipul verde ca mazărea al vrăjitoarei. Îl ţin la regim, continuă Meredith. Îl pun să ia şi vitamine.

Aria se simţi deprimată, şi groaza începu să-i umple stomacul. Meredith se purta deja ca şi cum ar fi soţia lui Byron, chiar dacă el nu locuia cu ea decât de o lună.

Meredith arătă spre mâna Ariei.

— Ce-ai acolo?

Aria îşi coborî privirea şi-şi dădu seama că ţinea încă în mână figurina lui Shakespeare dăruită de Ezra.

— A! nu e decât… ceva din partea unui prieten.

— Un prieten căruia îi place *literatura,* bănuiesc.

Meredith întinse mâna, făcând capul lui Shakespeare să se bâţâie în sus şi-n jos. Avea un licăr aproape imperceptibil în ochi.

Aria încremeni. Era posibil ca Meredith să *ştie* de Ezra? Aruncă o privire spre Byron. Tatăl ei sorbea din supă, neatent. Acum nu citea la masă, aşa cum făcea în permanenţă acasă. Oare Byron chiar fusese nefericit acasă? Oare o iubea, într-adevăr, mai mult pe pictoriţa de gândaci şi pasionata de animale împăiate Meredith, decât pe delicata, blânda şi iubitoarea mamă a Ariei, pe

Ella? Şi ce-l făcea pe Byron să creadă că Aria putea să stea aşa, cu braţele încrucişate, şi să accepte această situaţie?

— A, Meredith are o surpriză pentru tine, interveni Byron. În fiecare semestru, are dreptul să urmeze un curs gratuit la Hollis. A zis că poţi să foloseşti tu în locul ei creditul pentru semestrul acesta şi să mergi tu la un curs.

— Aşa e, confirmă Meredith, întinzându-i Ariei broşura cuprinzând cursurile suplimentare de la colegiul Hollis. Poate ţi-ar face plăcere să vii la unul dintre cursurile de artă la care predau eu.

Aria îşi muşcă zdravăn obrazul pe dinăuntru. Mai degrabă ar fi acceptat să aibă gâtul plin de cioburi de sticlă, decât să petreacă un singur minut în plus cu Meredith.

— Haide, alege-ţi un curs, o îmboldi Byron. Ştii că-ţi doreşti.

Prin urmare, o forţau să facă asta? Aria deschise broşura. Poate să fi ales ceva despre regizorii de film germani sau microbiologie, ori despre problemele speciale ale copiilor neglijaţi şi comportamentul familial necorespunzător.

Deodată, ceva îi atrase privirea. *Arte iraţionale: creează capodopere unice, meşteşugite în concordanţă cu nevoile, cerinţele şi dorinţele propriului suflet. Prin intermediul sculpturii şi nu numai, studenţii învaţă să depindă mai puţin de felul în care văd, şi mai mult de propria personalitate.*

Aria încercui cursul cu creionul găsit între paginile broşurii şi pe care scria PIETRELE SUNT FOARTE TARI, fiind personalizat pentru catedra de geologie de la Hollis. Cursul acesta categoric suna atrăgător. Poate chiar avea să constate că e ca unul dintre acele cursuri islandeze de yoga, în care, în loc să-şi întindă membrele, Aria şi ceilalţi elevi dansau cu ochii închişi, scoţând sunete care imitau şoimii. Totuşi, în clipa de faţă avea nevoie de puţină iraţiune. Plus că era unul dintre puţinele

cursuri de artă la care Meredith *nu* preda. Ceea ce-l făcea aproape perfect.

Byron îşi ceru scuze, se ridică de la masă şi se repezi spre mica baie din casa lui Meredith. După ce-l auzi pornind ventilatorul din tavan, Meredith îşi lăsă jos furculiţa şi o privi în ochi pe Aria.

— Ştiu ce gândeşti, îi zise, pe un ton egal, frecându-şi cu degetul mare tatuajul – înfăţişând o pânză de păianjen roz – de pe încheietură. Deteşti faptul că tatăl tău e cu mine. Dar ai face mai bine să te obişnuieşti cu asta, Aria. Eu şi Byron o să ne căsătorim de îndată ce se pronunţă divorţul părinţilor voştri.

Din greşeală, Aria înghiţi un ghem de tăiţei nemestecat. Tuşi, împroşcând supă peste toată masa. Meredith sări înapoi, făcând ochii mari.

— Nu ţi-a picat bine ceva? întrebă, surâzând.

Aria îşi întoarse brusc privirea, simţind că o ustură gâtul. Nu-i picase bine ceva, într-adevăr, însă nu era vorba de supa făcută de Vrăjitoarea cea Rea.

6
EMILY NU E DECÂT O DULCE ŞI NEVINOVATĂ TIPĂ DIN MIDWEST

— Haide, o zori Abby, trăgând-o pe Emily după ea prin curtea fermei.

Soarele cobora dincolo de orizontul plat din Iowa, şi tot felul de insecte cu picioarele lungi, tipice pentru Midwest, ieşeau la joacă. Din câte se părea, Emily, Abby şi cei doi verişori mai mari ai ei, Matt şi John, ieşeau şi ei să se joace.

Se opriră tuspatru la marginea drumului. John şi Matt îşi schimbaseră amândoi tricourile albe simple şi pantalonii de lucru cu blugi bufanţi şi tricouri imprimate cu mărci de bere. Abby trase de topul ei cilindric şi-şi verifică rujul în oglinjoara pudrierei. Emily – în aceeaşi pereche de jeanşi şi cu tricoul de înot, adică îmbrăcată aşa cum venise – se simţi prost îmbrăcată… ceea ce, în mare măsură, era şi felul în care se simţea mai totdeauna în Rosewood.

Aruncă o privire peste umăr spre casa de ţară. Toate luminile erau stinse, însă câinii alergau şi acum nebuneşte prin curte, iar capra cea rea era încă legată cu lanţul de podeţ, clopoţelul legat la gâtul ei balansându-se într-o parte şi-n cealaltă. Mare minune că Helene şi Allen nu le puneau clopoţei şi copiilor lor.

— Eşti sigură că e o idee bună? întrebă ea cu voce tare.

— E-n regulă, răspunse Abby, clătinând din cap şi făcându-şi cerceii să se legene. Mama şi tata se duc la culcare la ora opt fix. Aşa se-ntâmplă când te trezeşti de la patru dimineaţa.

— Facem asta de luni de zile şi nu ne-au prins niciodată, o asigură Matt.

Deodată, apăru la orizont o camionetă argintie, stârnind praful în urma ei. Camioneta

încetini pe lângă ei patru şi apoi se opri. Dinspre ea plutiră sunetele unei piese hip-hop, pe care Emily nu reuşea s-o recunoască, şi un puternic miros de ţigări mentolate. Un tip brunet, de genul lui Noel Kahn, le făcu semne cu mâna verilor ei, apoi îi zâmbi lui Emily.

— Eeeeei… aşadar, ea e verişoara voastră, hm?

— Exact, răspunse Abby. E din Pennsylvania. Emily, el e Dyson.

— Urcaţi, îi invită Dyson, bătând uşor în scaun cu palma Abby şi Emily se suiră în faţă, iar John şi Matt se urcară în bena camionetei. În timp ce se îndepărtau, Emily – stăpânită de o senzaţie de stânjeneală – mai aruncă o privire spre casa care se micşora.

— Şi ce te aduce în fascinantul Addams? o întrebă Dyson, schimbând neîndemânatic vitezele.

Emily o privi pentru o clipă pe Abby.

— M-au trimis părinţii.

— Te-au gonit de-acasă?

— De-a binelea, interveni Abby. Am auzit că eşti o adevărată teroare, Emily, zise ea, apoi îşi întoarse privirea spre Dyson. Emily trăieşte periculos.

Emily îşi înăbuşi un hohot de râs. Singurul act de rebeliune pe care-l comisese de faţă cu Abby fusese să şterpelească un baton Oreo în plus la desert. Se întrebă dacă verii ei cunoşteau adevărul despre motivul care-i determinase pe părinţii ei s-o exileze acolo. Probabil că nu: cel mai probabil, *lesbiană* era un termen pentru borcanul înjurăturilor.

După câteva minute, intrară pe un drum accidentat care ducea spre un siloz vast, vopsit într-un portocaliu aprins, şi opriră pe iarbă, alături de un automobil care avea pe bara de protecţie un autocolant pe care scria: PUN FRÂNĂ CÂND VĂD BALCOANE . Doi băieţi palizi coborâră dintr-o camionetă roşie şi-şi ciocniră pumnii cu alţi

doi tipi vânjoşi, blonzi, sosiţi cu un Dodge Ram negru. Emily zâmbi. Totdeauna crezuse că folosirea expresiei de *îndopaţi cu mămăligă* ca să descrii pe cineva din Iowa era un clişeu, însă în clipa de faţă era singura care-i venea în minte.

Abby o strânse de braţ.

— Pe aici, proporţia dintre băieţi şi fete e de patru la una, o informă în şoaptă. Aşa c-o să te cuplezi clar astă-seară. Eu mereu îmi găsesc câte unul.

Prin urmare, Abby nu ştia adevărul despre Emily.

— A! Grozav, îi răspunse.

Emily încercă să zâmbească. Abby clipi complice şi sări jos din camionetă. Emily porni în urma celorlalţi spre siloz.

Aerul mirosea a parfum Clinique Happy, a bere spumoasă din hamei şi a iarbă uscată. Când intră, se aşteptă să vadă baloturi de fân, un animal domestic, poate două, şi eventual o scară simplă, şubredă, care să ducă spre camera unei fete ciudate, exact ca în filmul *The Ring.* În schimb, observă că silozul era curăţat, iar din tavan atârnau beculeţe de Crăciun. Canapele din pluş de culoarea prunei erau aliniate pe lângă pereţi, iar în spate erau câteva butoaie enorme.

Abby, care deja îşi luase o bere, atrase câţiva băieţi lângă Emily. Ar fi fost vedete până şi în Rosewood: toţi aveau părul moale, feţele colţuroase şi danturile strălucitor de albe.

— Brett, Todd, Xavi… *ea* e verişoara mea Emily. E din Pennsylvania.

— Bună, zise Emily, strângându-le băieţilor mâinile.

— Pennsylvania, repetară băieţii, clătinând din cap admirativ, de parcă Emily ar fi fost din Ţara Sexului Sălbatic.

După ce Abby plecă împreună cu unul dintre băieţi, Emily îşi făcu drum spre butoiul de bere. Se aşeză la rând după un blond şi o blondă care se frecau unul de celălalt. DJ-ul trecu la Timbaland, după care se dădea în vânt toată lumea şi în Rosewood. Nu, zău, cei din Iowa nu păreau chiar atât de diferiţi de colegii ei de şcoală. Fetele purtau toate fuste de blugi şi pantofi cu talpa platformă, iar băieţii, hanorace largi cu glugă şi pantaloni bufanţi, şi păreau să fi trecut deja prin experienţa bărbieritului. Emily se întrebă unde-or merge ei la şcoală, dacă nu cumva şi în cazul lor părinţii le ofereau educaţia la domiciliu.

— Tu eşti fata cea nouă?

O fată înaltă, cu părul blond-alburiu, într-o tunică în dungi şi jeanşi negri, se oprise în spatele ei. Avea umerii laţi şi alura energică a unei voleibaliste profesioniste, şi patru cercei mici în urechea stângă. Însă faţa ei rotundă avea ceva

plăcut şi sincer, cu ochii ei albaştri şi buzele mici, drăguţe. Şi spre deosebire de practic toate celelalte fete din siloz, nu avea mâinile unui băiat pe sâni.

— Ăăă… mda, răspunse Emily. Abia azi am ajuns aici.

— Şi eşti din Pennsylvania, nu?

Fata se îndoi de mijloc spre spate şi o cântări atentă cu privirea pe Emily.

— Am fost şi eu o dată acolo. Ne-am dus în Harvard Square.

— Cred că vorbeşti despre Boston, din Massachussets, o corectă Emily. Acolo e Harvard. În Pennsylvania e Philadelphia. Clopotul Libertăţii, Ben Franklin, toate astea.

— Aha, exclamă fata, întristându-se. Atunci, n-am fost în Pennsylvania, recunoscu, coborându-şi bărbia spre Emily. Dac-ar fi să fii o bomboană, de care ai fi?

— Poftim? se miră Emily, clipind nedumerită.

— Haide, insistă fata, împungând-o cu degetul. Eu aş fi o M&M.

— De ce? se interesă Emily.

Fata îşi lasă ochii în jos, cu un aer seducător.

—Pentru că mă topesc în gura ta, evident, zise, împungând-o încă o dată pe Emily. Şi deci, cu tine cum e?

Emily ridică din umeri. Era cea mai ciudată întrebare de hai să ne cunoaştem din câte îi adresase cineva vreodată, însă într-un fel îi plăcea.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. O Tootsie Roll?

Fata scutură violent din cap.

— Nu, tu n-ai fi o Tootsie Roll. Aia arată ca un rahat mare şi lunguieţ. Tu ai fi ceva *mult* mai sexy.

Emily inspiră foarte, foarte încet. Nu cumva fata asta *flirta* cu ea?

— Hm… eu cred că ar fi cazul să ştiu cum te cheamă, înainte să discutăm despre… bomboane sexy.

Fata îi întinse mâna.

— Eu sunt Trista.

— Emily.

Îşi strânseră mâinile, şi Trista îşi roti uşor degetul mare pe palma lui Emily, dar fără să-şi dezlipească vreo clipă privirea de a ei.

Poate că nu era decât un mod de a saluta specific civilizaţiei din Iowa.

— Vrei o bere? se grăbi s-o întrebe Emily, întorcându-se spre butoi.

— Absolut, răspunse Trista. Dar lasă-mă să-ţi torn *eu,* Pennsylvania. Tu probabil că nici măcar nu ştii cum se toarnă din butoi.

Emily privi cum Trista trage de câteva ori de maneta butoiului şi lasă berea să se scurgă încetişor în pahar, fără să facă aproape deloc spumă.

— Mersi, zise ea, sorbind un pic.

Trista îşi turnă şi ea bere şi o conduse pe Emily spre una dintre canapelele înşirate de-a lungul pereţilor.

— Şi tocmai te-ai mutat aici cu familia?

— Nu, stau la verii mei pentru o vreme, răspunse Emily, arătându-i spre Abby, care dansa cu un băiat blond şi înalt, şi spre Matt şi John, care trăgeau din ţigări împreună cu o roşcată minionă într-un pulover roz mulat şi jeanşi strâmţi.

— Eşti într-o mică vacanţă? întrebă Trista, fâlfâindu-şi genele.

Emily nu putea să fie sigură, dar avea impresia că Trista se muta din ce în ce mai aproape de ea pe canapea. Se străduia din răsputeri să nu atingă picioarele lungi ale Tristei, care se legănau la doar câţiva centimetri de ale ei.

— Nu tocmai, răspunse, fără să se gândească. Ai mei m-au alungat de-acasă pentru că nu puteam să trăiesc după regulile lor.

Trista începu să-şi facă de lucru cu bareta pantofului.

— Aşa e mama. Acum, ea crede că sunt la un concert rural. Altfel, nu m-ar fi lăsat în ruptul capului să ies.

— Şi eu trebuia să-mi mint părinţii când era să merg la petreceri, recunoscu Emily, temându-se dintr-odată că are s-o apuce din nou plânsul.

Încercă să-şi închipuie ce se petrecea la ea acasă, exact în clipa asta. Familia ei probabil că se strânsese în faţa televizorului, după cină. Doar mama ei, tatăl ei şi Carolyn, discutând veseli între ei, *bucuroşi* că Emily, păgâna, plecase. Gândul acesta o durea într-atât, încât îi provocă greaţă.

Trista o privi compătimitoare, de parcă ar fi simţit că era ceva în neregulă.

— Aşa, ia zi. Mai am una. Dac-ar fi să fii o petrecere, ce gen de petrecere ai fi?

— O petrecere-surpriză, răspunse Emily, fără să stea pe gânduri.

Cam aşa i se părea că era viaţa ei în ultima vreme: o surpriză mare după alta.

— Bun răspuns, zâmbi Trista. Eu aş fi o petrecere în togi[3].

Îşi zâmbiră reciproc şi îndelung. Exista ceva la chipul în formă de inimă al Tristei şi la ochii ei mari, albaştri, care o făcea pe Emily să se simtă cu adevărat… în siguranţă. Trista se aplecă în faţă, şi Emily îi imită mişcarea. Se părea că aveau să se sărute, însă deodată Trista se aplecă foarte lent şi începu să-şi aranjeze bareta pantofului.

— Şi, de ce te-au trimis aici, în definitiv? o întrebă când se ridică la loc.

Emily luă o gură mare de bere.

— Pentru că m-au prins sărutându-mă cu o fată, mărturisi ea.

Când o văzu pe Trista lăsându-se pe spate şi făcând ochii mari, Emily se gândi că făcuse o greşeală cumplită. Poate că Trista era *doar* prietenoasă în accepţiunea din Midwest, şi Emily interpretase greşit. Dar imediat o văzu pe Trista

destinzându-se şi zâmbind sfios. Îşi apropie buzele de urechea lui Emily:

— Nu eşti *deloc* o Tootsie Roll. Dac-ar fi după mine, eşti un drops roşu, în formă de inimă.

Inima lui Emily făcu trei salturi mortale. Trista se ridică, întinzându-i mâna lui Emily. Aceasta i-o luă şi, fără să rostească vreun cuvânt, Trista o conduse pe ringul de dans şi începu să se unduiască provocator în ritmul muzicii. Urmă un cântec mai ritmat, şi Trista scoase un mic ţipăt, începând să ţopăie de parcă ar fi fost pe o trambulină. Energia ei era contaminantă. Emily simţi că putea să se dezlănţuie cu Trista: nu să fie în permanenţă echilibrată şi calmă, aşa cum simţea că trebuie să se comporte cu Maya.

Maya. Emily se opri din dans, inspirând aerul rânced, umed din siloz. Aseară, ea şi cu Maya îşi declaraseră că se iubesc. Oare mai erau ele acum împreună, când Emily ajunsese aici, poate pentru totdeauna, printre lanuri de porumb şi baligă de vacă? Asta însemna că o înşela? Şi ce semnificaţie avea faptul că astă-seară Emily nu se gândise la ea nici măcar o dată până acum?

Telefonul mobil al Tristei piui. Fata se desprinse din cercul dansatorilor şi îl scoase din buzunar.

— Fraiera de maică-mea îmi trimite SMS pentru a milioana oară în seara asta, strigă ea peste bubuitul muzicii, clătinând din cap.

O undă de şoc vibră prin trupul lui Emily: dintr-o clipă în alta, probabil că avea să primească şi ea un mesaj pe telefon. A dădea impresia că ştie în permanenţă când îi trec prin minte gânduri necuviincioase. Numai că telefonul ei mobil… era în borcanul înjurăturilor.

Emily scăpă un hohot entuziast de râs. Telefonul ei mobil era în *borcanul înjurăturilor.* În timp ce ea era la o petrecere în Iowa, la mii de kilometri depărtare de Rosewood. În afară de cazul

în care A. ar fi fost o fiinţă supranaturală, nici gând să ştie ea ce făcea acum Emily.

Dintr-odată, Iowa nu i se mai păru atât de dezagreabilă. Ab-so-lut de-loc!

7

PĂPUŞĂ BARBIE SAU… PĂPUŞĂ VOODOO?

Duminică seara, Spencer se legăna uşor în hamacul de pe veranda dimprejurul casei de vacanţă a bunicii ei. În timp ce privea cum încă un surfer sexy, musculos, prinde coama unui val pe Nun's, plaja pentru surf aflată imediat dincolo de şoseaua învecinată cu o mănăstire, o umbră se lăsă peste ea.

— Tatăl tău şi cu mine o să mergem la clubul de iaht pentru ceva vreme, o anunţă mama ei, îndesându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor ei bej din pânză.

— Aha, răspunse Spencer, străduindu-se să coboare din hamac fără să-şi încurce picioarele în împletitură.

Clubul de iaht din Stone Harbor avea sediul într-o veche baracă marinărească, mirosind un pic a apă sărată, într-un subsol mucegăit. Spencer bănuia că părinţilor ei le plăcea să meargă acolo numai pentru că era un club exclusiv pentru membri.

— Pot să merg şi eu? întrebă ea.

Mama ci o prinse de braţ.

— Tu şi Melissa rămâneţi aici.

O pală de vânt cu iz de ceară pentru placa de surf şi de peşte o izbi pe Spencer în plină faţă. Încercă să privească lucrurile din perspectiva mamei sale: probabil că era neplăcut să-şi vadă cele două fete luptându-se atât de înverşunat între ele. Însă Spencer şi-ar fi dorit ca mama să înţeleagă şi perspectiva *ei.* Melissa era o superpacoste malefică, şi Spencer nu mai voia să vorbească niciodată cu ea, câte zile mai avea.

— Perfect, rosti Spencer, pe un ton dramatic.

Deschise uşa glisantă din sticlă şi intră cu paşi apăsaţi în marele salon familial. Chiar dacă locuinţa în stil Craftsman a Nanei Hastings avea opt dormitoare, şapte băi, o potecă privată ducând spre plajă, o cameră de lux pentru joacă, o mică sală de cinema, o bucătărie demnă de un maestru culinar şi mobilier Stickley peste tot, familia lui Spencer o numise mereu, cu afecţiune, „cocioaba taco". Poate din cauză că Nana avea în Longboat Key, Florida, un conac cu fresce murale, podele de marmură, trei terenuri pentru tenis şi o pivniţă pentru vinuri cu temperatură controlată.

Spencer trecu semeaţă pe lângă Melissa, care trândăvea pe una dintre canapelele de piele cafenie, murmurând ceva în iPhone. Probabil că vorbea cu Ian Thomas.

— Sunt în camera mea, strigă Spencer de la picioarele scării, pe acelaşi ton dramatic. Toa-tă noap-tea!

Se trânti pe patul masiv, încântată să vadă că dormitorul ei era exact aşa cum îl lăsase acum cinci ani. Alison venise cu ea ultima dată, şi amândouă îşi petrecuseră ore întregi privindu-i pe surferi prin anticul ochean din lemn de mahon al răposatului bunic Hastings, din punctul de observaţie al debarcaderului. Era pe la începutul toamnei, pe vremea când Ali şi Spencer se pregăteau să înceapă clasa a şaptea. Lucrurile decurgeau destul de normal între ele: poate că Ali încă nu începuse să umble cu Ian.

Spencer se cutremură. Ali umbla cu *Ian.* Oare A. ştia asta? Oare A. ştia despre cearta lui Spencer cu Ali, din seara dispariţiei lui Ali… oare A. *fusese* acolo? Spencer şi-ar fi dorit să le poată spune poliţiştilor despre A., însă A. părea să fie mai presus de lege. Privi în jur şovăielnică, înfricoşată brusc. Soarele se ascunsese după copaci, camera devenind întunecoasă.

Telefonul ei mobil sună şi Spencer tresări. Şi-l scoase din buzunarul halatului şi privi chiorâş

numărul. Necunoscându-l îşi duse telefonul la ureche şi rosti un „alo” ezitant.

— Spencer? Auzi o voce lină şi cântată de fată. Sunt Mona Vanderwaal.

— Ah, exclamă Spencer, ridicându-se prea repede în capul oaselor astfel încât camera începu să se învârtească cu ea. Exista un singur motiv pentru care Mona ar fi putut s-o sune. Hanna… e… bine?

— Păi… nu, răspunse Mona, părând surprinsă. N-ai auzit? E în comă. Eu sunt la spital.

— O. Doamne, şopti Spencer. O să-şi revină?

— Doctorii nu ştiu, îi răspunse Mona, şi vocea îi tremura. E posibil să nu se mai trezească.

Spencer începu să patruleze prin cameră.

— Eu sunt acum cu părinţii în New Jersey, dar mă întorc mâine dimineaţă, aşa că…

— Nu te-am sunat ca să te simţi vinovată, o întrerupse Mona, după care oftă. Iartă-mă. Sunt stresată. Te-am sunat fiindcă ştiu că te pricepi la planificarea evenimentelor.

În cameră era frig şi mirosea un pic a nisip. Spencer pipăi marginea enormei cochilii de pe biroul ei.

— Păi, da, sigur.

— Bun, zise Mona. Vreau să organizez o seară de rugăciuni, la lumina lumânărilor, pentru Hanna. Cred că ar fi grozav să ne strângem cu toţii… ştii, să ne rugăm pentru Hanna.

— Sună grozav, zise Spencer încet. Tata tocmai povestea mai devreme despre o petrecere la care a fost el, acum două săptămâni, în cortul ăla superb de pe terenul cincisprezece. Poate ar merge s-o ţinem acolo.

— Perfect. Să facem planurile pentru vineri: aşa, o să avem cinci zile la dispoziţie ca să pregătim totul.

— Vineri să fie, confirmă Spencer.

După ce Mona îi mai zise că se ocupă ea să scrie invitaţiile, dacă Spencer poate să asigure

locul de desfăşurare şi aprovizionarea, Spencer închise. Se trânti la loc pe pat, cu ochii spre baldachinul dantelat. Era posibil ca Hanna să *moară*? Spencer şi-o imagină pe Hanna zăcând singură şi fără simţire într-o cameră de spital. Simţi că se sufocă, cu gâtul înfierbântat.

Tac… tac… tac…

Vântul se opri, şi până şi oceanul tăcu. Spencer îşi ciuli urechile. Oare era cineva afară?

Tac… tac… tac…

Se ridică repede în capul oaselor.

— Cine-i acolo? întrebă.

Pe fereastră vedea numai nisip. Soarele apusese atât de repede, încât acum nu mai zărea decât ghereta veche de lemn salvamarilor. Se strecură pe coridor. Pustiu. Dădu fuga într-unul dintre dormitoarele pentru oaspeţi şi privi pe fereastră spre veranda din faţă. Nimeni.

Îşi trecu mâinile peste faţă. *Doar A. N-are cum să fie aici.* Ieşi din cameră împleticindu-se şi coborî la parter, cât pe ce să se împiedice de un teanc de prosoape de plajă. Melissa era şi acum pe canapea, ţinând un exemplar din *Architectural Digest* în mâna teafără şi rezemându-şi încheietura luxată de o pernă din catifea, de dimensiuni impresionante.

— Melissa, îi zise Spencer, respirând cu greutate. Am impresia că e cineva afară.

Sora ei se întoarse spre ea, încreţindu-şi fruntea.

— Hm?

Tac… tac… tac…

— Ascultă! îi atrase atenţia Spencer, arătând spre uşă. N-ai auzit?

Melissa se ridică, încruntându-se.

— Aud *ceva,* zise, îndreptându-şi privirea îngrijorată spre Spencer. Hai să mergem în camera de joacă, îi propuse. De acolo avem o vedere bună peste tot în jurul casei.

Cele două surori verificară iar şi iar încuietorile, după care se repeziră pe scară, spre camera de joacă de la etaj. Înăuntru era un aer închis şi prăfuit, şi totul arăta de parcă o Melissa şi o Spencer, mult mai tinere, tocmai ar fi ieşit fuga să meargă la masa de seară, urmând să se întoarcă dintr-o clipă într-alta şi să-şi reia joaca. Era acolo orăşelul din Lego, pentru care avuseseră nevoie de trei zile să-l clădească. Era şi trusa de „confecţionează-ţi singură bijuteriile", cu mărgelele şi închizătorile încă împrăştiate pe toată masa. Găurile pistei pentru golf erau şi acum plasate prin cameră, iar enormul cufăr cu păpuşi rămăsese deschis.

Melissa ajunse prima la fereastră. Trase deoparte perdeaua imprimată cu bărci cu pânze şi privi cu atenţie curtea din faţă, împodobită cu pietricele transparente din mare şi cu flori tropicale. Ghipsul ei roz sună a gol când se ciocni de geam.

— Nu văd pe nimeni, zise ea.

— În faţă m-am uitat şi eu deja. Să nu fie într-o parte.

Deodată, zgomotul se auzi din nou. *Tac… tac…* Şi creştea tot mai mult. Spencer o prinse de braţ pe Melissa. Priviră amândouă concentrate pe fereastră.

Şi atunci, un burlan dinspre partea de jos a casei zăngăni puţin şi, până la urmă, ceva ieşi în grabă de-acolo. Era un *pescăruş.* Pasărea rămăsese cumva înţepenită în burlan; ciocăniturile probabil fuseseră produse de aripile şi de ciocul ei, în timp ce se zbătea să se elibereze. Acum, pescăruşul plecă, bălăbănindu-se şi scuturându-şi aripile.

Spencer se lăsă să cadă pe anticul cal de lemn marca FAQSchwarz. La început, Melissa părea furioasă, dar apoi colţurile gurii începură să-i tremure. Pufni în râs.

Spencer râse, la rândul ei.

— Pasăre proastă!

— Mda, o aprobă Melissa, oftând adânc. Îşi roti privirea prin încăpere, oprindu-se mai întâi la construcţia din Lego, şi apoi la supradimensionatele capete de manechin My Little Pony de pe masa din partea opusă. Arătă spre ele. Ţi-aduci aminte cum machiam poneii? o întrebă pe Spencer.

— Sigur că da.

Doamna Hastings le dădea toate noile apariţii ale sezonului privind fardurile pentru ochi şi rujurile, iar ele îşi petreceau ore întregi făcându-le poneilor ochi fumurii şi buze cărnoase.

— Tu le puneai fard pentru ochi până şi pe nas, o tachină Melissa.

Spencer chicoti, mângâind coama de un albastru-purpuriu a unui ponei roz.

— Voiam să aibă nas la fel de drăguţ ca restul feţei.

— Şi de-astea ţi-aduci aminte? mai întrebă Melissa, ducându-se spre imensul cufăr şi privind înăuntru. Nu-mi vine să cred că am avut atâtea păpuşi!

Nu numai că erau mai mult de o sută de păpuşi, începând de la clasicele Barbie şi până la antichităţi germane, care n-ar fi trebuit probabil să fie azvârlite cu nepăsare într-un cufăr cu jucării, ci şi grămezi de veşminte asortate, pantofi, genţi, maşinuţe, căsuţe şi căţeluşi de ţinut în poală. Spencer scoase o păpuşă Barbie îmbrăcată cu un sacou albastru, sobru, şi o fustă dreaptă şi strâmtă.

— Ţi-aduci aminte cum le făceam pe toate directoare? A mea era directoarea fabricii de vată de zahăr, iar a ta era directoarea companiei de cosmetice.

— Pe asta am făcut-o preşedintă, adăugă Melissa, scoţând o păpuşă al cărei păr blond-închis, cu şuviţe aurii şi şatene, era retezat drept, la nivelul umerilor, exact ca al ei.

— Iar asta avea o mulţime de iubiţi, zise Spencer, ridicând o păpuşă drăguţă, cu părul blond

şi lung, cu o faţă în formă de inimă.

Cele două surori suspinară. Spencer simţi că i se pune un nod în gât. Pe vremea aceea, obişnuiau să se joace împreună ore întregi. De multe ori nici nu voiau să mai coboare la plajă, iar când venea ora de culcare, Spencer scâncea mereu şi-şi implora părinţii s-o lase să doarmă în camera Melissei.

— Îmi pare rău pentru chestia cu Orhideea de Aur, rosti ea, pe negândite. Mi-aş dori să nu se fi întâmplat niciodată.

Melissa luă păpuşa cea drăguţă din mâna lui Spencer: pe cea cu o mulţime de iubiţi.

— Vor să te duci la New York, să ştii. Şi să vorbeşti despre lucrarea ta în faţa unui juriu. Va trebui să ştii materialul de la un capăt la altul.

Spencer o strânse cu putere – de mijlocul ei imposibil de subţire – pe păpuşa Barbie, cea care era directoare. Chiar dacă părinţii n-o pedepseau pentru înşelăciune, o va pedepsi Comitetul pentru decernarea Orhideei de Aur.

Melissa se întoarse agale în mijlocul încăperii.

— O să te descurci de minune, totuşi. Probabil c-o să câştigi. Şi ştii că mama şi tata o să-ţi ia ceva nemaipomenit dac-o să câştigi.

Spencer clipi, mirată.

— Şi tu n-o să ai nimic împotrivă? Chiar dacă… e lucrarea ta?

Melissa ridică din umeri.

— Am trecut peste asta.

Rămase o clipă pe gânduri, apoi se întinse spre un dulap montat mai sus, pe care Spencer nu-l observase până acum. Din el scoase o sticlă înaltă de vodcă Grey Goose. O scutură puţin şi lichidul limpede clipoci înăuntru.

— Vrei un pic?

— S-sigur, se bâlbâi Spencer.

Melissa se duse spre dulăpiorul de deasupra mini-frigiderului şi scoase de-acolo două ceşcuţe

care făceau parte dintr-un miniatural set de porţelanuri. Cu mâna teafără, turnă cu stângăcie vodcă în cele două ceşcuţe. Cu un zâmbet nostalgic, îi întinse lui Spencer ceşcuţa ei preferată, bleu-pal: Spencer obişnuia să facă veritabile crize de nervi dacă era obligată să bea din oricare alta. Spencer rămase uluită de faptul că Melissa îşi amintea.

Sorbi, simţind cum vodca îi ardea gâtul.

— De unde-ai ştiut că sticla e acolo?

— Eu şi cu Ian am ascuns-o, acum câţiva ani, în săptămâna absolvenţilor, îi explică Melissa. Se aşeză pe un scăunel pentru copii, în dungi purpurii şi roz, cu genunchii strânşi la bărbie. Era poliţie pe toate drumurile, continuă ea, şi ne-a fost frică s-o luăm înapoi cu noi, aşa că am ascuns-o aici. Ne-am gândit c-o să ne întoarcem mai târziu după ea… doar că n-am mai ajuns.

Melissa avea privirea pierdută în zare. Ea şi Ian se despărţiseră pe neaşteptate la scurt timp după săptămâna absolvenţilor – în aceeaşi vară în care dispăruse Ali. Melissa fusese excesiv de activă în vara aceea, luându-şi două servicii cu jumătate de normă şi lucrând ca voluntară la muzeul Brandywine River. Chiar dacă ea n-ar fi recunoscut niciodată, Spencer bănuia că încerca să fie cât mai ocupată din cauză că despărţirea de Ian o distrusese cu adevărat. Poate că expresia suferindă a Melissei să fi fost de vină sau poate doar faptul că-i spusese lui Spencer că va câştiga Orhideea de Aur; până la urmă, cert e că, dintr-odată, Spencer simţi nevoia să-i spună adevărul.

— Mai e un lucru pe care ar trebui să-l ştii, începu ea M-am sărutat cu Ian când eram într-a şaptea, în perioada în care voi doi eraţi împreună, mărturisi, înghiţind în sec. N-a fost decât un sărut şi n-a însemnat nimic, jur.

Acum, că tot începuse, Spencer nu se mai putea opri.

— N-a fost deloc ca povestea dintre Ian şi Ali, zise.

— Povestea dintre Ian şi Ali, repetă Melissa, privind ţintă păpuşa Barbie din mâna ei.

— Mda, confirmă Spencer, simţindu-şi măruntaiele ca pe un vulcan clocotind de lavă topită: huruind, gata să erupă. Ali mi-a spus exact înainte să dispară, dar probabil că mi-am blocat amintirea asta.

Melissa începu să perie părul blond al frumoasei păpuşi Barbie, strâmbându-şi uşor buzele.

— Mi-am mai blocat şi alte amintiri, continuă Spencer, cu glas tremurat, simţindu-se oarecum stânjenită. În seara aia, Ali m-a enervat rău de tot: mi-a spus că îmi place de Ian, că să i-l fur. Parcă *voia* să mă enerveze. Şi atunci, am îmbrâncit-o. N-am vrut să-i fac rău, dar mă tem că…

Spencer îşi acoperi faţa cu mâinile. Faptul că repeta povestea faţă de Melissa reînvia acea seară îngrozitoare, iar şi iar. *Râmele ieşite după ploaia de aseară se zvârcoleau pe potecă. Breteaua roz a sutienului îi alunecase pe umăr lui Ali, şi inelul de pe degetul de la picior scânteia în lumina lunii.* Era *real.* Se întâmplase.

Melissa lăsă păpuşa Barbie în poală şi bău încet din vodcă.

— De fapt, am ştiut că Ian te-a sărutat. Şi am ştiut şi că a fost cu Ali.

Spencer rămase cu gura căscată.

— Ţi-a *spus* Ian?

Melissa ridică din umeri.

— Am ghicit. Ian nu se prea pricepea să ţină secrete astfel de lucruri. Nu şi faţă de mine.

Spencer îşi privi fix sora, şi un fior i se strecură pe şira spinării. Vocea Melissei era cântată, de parcă ar fi încercat să-şi stăpânească râsul. Deodată, Melissa se întoarse şi o privi drept în ochi. Îi zâmbi larg, straniu.

— Cât despre grijile pe care ţi le faci, cum că *tu* ai fi omorât-o pe Ali, eu nu cred că ai fi fost în stare.

— Nu… *crezi?*

Melissa clătină încet din cap, după care scutură păpuşa din poală făcând-o să clatine şi ea din cap.

— O singură persoană putea s-o omoare, şi aceea nu eşti tu.

Dădu peste cap ceşcuţa cu vodcă, golind-o până la ultima picătură. Apoi, cu mâna teafără, apucă păpuşa de gât şi-i smulse capul de plastic. I-l întinse lui Spencer, uitându-se la ea cu ochii mari.

— În nici un caz nu eşti tu.

Capul păpuşii – cu buzele strânse într-un zâmbet cochet, cu ochii de un albastru strălucitor, ca safirele – încăpea perfect în căuşul palmei lui Spencer. Un val de greaţa o străbătu. Nu observase până acum, însă păpuşa semăna perfect cu… Ali.

8
NU TOATĂ LUMEA VORBEŞTE DESPRE AŞA CEVA ÎNTR-O CAMERĂ DE SPITAL?

Luni dimineaţă, în loc să dea buzna în sala în care avea ora de engleză înainte să sune soneria, Aria alerga spre ieşirea de la Rosewood Day. Tocmai primise de la Lucas un SMS pe telefonul ei Treo. *Aria, vino la spital dacă poţi,* îi scria el. *În sfârşit, ne lasă s-o vedem pe Hanna.*

Era într-atât de absorbită şi de concentrată, încât nici nu-şi v1zu fratele, pe Mike, decât când acesta se opri chiar în faţa ei. Purta un tricou cu iepuraşul Playboy pe sub sacoul de uniformă de la Rosewood Day, şi brăţara albastră a echipei de lacrosse juniori a liceului. În cauciucul brăţării era gravată porecla lui din cadrul echipei, care, cine ştie din ce motiv, era Bivolul. Aria nu îndrăznise să-l întrebe de ce: probabil că era o glumă ştiută numai de ei, legată de penisul lui sau de altceva. De la o zi la alta, echipa de lacrosse se transforma din ce în ce mai mult într-o frăţie.

— Salut, îi zise Aria, un pic neatentă. Ce mai faci?

Mâinile lui Mike păreau să-i fie sudate de şolduri. Rânjetul de pe faţă arăta că nu era în dispoziţie pentru conversaţii de convenienţă.

— Am auzit că stai cu tata acum.

— Ca ultimă soluţie, se grăbi să-i explice Aria. M-am despărţit de Sean.

Mike îşi miji ochii de un albastru extrem de şters.

— Ştiu. Am auzit şi asta.

Aria făcu un pas înapoi, surprinsă. Doar Mike nu ştia şi despre Ezra, nu?

— N-am vrut decât să-ţi spun că tu şi tata vă meritaţi unul pe celălalt, se răsti Mike, întorcându-i brusc spatele şi fiind cât pe ce să se ciocnească de o fată în costum de majoretă. La revedere!

— Mike, aşteaptă! strigă Aria. O să rezolv totul, îţi promit.

Însă Mike îşi văzu mai departe de drum. Cu o săptămâna în urmă, Mike aflase că Aria ştia de trei ani de relaţia amoroasă a tatălui lor. La suprafaţă, făcuse pe durul şi-şi păstrase calmul cu privire la căsnicia pe cale de destrămate a părinţilor. Juca în echipa de lacrosse juniori, făcea comentarii obscene la adresa fetelor şi încerca să le spună colegilor de echipă bancuri porcoase pe coridoare. Dar Mike era ca un cântec de-al lui Bjork: numai fericire, glumă şi distracţie la suprafaţă, însă în interior clocotind de suferinţă şi de durere. Aria nici nu-şi putea imagina ce-ar spune Mike dac-ar afla că Byron şi Meredith îşi făceau planuri de căsătorie.

Oftând adânc şi continuându-şi drumul spre ieşirea laterală, Aria observă că un bărbat într-un costum cu vestă o fixează cu privirea, din capătul coridorului.

— Pleci undeva, domnişoară Montgomery? o întrebă directorul Appleton.

Aria tresări şi obrajii îi luară foc. Nu-l mai văzuse pe Appleton de când le spusese Sean celor din conducerea şcolii despre Ezra. Însă Appleton nu părea tocmai supărat: mai degrabă… agitat. De parcă Aria ar fi fost o persoană pe care el trebuia s-o trateze cu foarte, foarte multă delicateţe. Aria încercă să-şi ascundă zâmbetul superior. Appleton probabil că nu voia ca Aria să depună plângere împotriva lui Ezra sau să mai discute vreodată despre incident. Ar fi făcut o publicitate negativă şcolii, şi Rosewood Day n-ar fi putut niciodată să accepte *aşa ceva.*

Aria se întoarse spre el, plină de energie.

— Trebuie să ajung undeva, accentuă ea.

Era împotriva politicii de la Rosewood Day să pleci de la ore, însă Appleton nu făcu nimic ca s-o împiedice. Poate că încurcătura cu Ezra avusese, până la urmă, şi o parte bună.

Ajunse repede la spital şi urcă în goană până la secţia de terapie intensivă, de la etajul al treilea. Înăuntru, pacienţii erau aşezaţi în cerc şi despărţiţi doar de draperii. În mijlocul încăperii se afla biroul lung, în formă de U, al asistentei. Aria trecu pe lângă o bătrână de culoare care părea deja moartă pe lângă un bărbat cărunt cu gâtul imobilizat şi pe lângă un tip de patruzeci şi ceva de ani, care părea ameţit rău şi bombănea ceva doar de el înţeles. Spaţiul Hannei era lângă un perete. Cu părul ei lung, de un castaniu intens, Hanna era categoric imaginea care nu se potrivea în secţia de terapie intensivă. La ea era plin de flori, cutii cu bomboane, teancuri de reviste şi animale de pluş. Cineva îi adusese un urs mare şi alb, îmbrăcat într-o rochie petrecută, cu model. Când desfăcu eticheta de pe braţul din pluş, al ursului, Aria observă că era vorba de fapt despre o ursoaica, şi numele acesteia era Diane von FürstenBEAR[4]. Pe braţul Hannei era un ghips alb, nou-nouţ. Lucas Beattie, Mona Vanderwaal şi părinţii Hannei se semnaseră deja pe el.

Lucas stătea pe scaunul din plastic galben de lângă palul Hannei, cu un număr din *Teen Vogue* în poală.

— ”Chiar şi picioarele cele mai albe vor avea de câştigat de pe urma spumei autobronzante Lancôme Soleil Flash Browner, care-i oferă pielii un luciu discret”, citi el, umezindu-şi degetul ca să întoarcă pagina. Când o observă pe Aria, se întrerupse, o umbră de ruşine traversându-i faţa. Medicii spun că e bine să vorbim cu Hanna, îi explică el, fiindcă poate să ne audă. Dar poate că toamna e un moment aiurea ca să-i citesc despre autobronzante, nu? Poate-ar fi mai bine să-i citesc articolul despre Coco Chanel? Sau despre noii

colaboratori care fac practică la *Teen Vogue*? Se zice că ar fi o echipă mai bună decât fetele de la *Hills*.

Aria aruncă o privire spre Hanna, şi nodul pe care deja îl avea în gât i se făcu şi mai mare. Pe marginile patului erau bare metalice, ca şi cum ar fi fost un sugar care risca să cadă. Pe faţă avea contuzii verzui, şi ochii îi păreau strâns închişi. Era pentru prima oară când Aria vedea atât de aproape un pacient aflat în comă. Un monitor care măsura pulsul şi tensiunea arterială scotea un *bip, bip, bip* constant, ceea ce o făcea pe Aria să se simtă stânjenită. Nu se putea împiedica să nu se gândească la faptul că piuitul acesta ar putea brusc să se transforme într-un ţiuit continuu, aşa cum se întâmplă mereu în filme când murea cineva.

— Şi, doctorii au spus ceva referitor la prognostic? Întrebă ea, cu voce tremurată.

— Păi, îi tresare mâna. Uite-aşa, vezi? îi răspunse Lucas, arătând spre mâna dreaptă a Hannei, cea cu ghipsul pe ea. Unghiile ei arătau de parcă i le-ar fi dat cineva recent cu o ojă de un coral strălucitor. Ceea ce pare promiţător, continuă Lucas. Însă doctorii ne avertizează că, la fel de bine, s-ar putea ca asta să nu însemne nimic: încă nu sunt siguri dacă ea are vreo leziune cerebrală.

Aria simţi un gol în stomac.

— Eu totuşi încerc să gândesc pozitiv. Tresăririle mâinii înseamnă că e pe cale să se trezească, zise Lucas, închizând revista şi punând-o pe noptiera Hannei. Şi, din câte se pare, unele dintre înregistrările activităţii ei cerebrale arată că e posibil ca ea să se fi trezit azi-noapte… însă fără s-o observe cineva, adăugă el, oftând. Mă duc să-mi iau o apă minerală. Vrei ceva?

Aria clătină din cap. Lucas se ridică de pe scaun şi ea îi luă locul. Înainte să plece, Lucas bătu uşor darabana în tocul uşii.

— Ai auzit c-o să fie o seară de rugăciune pentru Hanna, vineri?

Aria ridică din umeri:

— Nu ţi se pare cam ciudat să se ţină la Country Club?

— Cam, răspunse Lucas în şoaptă. Sau cam nepotrivit.

Îi zâmbi Ariei şi apoi plecă. În timp ce el apăsa pe butonul uşii automate şi ieşea din secţia de terapie intensive, Aria zâmbi. Îi plăcea de Lucas. Părea să fie la fel de sătul ca ea de rahaturile pretenţioase din Rosewood. Şi, în mod sigur, era un bun prieten. Aria habar n-avea cum de se descurca el să lipsească atât de mult de la şcoală, ca să stea cu Hanna, însă era drăguţ că stătea cineva cu ea.

Întinse mâna şi i-o atinse pe-a Hannei, iar degetele acesteia se strânseră peste ale ei. Aria îşi trase mâna, speriată, după care se certă singură. Doar Hanna nu era *moartă.* Nu era ca şi cum Aria ar fi strâns mâna unui cadavru, iar cadavrul i-ar fi răspuns la strângere.

— OK, pot să ajung acolo azi după-amiază, şi putem să parcurgem împreună candidaturile, auzi o voce în spatele ei. E o soluţie viabilă?

Aria se răsuci brusc, gata-gata să se răstoarne cu scaunul. Spencer apăsă pe butonul TERMINAT al Sidekick-ului ei şi-i zâmbi Ariei în chip de scuză.

— Îmi pare rău, zise, dându-şi ochii peste cap. Cei de la anuar nu pot să facă nimic fără mine.

Îşi întoarse privirea spre Hanna, devenind parcă mai palidă.

— Am venit încoace imediat cum am avut o oră liberă. Ce face?

Aria îşi trosni atât de tare articulaţiile degetelor, încât cel mare scoase un descumpănitor *poc.* Era uluitor faptul că, în mijlocul tuturor acestor evenimente, Spencer încă era capabilă să conducă opt mii de comitete şi chiar să-şi găsească timp ca să apară pe prima pagină din numărul de ieri al ziarului *Philadelphia Sentinel.* Chiar dacă Wilden o exonerase, mai mult sau mai puţin, de răspundere pe Spencer, încă era ceva la ea care o punea pe gânduri pe Aria.

— Unde-ai fost? o întrebă ea, tăios.

Spencer făcu un pas înapoi, ca şi cum Aria ar fi împins-o.

— A trebuit să plec cu părinţii. În New Jersey. Am venit cât am putut de repede.

— Ai primit sâmbătă mesajul de la A.? o întrebă Aria, încet. Cel cu *Ştia prea multe?*

Spencer făcu un semn de încuviinţare, însă nu spuse nimic. Începu să se joace cu ciucurii genţii ei Kate Spade, şi privi prudentă aparatura medicală din jurul Hannei.

— Ţi-ai spus cumva Hanna cine este? o îmboldi Aria.

Spencer se încruntă.

— Cine să fie *cine?*

— A, răspunse Aria. Spencer încă părea derutată, şi o senzaţie de nervozitate îi stârni măruntaiele Ariei. Hanna ştia cine e A. Spencer, îi explică, privind-o cu atenţie. Hanna nu ţi-a spus pentru ce voia să ne întâlnim?

— Nu, zise Spencer, şi vocea i se frânse. Mi-a zis doar că are să-mi comunice ceva important, adăugă, suspinând prelung.

Aria se gândi la ochii precauţi, înnebuniţi ai lui Spencer, ivindu-se din pădurea din spate de la Rosewood Day.

— Te-am văzut, să ştii, zise, fără să se mai poată opri Te-am văzut în pădure, sâmbătă. Pur şi simplu… stăteai acolo. Ce făceai?

Lui Spencer îi dispăru culoarea din obraji.

— Mi-era frică, mărturisi ea în şoaptă. N-am mai văzut în viaţa mea ceva atât de înfricoşător. Nu-mi venea să cred că cineva chiar a putut să-i *facă* asta Hannei.

Spencer arăta îngrozită. Dintr-odată, Aria simţi că toate bănuielile ei se evaporă. Se întrebă ce-ar crede Spencer dac-ar şti că Aria o suspectase ca fiind cea care-o omorâse pe Ali, ba chiar îi şi împărtăşise această teorie lui Wilden. Îşi aminti de cuvintele mustrătoare ale lui Wilden: *Asta* e acum *distracţia voastră, a fetelor de la Rosewood Day? Să vă învinuiţi fostele prietene de crimă?* Poate că Wilden avea dreptate: chiar dacă Spencer o fi jucat în câteva dintre piesele trupei de teatru a şcolii, nu era chiar atât de bună actriţă încât să o asasineze pe Ali, după care să se întoarcă nepăsătoare în hambar şi să-şi convingă bunele prietene rămase înăuntru că era la fel de nevinovată, de neştiutoare şi de speriată ca ele.

— Nici mie nu-mi vine să cred că a fost cineva în stare să-i facă Hannei una ca asta, zise ea, încet, după care oftă. Aşa… Să ştii că am dedus ceva, sâmbătă seară. Cred că Ali şi Ian Thomas erau împreună, când eram noi într-a şaptea.

Spencer rămase cu gura căscată.

— Şi eu mi-am dat seama de asta tot sâmbătă.

— Tu nu ştiai deja? întrebă Aria, scărpinându-se în creştet, descumpănită.

Spencer mai făcu un pas spre interiorul camerei. Îşi ţinea privirea aţintită asupra lichidului limpede din punga cu perfuzia Hannei.

— Nu, răspunse.

— Crezi că mai ştia şi altcineva?

O expresie de nedescris traversă chipul lui Spencer. Discuţiile despre aşa ceva o făceau să se simtă cu adevărat stânjenită.

— Cred că sora mea.

— Melissa a ştiut în tot acest timp, dar n-a spus nimic? se miră Aria, frecându-şi bărbia. E ciudat.

Se gândi la cele trei indicii oferite de A. cu privire la persoana care o asasinase pe Ali: că era prin apropiere, că-şi dorea ceva din ce avea Ali şi că ştia fiecare centimetru din curtea casei DiLaurentis. Toate cele trei indicii luate împreună se potriveau doar la câteva persoane. Dacă Melissa ştia despre Ali şi Ian atunci poate că făcea şi ea parte dintre ele.

— N-ar trebui să le spunem poliţiştilor despre Ian şi Ali? expuse Spencer.

Aria îşi frânse mâinile.

— I-am pomenit eu despre asta lui Wilden.

De surprindere, Spencer se îmbujoră.

— Aha, făcu ea, cu voce firavă.

— Am făcut bine? întrebă Aria, înălţând din sprânceană

— Sigur că da, răspunse Spencer, pe un ton vioi, recăpătându-şi stăpânirea de sine. Şi… crezi c-ar trebui să-i spunem şi despre A.?

Aria făcu ochii mari.

— Dacă-i spunem, A. Ar putea să…

Vocea îi pieri şi o cuprinse greaţa.

Spencer o fixă îndelung cu privirea.

— A. o să ne distrugă viaţa, şopti ea.

Hanna era încă nemişcată în patul ei. Aria se întrebă dacă într-adevăr putea să le audă, aşa cum afirmase Lucas. Poate că auzea tot ce tocmai spusese ea despre A., şi voia să le spună ce ştie, numai că era captivă în starea de comă. Sau poate că auzise tot ce vorbiseră şi era dezgustată de faptul că ele discutau despre aşa ceva, în loc să se frământe, întrebându-se dacă Hanna avea să se mai trezească vreodată.

Aria netezi cearşafurile de pe pieptul Hannei, îndesându-i-le sub bărbie, aşa cum obişnuia să facă Ella când Aria avea gripă. Deodată, un licăr reflectat în mica fereastră din spatele patului Hannei îi atrase privirea. Parcă ar fi fost cineva imediat în afara despărţiturii rezervate Hannei, furişându-se pe lângă un fotoliu rulant şi încercând să nu fie văzut.

Se răsuci brusc, cu inima bătându-i rapid, şi trase draperia într-o parte.

— Ce e? strigă Spencer, întorcându-se la rândul ei.

Aria inspiră adânc.

— Nimic.

Oricine-ar fi fost, dispăruse.

9
NU E DELOC AMUZANT SĂ FII ŢAP ISPĂŞITOR

Lui Emily îi intra lumina în ochi. Îşi strânse perna în braţe şi se cufundă din nou în somn. Sunetele dimineţilor din Rosewood erau la fel de previzibile ca şi răsăritul soarelui, lătratul câinilor familiei Klose, când porneau la plimbarea lor în jurul cartierului, huruitul maşinii de gunoi, murmurul de la emisiunea *Today,* pe care mama ei o urmărea în fiecare dimineaţă, şi cântecul cocoşului.

Deschise ochii brusc. Un *cocoş?*

În cameră mirosea a fân şi a vodcă. Patul lui Abby era gol. Fiindcă verii ei voiseră să mai stea la petrecerea de aseară iar Emily nu mai rezistase, Trista o adusese cu maşina până la poarta fermei familiei Weaver. Poate că Abby nici nu ajunsese acasă încă: ultima dată când o văzuse la petrecere era lipită de un tip care purta un tricou cu emblema universităţii din Iowa, iar pe spate avea un şoim Herky mare şi încruntat, mascota instituţiei respective.

Când întoarse capul, o văzu pe mătuşa Helene stând în prag. Scoase un ţipăt şi-şi strânse cearşafurile în jurul ei. Helene era deja îmbrăcată într-o salopetă lungă, peticită, şi cu un tricou cu marginile zdrenţuite, pe dedesubt. Ochelarii îi stăteau într-un echilibru precar pe vârful nasului.

— Văd că te-ai trezit, îi zise. Te rog să vii jos.

Emily se dădu jos din pat, încet, trăgându-şi pe ea un tricou, o pereche de pantaloni de pijama cu emblema lotului de natație de la Rosewood Day, şi o pereche de ciorapi cadrilaţi. Toate celelalte întâmplări ale serii precedente îi năvăliră în minte, părându-i-se la fel de reconfortante ca o baie fierbinte, îndelungată. Emily şi Trista îşi

petrecuseră tot restul serii într-un contradans nebunesc; li se alăturase şi o gaşcă de băieţi. Pe drumul înapoi spre casa Weaver, discutaseră fără întrerupere chiar dacă amândouă erau epuizate. Înainte ca Emily să coboare din maşină, Trista o prinsese de încheie mâinii.

— Mă bucur să te-am cunoscut, îi şoptise.

Şi Emily se bucura, la rândul ei.

John, Matt şi Abby erau la masa din bucătărie, privind somnoroşi în bolurile lor cu Cheerios. Un platou de clătite trona pe mijlocul mesei.

— Buna dimineaţa tuturor, rosti Emily, veselă. Mai e şi altceva la micul dejun, în afară de Cheerios şi clătite?

— Nu cred că micul dejun ar trebui să fie principala ta preocupare în clipa de faţă, Emily.

Emily se întoarse, şi sângele îi îngheţă în vine. Unchiul Allen stătea lângă blatul de lucru, ţeapăn, cu o expresie dezaprobatoare pe chipul lui zbârcit, veştejit. Helene stătea rezemată de soba de gătit, cu o înfăţişare la fel de severă. Emily îşi plimbă cu nervozitate privirea de la Matt la John, apoi la Abby, însă niciunul dintre ei nu-i răspunse.

— Aşa, zise Helene, începând să patruleze prin încăpere, pantofii ei cu botul pătrăţos bocănind pe scândurile duşumelei. Ştim ce-aţi făcut azi-noapte voi patru.

Emily se lăsă să cadă pe scaun; fierbinţeala îi năvăli în obraji, iar inima începu să-i bată cu putere.

— Vreau să ştiu a cui a fost ideea, continuă Helene, dând târcoale mesei ca un şoim pândindu-şi prada. Cine vrea să-şi petreacă timpul cu copiii de la şcoala de stat? Şi cine a crezut că are voie să bea alcool?

Abby împunse o bucată izolată de Cheerios din castronul ei. John se scărpină în barbă. Emily îşi ţinu gura închisă. *Ea* în nici un caz n-avea să spună nimic. Între ea şi verii ei se va crea o

legătură de solidaritate, păstrând tăcerea în avantajul tuturor. Aşa procedau Emily, Ali şi toate celelalte cu ani în urmă, în rarele situaţii în care vreuna dintre ele chiar era prinsă cu ceva.

— Ei bine? întrebă Helene, pe un ton tăios.

Lui Abby începu să-i tremure bărbia.

— Emily a făcut asta, izbucni ea. M-a ameninţat, mană. Ştia despre petrecerea celor de la şcoala de stat şi mi-a cerut s-o duc şi pe ea acolo. Pe John şi pe Matt i-am luat ca sa fim în siguranţă.

— *Ce*? strigă Emily, rămânând cu gura căscată. Parcă Abby ar fi izbit-o în piept cu crucea mare din lemn care atârna deasupra uşii. Nu e adevărat! De unde-aş fi putut să ştiu eu despre vreo petrecere? Nu mai cunosc pe nimeni aici în afară de voi!

Helene făcu o figură dezgustată.

— Băieţi! Emily a fost?

Matt şi John încuviinţară din cap, cu mişcări lente, ţinându-şi ochii în castroanele lor cu cereale.

Emily îi privi pe rând pe toţi cei de la masă, prea furioasă şi prea trădată ca să mai poată respira măcar. Ar fi vrut să le strige în faţă tot ce se întâmplase în realitate. Matt băuse din buricul unei fete. John dansase numai în boxeri, pe o piesă de-a rapper-ului Chingy. Abby se giugiulise cu vreo cinci băieţi şi poate, şi cu o vacă. Mâinile şi picioarele începură să-i tremure. De ce-i făceau ei una ca asta? Nu-i erau *prieteni?*

— Nici unul dintre voi n-a părut deranjat să fie acolo! exclamă ea.

— E o minciună! ţipă strident Abby. Toţi am fost *foarte* supăraţi!

Allen o trase de umăr pe Emily, smucind-o şi ridicând-o în picioare cu o forţă bărbătească pe care ea n-o mai cunoscuse niciodată în viaţa ei.

— Aşa n-o să meargă, rosti el cu voce joasă, apropiindu-şi faţa de a ei. Mirosea a cafea şi a ceva organic, poate a furaje. Nu mai eşti bine-venită aici, îi zise.

Emily făcu un pas înapoi, simţind cum se prăbuşeşte totul.

— Ce?

— Le-am făcut părinţilor tăi un imens serviciu, mârâi Helene. Ei ne-au spus că eşti o pacoste, dar nu ne-am fi aşteptat niciodată chiar la *aşa ceva.*

Apăsă pe bulonul de apelare al telefonului fără fir.

— Îi sun chiar acum. Te conducem înapoi la aeroport, însă vor trebui să găsească ei o cale de a-ţi plăti drumul de întoarcere acasă. Şi tot ei trebuie să hotărască şi ce vor avea de făcut cu tine.

Emily simţi toate cele cinci perechi de ochi ale familiei Weaver îndreptate spre ea. Se forţă să nu plângă, inspirând adânc aerul stătut din casa de ţară. Verii ei o trădaseră. Nici unul nu era de partea ei. *Nici unul.*

Se întoarse şi fugi spre micul ei dormitor. Imediat cum ajunse acolo, îşi puse toate hainele înapoi în rucsacul de înot. Cele mai multe încă miroseau a acasă: un amestec de balsam de rufe Snuggle şi mirodenii folosite de mama ei la gătit. Se bucura la gândul că hainele ei nu aveau să miroasă niciodată ca locul acesta oribil.

Chiar când să închidă fermoarul rucsacului, se opri. Probabil că Helene tocmai îi suna pe părinţii ei şi le spunea totul. Şi-o închipui pe mama ei în bucătăria din Rosewood, ţinând receptorul la ureche şi zicând:

— *Vă rog,* n-o mai trimiteţi pe Emily înapoi, aici. Viaţa noastră e perfectă fără ea.

Vederea i se înceţoşă din cauza lacrimilor, şi inima începu s-o doară, literalmente. Nimeni n-o voia. Şi care-ar fi fost următoarea opţiune pentru Helene? Ar fi încercat s-o expedieze altundeva pe Emily? La o şcoală militară? La o *mănăstire*? Mai exista aşa ceva?

— Trebuie să ies de-aici, şopti Emily către camera aceea rece şi sărăcăcioasă.

Telefonul ei mobil era tot pe fundul borcanului înjurăturilor, pe coridor. Capacul se desfăcu uşor şi nu se declanşă nici o alarmă. Îşi strecură telefonul în buzunar, îşi înhăţă bagajele şi se strecură jos, pe scară. Dacă măcar reuşea să iasă de pe proprietatea familiei Weaver, ştia destul de sigur că la aproximativ un kilometru şi jumătate depărtare, pe şosea, era o băcănie minusculă. Acolo putea să-şi planifice următorii paşi.

Când se repezi afară pe veranda din faţă, aproape că nici n-o observă pe Abby în leagănul prins cu lanţuri de tavan. Fu într-atât de uimită, încât îşi scăpă rucsacul la picioare.

Lui Abby îi căzură colţurile buzelor.

— Nu ne-a prins niciodată. În consecinţă, *tu* ai făcut ceva care i-a atras atenţia.

— N-am făcut nimic, răspunse Emily, neputincioasă. Îţi jur.

— Iar acum, din cauza ta, o să stăm încuiaţi în casă luni în şir,continuă Abby, dându-şi ochii peste cap. Şi, ca fapt divers, Trista Taylor e o mare paraşută. Se aruncă pe orice mişcă: băiat *sau* fată.

Emily făcu câţiva paşi înapoi, rămasă fără cuvinte. Îşi înhăţă sacul şi se repezi pe aleea din faţa casei. Când ajunse la podeţ văzu aceeaşi capră, priponită şi-acum de stâlp, cu clopoţelul zăngănindu-i uşor la gât. Funia nu-i lăsa destul loc încât să se poată întinde pe jos, şi se pare că nici măcar apă nu-i pusese. Când privi în ochii galbeni ai caprei, cu pupilele ei neobişnuite, pătrate, Emily se simţi legată de ea: ţap ispăşitor şi cu capră „rea”. Ştia ce înseamnă să fii pedepsită cu cruzime, pe nedrept.

Inspiră adânc şi făcu să alunece laţul de la gâtul caprei, după care deschise uşa staulului şi-şi agită braţele spre ea.

— Du-te, fetiţo, şopti ea. Uş!

Capra o privi pe Emily, cu buzele strânse. Făcu un pas înainte, apoi un altul. De îndată ce

trecu de podeţ, o luă la goană, legănându-se pe drum. Părea să fie fericită că era liberă.

Emily trânti uşa staulului după ea. Şi era al naibii de fericită să scape dintr-un asemenea loc.

10
DESPRE CÂT DE IRAŢIONALĂ POATE SĂ AJUNGĂ ARIA

În dimineaţa zilei de luni, norii se adunară pe cer, întunecându-l şi aducând cu ei rafale de vânt care smulgeau frunzele îngălbenite ale arţarilor. Aria îşi trase mai bine pe urechi bereta din lână merinos de culoarea căpşunii şi se zori să intre în clădirea Frank Lloyd Wright Memorial pentru artele vizuale a Colegiului Hollis, la prima oră din cursul de artele iraţionale. Pereţii holului erau plini de exponate de-ale studenţilor, de anunţuri pentru vânzări de obiecte de artă şi anunţuri cu cereri pentru colegi de cameră. Aria remarcă un om afiş pe care scria: L-AŢI VĂZUT PE HĂRŢUITORUL DIN ROSEWOOD? Era o fotografie xeroxată a unei siluete aflate în pădure, la fel de înceţoşată şi de obscură ca întunecoasele instantanee cu monstrul din Loch Ness. Săptămâna trecută, fuseseră difuzate la ştiri tot felul de reportaje despre Hărţuitorul din Rosewood care-i urmărea pe oameni, spionându-le orice mişcare. Însă Aria nu mai auzise noutăţi despre hărţuitor de câteva zile deja… cam de când A. păstra tăcerea.

Ascensorul nu funcţiona, aşa că Aria urcă treptele reci şi cenuşii din beton până la etaj. Depistă clasa de arte iraţionale şi rămase surprinsă când o găsi tăcută şi întunecată. O siluetă neclară se mişcă în dreptul ferestrei din partea opuşii a sălii şi, după ce Aria îşi adaptă privirea, constată că încăperea era plină.

— Intră, o invită o voce răguşită de femeie.

Aria înaintă bâjbâind spre peretele din fundul sălii. Podeaua vechii clădiri din Hollis scârţâia şi trosnea. Cineva din apropierea ei mirosea a mentol şi a usturoi. Altcineva mirosea a ţigări. Auzi un chicotit.

— Cred că suntem toţi, rosti aceeaşi voce. Numele meu este Sabrina. Bine aţi venit la artele iraţionale. Acum, probabil că vă întrebaţi cu toţii de ce stăm cu lumina stinsă. Arta ţine de vedere, nu? Ei bine, ghiciţi? Nu este aşa, nu în totalitate Arta ţine şi de simţul tactil, şi de cel olfactiv… şi, în mod categoric, de senzaţii. Însă, în cea mai mare măsură, este vorba despre eliberare. Este vorba să luaţi tot ceea ce credeaţi că este adevărat şi să aruncaţi pe fereastră. Este vorba să îmbrăţişaţi imprevizibilul vieţii, să renunţaţi la limitări şi s-o porniţi de la început.

Aria îşi înăbuşi un căscat. Sabrina avea o voce tărăgănată, adormitoare, care o făcea să vrea să se facă ghem pe podea şi să adoarmă.

— Lumina a rămas stinsă pentru un mic exerciţiu, le explică Sabrina. Noi toţi ne formăm imaginea cuiva în minte bazându-ne pe anumite indicii simple. Felul în care sună vocea cuiva, poate. Genul de muzică preferat de cineva. Lucrurile pe care le ştiţi despre trecutul cuiva, posibil. Dar, câteodată, judecăţile noastre nu sunt corecte; în realitate, sunt de-a dreptul greşite.

Cu ani în urmă, Aria şi Ali obişnuiau să se ducă împreună la cursuri de artă ţinute sâmbăta. Dacă Ali ar fi fost acum cu ea în sală, şi-ar fi dat ochii peste cap şi ar fi zis că Sabrina nu e decât o hippy excentrică, zăpăcită de droguri, cu păr la subsuori. Totuşi, Aria era de părere că vorbele Sabrinei aveau logică… mai ales cu privire la Ali. În prezent, tot ce crezuse Aria că ştia despre Ali era greşit. Aria nu şi-ar fi închipuit niciodată că Ali ar fi putut avea o relaţie secretă cu iubitul surorii uneia dintre cele mai bune prietene ale ei, cu toate că asta explica purtarea ei ascunsă, bizară, de dinaintea dispariţiei. În acele ultime câteva luni, erau perioade în care Ali nu era de găsit weekenduri în şir. Susţinea că trebuie să plece din oraş împreună cu părinţii… sigur era o formulă certificată pentru perioadele de singurătate cu Ian.

Odată, când Aria se dusese cu bicicleta acasă la Ali, vrând să-i facă o surpriză, o găsise stând pe unul dintre enormii bolovani din curtea ei din spate, şuşotind la telefonul mobil. „Ne vedem în week-end, bine?”, zicea Ali. „Putem să discutăm atunci despre asta.” Când Aria o strigase pe nume, Ali se răsucise spre ea, surprinsă. „Cu cine vorbeai?”, o întrebase Aria, pe un ton nevinovat. Ali îşi închisese la repezeală şi cu violenţă clapeta telefonului, mijindu-şi ochii. Îşi cântărise cuvintele un timp, după care spusese: „Şi, cum e cu fata pe care o săruta taică-tău? Pun pariu că e ca o studentă din *Girls Gone Wild*[5], care se aruncă pe toţi bărbaţii. Adică, trebuie să fie destul de înfiptă, ca să-şi agaţe profesorul.” Aria îi întorsese spatele, umilită. Ali fusese cu ea în ziua în care-l descoperise pe Byron sărutând-o pe Meredith, şi nu voia să-i dea pace. Aria ajunsese deja la jumătatea drumului spre casă când îşi dăduse seama că Ali nu-i răspunsese la întrebare.

— Prin urmare, asta vrem noi să facem, rosti cu voce tare Sabrina, întrerupând-o pe Aria din depănarea amintirilor. Să găsim persoana aflată cel mai aproape de noi şi s-o ţinem de mână. Încercaţi să vă imaginaţi cum arată vecinul vostru doar prin felul în care-i simţiţi mâna. Pe urmă, vom aprinde lumina şi veţi putea să vă schiţaţi reciproc portretele, pe baza a ceea ce aţi văzut în minte.

Aria bâjbâi prin întunericul negru-albăstrui. Cineva o apucă de mână, pipăindu-i oasele încheieturii şi ridicăturile palmei.

— Ce fel de chip vedeţi când o atingeţi pe acea persoană? strigă Sabrina.

Aria închise ochii, încercând să se gândească. Mâna era mică, un pic rece şi uscată. Un chip începu să i se contureze în minte. Mai întâi, pometii pronunţaţi, apoi ochii de un albastru-deschis. Părul lung, blond, buze roz, arcuite.

Simţi cum i se strânge stomacul. Se gândea la *Ali.*

— Acum, întoarceţi-vă cu spatele la partenerii voştri, îi instrui Sabrina. Scoateţi-vă carneţelele pentru schiţe, iar eu o să aprind lumina. Nu vă priviţi partenerii. Vreau să schiţaţi exact ce-aţi văzut în minte, şi vom vedea cât de mult vă veţi apropia de realitate.

Lumina strălucitoare din tavan îi răni ochii Ariei, în timp ce-şi deschidea, cu mâinile tremurătoare, carnetul pentru schiţe. Îşi plimbă, ca pentru o încercare, cărbunele pe hârtie, dar oricât de mult s-ar fi străduit să se abţină, nu se putea împiedica să nu-i deseneze faţa lui Ali. Când făcu un pas înapoi, simţi un imens nod în gât. Pe buzele lui Ali era o undă de zâmbet, iar în ochi, un ram de nesinceritate.

— Foarte drăguţ, zise Sabrina, care arăta exact cum îi suna vocea: cu părul lung, şaten şi încurcat, sâni mari, un abdomen voluminos şi picioare fragile, ca de pasăre. E *frumos,* murmură ea.

Aria simţi o pişcătură de iritare. De ce nu era desenul ei cel frumos? Ce, desenase cineva mai bine decât ea? Imposibil.

— A expirat timpul, strigă Sabrina. Întoarceţi-vă şi arătaţi-le partenerilor voştri rezultatul.

Aria se întoarse cu o mişcare lentă, evaluând cu o privire presupusa schiţă *frumoasă* a partenerului ei. Şi, la drept vorbind… *era* frumoasă. Desenul nu semăna câtuşi de puţin cu Aria, dar tot era o mult mai bună ilustrare a unei persoane decât ar fi putut să creeze Aria. Privirea îi pluti în sus spre trupul partenerului. Era o fată, purtând un top Nanette mulat. Era brunetă, cu părul rebel, revărsat pe umeri. Tenul îi era catifelat, fără pic de pată. Şi atunci, Aria văzu cunoscutul nas cârn, cu vârful mic şi rotund. Şi uriaşii ochelari Gucci. La picioarele fetei dormea un câine îmbrăcat într-o hăinuţă albastră. Întregul corp al Ariei se transforma într-un sloi de gheaţă.

— Nu pot să văd cum m-ai desenat, îi zise partenera ei, cu o voce delicată, plăcută, arătându-i spre câinele pentru nevăzători, în chip de explicaţie. Dar sunt convinsă că a ieşit grozav.

Aria îşi simţi limba ca pe o bucată de plumb. Partenera ei era Jenna Cavanaugh.

11
BINE AI REVENIT… OARECUM

După ceea ce i se păru că ar fi fost zile întregi în care se învârtise printre stele, Hanna se pomeni dintr-odată aruncată înapoi în lumină. Încă o dată, stătea pe veranda din spate a casei lui Ali. Încă o dată, se simţea ieşind din tricoul ei American Apparel şi din jeanşii Seven.

— O să ţinem petrecerea în pijamale în hambarul Melissei! le mai anunţă Spencer.

— Drăguţ, zise Ali, zâmbind.

Hanna tresări, trăgându-se înapoi. Poate că rămăsese blocată la o revenire permanentă în ziua aceea, oarecum la fel ca tipul din filmul *Ziua Cârtiţei.* Poate că Hanna avea să trăiască ziua aceea până când va reuşi să îndrepte situaţia şi s-o convingă pe Ali că se află într-o gravă primejdie. Şi totuşi ultima oară când Hanna fusese în această amintire, Ali se ivise aproape de ea, spunându-i că totul era bine. Numai că ea *nu era bine. Nimic nu era bine.*

— A, insistă Hanna. Cum adică, eşti bine?

Dar Ali nu era atentă. O urmărea cu privirea pe Melissa, care trecea prin curtea vecină, cea a familiei Hastings, cu rochia de absolventă atârnată de umăr.

— Hei, Melissa, gânguri Ali. Emoţionată pentru că te duci la Praga?

— Cui îi pasă de ea? strigă Hanna. Răspunde-mi la întrebare!

— Hanna… *vorbeşte?* icni o voce îndepărtată.

Hanna îşi înclină capul într-o parte. Vocea nu semăna cu a vreuneia dintre vechile ei prietene.

În curtea cealaltă, Melissa se opri şi-şi puse mâinile în şolduri.

— Normal că sunt emoţionată.

— Merge şi *Ian? se* interesă Ali.

Hanna îi prinse obrajii în palme.

— Ian nu contează, rosti ea, cu toată energia. Ascultă-mă doar, Ali!

— Cine e Ian?

Vocea aceea îndepărtată suna de parcă ar fi venit de la celălalt capăt al unui tunel foarte lung. Era vocea Monei Vanderwaal. Hanna căută cu privirea prin curtea din spate a lui Ali, însă n-o zări nicăieri pe Mona.

Ali se întoarse spre Hanna, oftând adânc, exasperată.

— Las-o baltă, Hanna.

— Dar eşti în pericol, se repezi Hanna.

— Lucrurile nu sunt totdeauna aşa cum par, şopti Ali.

— Ce vrei să spui? insistă, cu disperare, Hanna.

Dar când întinse mâna spre Ali, degetele ei trecură drept prin braţul ei, ca şi cum Ali n-ar fi fost decât o imagine proiectată pe un ecran.

— Ce vrea să spună *cine*? întrebă vocea Monei.

Hanna deschise ochii. O lumină strălucitoare, dureroasă, practic o orbi. Zăcea pe spate, pe o saltea incomodă. Mai multe chipuri o înconjurau: Mona, Lucas Beattie, mama ei şi… tatăl ei.

Tatăl ei? Hanna încercă să se încrunte, însă muşchii feţei o dureau cumplit.

— Hanna, zise Mona, cu bărbia tremurându-i. Of, Doamne.! Eşti… *trează.*

— Te simţi bine, iubito? o întrebă mama ei. Poţi să vorbeşti?

Hanna îşi coborî privirea spre braţele ei. Cel puţin, erau subţiri, nu ca două jamboane. Abia apoi observă şi tubul perfuziei ieşindu-i din articulaţia cotului, şi grosolanul ghips de pe braţ.

— Ce se-ntâmplă? întrebă, răguşită, privind în jur.

Scena din faţa ei părea regizată. Acolo unde fusese – pe veranda din spatele casei lui Ali, cu

vechile ei bune prietene – i se păruse cu mult mai reală.

— Unde e Ali? se interesă ea.

Părinţii Hannei schimbară între ei priviri stânjenite.

— Ali a murit, răspunse încet mama Hannei.

— Luaţi-o uşor, interveni o voce. Un bărbat cu părul alb şi nas de vultur, în halat alb, apăru de după draperia de la picioarele patului Hannei. Hanna? zise el. Eu sunt doctorul Geist. Cum te simţi?

— Unde naiba sunt? ceru să afle Hanna, pe un ton ridicat, de panică.

Tatăl Hannei o luă de mână.

— Ai avut un accident. Am fost foarte îngrijoraţi.

Hanna privi pe rând chipurile din jurul ei, apoi diversele chestii care-i alimentau diferitele părţi ale corpului. Pe lângă perfuzie, mai era şi o maşinărie care-i măsura pulsul, şi un tub din care primea oxigen prin nări. Îşi simţea trupul încins, apoi rece, şi pielea o mânca de teamă şi nedumerire.

— Un accident? întrebă în şoaptă.

— Te-a lovit o maşină, îi explică mama ei. La Rosewood Day. Îţi aduci aminte?

Simţea cearşafurile de spital lipicioase, ca şi cum cineva ar fi presărat pe ele caşcaval *nacho.* Căută în memorie, dar nu găsi acolo nimic despre vreun accident. Ultimul lucru pe care şi-l mai amintea, înainte de scena din curtea casei lui Ali, era că primise rochia Zac Posen, de culoarea şampaniei, pentru petrecerea aniversară a Monei. Asta fusese vineri seară, cu o zi înainte de sărbătorirea Monei. Hanna se întoarse spre Mona, care părea buimacă şi uşurată în acelaşi timp. Avea ochii mari, cu cearcăne cam urâte, purpurii, ca şi cum n-ar fi dormit de mai multe nopţi.

— N-am lipsit de la petrecerea ta, nu?

Lucas pufni încet. Umerii Monei se încordară.

— Nu…

— Accidentul s-a petrecut după aceea, interveni Lucas. Nu-ţi aminteşti?

Hanna încercă să-şi smulgă tubul pentru oxigen din nas – nimeni nu putea să arate atrăgător cu ceva atârnându-i de nări – şi descoperi că-i fusese lipit cu bandă adezivă. Închise ochii şi căută să se agaţe de ceva, de orice care să-i poată explica toate acestea. Însă unica imagine pe care-o văzu fu chipul lui Ali profilându-se deasupra ei şi şoptindu-i *ceva* înainte de a se dispersa în neantul negru.

— Nu, şopti ea. Nu-mi amintesc absolut nimic din toate astea.

12
SĂ FUGI MÂNCÂND PĂMÂNTUL

Luni seară, târziu, Emily stătea pe un scaun de bar, de un albastru decolorat, în birtul M&J, vizavi de staţia de autobuz Greyhound din Akron, Ohio. Nu mâncase nimic toată ziua şi se gândea dacă să comande o felie de plăcintă cu cireşe, cu un aspect dezagreabil, ca să meargă la cafeaua ei cu gust metalic. Lângă ea, un bătrân sorbea încet dintr-o lingură cu budincă de tapioca, iar un bărbat semănând a popic de bowling, cu prietenul lui de forma unei andrele, înfulecau burgeri unsuroşi cu cartofi prăjiţi. La tonomat se auzea un cântec country interpretat pe nas, iar chelneriţa se rezema greoaie de casa de marcat, ştergând praful de pe magneţii de forma statului Ohio, care se vindeau cu nouăzeci şi nouă de cenţi bucata.

— Încotro te duci? întrebă o voce.

Emily privi în ochii bucătarului de la birt, un bărbat vânjos care arăta de parcă s-ar fi ocupat multă vreme de vânătoarea cu arcul înainte să prepare caşcaval. Emily căută cu privirea un ecuson ca să-i afle numele, însă omul nu purta aşa ceva. Pe şapca lui roşie de baseball nu era decât un singur A mare, cusut în mijloc. Îşi umezi buzele, tremurând un pic.

— De unde ştiţi că mă duc undeva?

El privi cu ochi de cunoscător.

— Nu eşti de pe-aici. Şi staţia Greyhound e peste drum. Şi mai ai şi un sac mare de voiaj. Perspicace, nu?

Emily oftă, uitându-se fix la ceaşca de cafea. Avusese nevoie de mai puţin de douăzeci de minute ca să parcurgă în marş forţat kilometrul şi jumătate de la ferma lui Helene până la micul magazin de pe şosea, chiar şi cu sacul ei greu în spinare. Odată ajunsă acolo, găsise o maşină care o dusese până în staţia de autobuz, şi-şi cumpărase

bilet pentru prima cursă care pleca din Iowa. Din nefericire, aceasta o dusese în Akron, o localitate în care Emily nu cunoştea pe absolut nimeni. Mai rău, în autobuz mirosea de parcă un pasager ar fi avut probleme cu gazele, iar tipul de lângă ea îşi dăduse ipad-ul la maximum şi cânta împreună cu Fall Out Boy, trupă pe care ea o detesta. Apoi, ciudat lucru, în timp ce autobuzul oprea în staţia Akron, Emily descoperise un crab plimbându-i-se pe sub scaun. Un *crab,* chiar dacă nu erau câtuşi de puţin în apropierea oceanului. Împleticindu-se, coborâse în staţie şi, observând că pe panoul mare cu plecările scria că abia la zece seara era un autobuz spre Philadelphia, îşi simţi capul cuprins de durere. Niciodată nu-i fusese atât de dor de Philadelphia cum îi era acum.

Închise ochii, aproape nevenindu-i să creadă că într-adevăr fugise de undeva. De multe ori până acum se închipuise fugind: Ali spunea mereu că ar veni cu ea. Hawii era una dintre primele cinci destinaţii ale lor, în ordinea preferinţelor. La fel şi Parisul. Ali spunea că puteau să-şi schimbe identitatea. Când Emily protesta, zicând că părea cam greu, Ali ridica din umeri şi replica: „Noo… Să devii altcineva probabil că e foarte uşor.” Dar, indiferent ce alegeau, îşi promiteau reciproc să petreacă mult timp împreună, fără-ntrerupere, şi Emily mereu sperase în taină că poate, doar poate, Ali şi-ar da seama că o iubeşte pe Emily la fel de mult pe cât o iubea Emily pe ea. Numai că, până la urmă, Emily se simţea mereu prost şi zicea: „Ali, tu n-ai nici un motiv să fugi. Viaţa ta e perfectă aici.” Şi Ali ridica din umeri drept răspuns, spunând că Emily avea dreptate, că viaţa ei chiar *era* perfectă.

Până când o asasinase cineva.

Bucătarul dădu mai tare volumul micului televizor aflat lângă aparatul care prăjea opt felii de pâine concomitent şi lângă ambalajul desfăcut de Wonder Bread. Când îşi ridică privirea, Emily

văzu o reporteră de la CNN stând în faţa familiarului Spital Memorial din Rosewood. Emily îl cunoştea bine: trecea pe lângă el în fiecare dimineaţă, cu maşina, în drum spre Rosewood Day.

— Avem informaţii potrivit cărora Hanna Marin, în vârstă de şaptesprezece ani, din oraşul Rosewood, fostă prietenă a lui Alison DiLaurentis, al cărei cadavru a fost descoperit în mod misterios în curtea din spate a casei în care locuia, în urmă cu aproximativ o lună, tocmai s-a trezit din coma în care se afla de la tragicul accident de sâmbătă noapte, zise reportera la microfon.

Emily de-abia nimeri să lase ceaşca de cafea pe farfurioară. *Comă*? Părinţii Hannei apărură pe ecran, spunând că da, Hanna era trează şi părea să aibă o stare bună. Nu existau indicii cu privire la persoana care o lovise, şi nici la mobilul atacului.

Emily îşi acoperi gura cu palma, care-i mirosea a imitaţia de piele de pe scaunele din autobuzul Greyhound. Îşi scoase telefonul Nokia din buzunarul gecii de jeans şi-l deschise. Încercase să-şi economisească bateria, fiindcă-şi uitase încărcătorul în Iowa. Degetele îi tremurau în timp ce forma numărul Ariei. Îi răspunse căsuţa vocală.

— Aria, sunt Emily, zise, după semnalul sonor. Tocmai am aflat despre Hanna şi…

Vocea i se stinse şi-şi întoarse privirea spre ecranul telefonului. Acolo, în colţul din dreapta sus, era propria *ei* imagine, privind-o din fotografia pe care o făcuse pentru anuarul de anul trecut.

— Şi tot din Rosewood: o altă fostă prietenă a domnişoarei DiLaurentis, pe nume Emily Fields, a dispărut, zise prezentatorul de ştiri. Săptămâna aceasta se afla în vizită la nişte rude din Iowa, însă a dispărut azi-dimineaţă de la acestea de acasă.

Bucătarul se răsuci dinspre grătarul pe care tocmai întorcea o bucată de caşcaval şi aruncă o

privire spre ecran. O expresie de neîncredere îi apăru pe faţă. O privi pe Emily, după care se întoarse din nou spre ecran. Spatula metalică îi căzu pe podea, zăngănind sec.

Emily apăsă pe TERMINAT fără să-şi mai încheie mesajul către Aria. Pe ecranul televizorului, îşi văzu părinţii în faţa casei lor cu ţiglă albastră. Tatăl ei purta cel mai bun tricou polo ecosez din câte avea, iar mama avea pe umeri un pulover tricotat din caşmir. Carolyn stătea mai într-o parte, ţinând îndreptat spre cameră portretul lui Emily de la nataţie. Emily era prea năucită ca să se mai simtă jenată pentru faptul e o fotografie cu ea, într-un costum de baie Speedo foarte decoltat, era arătată pe un post de televiziune naţional.

— Suntem foarte îngrijoraţi, zicea mama ei. Vrem ca Emily să ştie că o iubim şi nu vrem decât să vină acasă.

Lui Emily i se adunară lacrimi în colţurile ochilor. Cuvintele n-ar putea să descrie ce simţea ea auzind cele două cuvinte spuse de mama ei: *o iubim.* Se lăsă să alunece jos de pe taburet, îndesându-şi mâinile în buzunarele gecii.

Numele PHILADELPHIA era lipit pe parbrizul unui autobuz Greyhound, vopsit în roşu, albastru şi argintiu, care aştepta peste drum. Ceasul 7-Up de deasupra tejghelei birtului arăta ora 21:53. *Te rog, fă ca pentru cursa de ora 22 să nu fi fost vândute toate biletele,* se rugă Emily în sinea ei.

Aruncă o privire spre nota de plată de lângă cafeaua ei.

— Vin imediat, îi zise bucătarului, înşfăcându-şi bagajele. Trebuie doar să-mi cumpăr un bilet pentru autobuz.

Bucătarul încă arăta de parcă ar fi fost luat pe sus de o tornadă şi lăsat pe o cu totul altă planetă.

— Nu-ţi face probleme pentru asta, zise, cu o voce slabă. Cafeaua e din partea casei.

— Mersi!

Clopoţeii de la uşa birtului zăngăniră în timp ce Emily ieşea. Traversă în fugă şoseaua goală şi puse frână doar în staţia de autobuz, mulţumindu-le în gând feluritelor forţe din univers care împiedicaseră formarea cozii la ghişeul de bilete. În sfârşit, avea o destinaţie: acasă.

13
NUMAI FRAIERII SUNT LOVIŢI DE MAŞINI

Marţi dimineaţă, când ar fi trebuit să ajungă la ora ei de Pilates de la sala de sport Body Tonic, Hanna zăcea întinsă pe spate, iar două infirmiere grase o spălau cu un burete. După plecarea acestora, doctorul Geist intră în cameră şi aprinse lumina.

— Stingeţi-o! îi ceru Hanna, pe un ton tăios, acoperindu-şi faţa.

Doctorul Geist o lăsă aprinsă. Hanna făcuse cerere să i se repartizeze alt medic – dacă tot trebuia să-şi petreacă atâta timp acolo, n-ar putea măcar să aibă un doctor un pic mai sexy? – însă, după toate aparenţele, nimeni din spital n-o ascultase.

Hanna se strecură pe jumătate sub pătură şi aruncă o privire în pudriera ei Chanel. Mda, faţa de monstru era încă prezentă, cu tot cu copcile de pe bărbie, cu ochii cu cearcăne negre, buza inferioară umflată şi purpurie şi enormele vânătăi din capul pieptului: probabil că vor trece secole până să poată purta din nou topuri decoltate. Oftă şi închise pudriera cu zgomot. Abia aştepta să se ducă la Bill Beach ca să-şi repare toate defectele.

Doctorul Geist îi examină Hannei semnele vitale pe un computer care arăta de parcă ar fi fost fabricat în anii şaizeci.

— Refacerea ta decurge foarte bine. Acum, că au dispărut umflăturile, nu constatăm nici o leziune cerebrală. Organele interne se prezintă cât se poate de bine. E un miracol.

— Ha, bombăni Hanna.

— Chiar *e* un miracol, se amestecă tatăl Hannei, apărând din spatele doctorului Geist. Ne îmbolnăviserăm de grijă, Hanna. Mă îmbolnăveşte

gândul că a putut să-ţi facă cineva una ca asta. Şi că încă este în libertate.

Hanna îl privi pe furiş. Tatăl ei purta un sacou gri-cărbune şi mocasini negri lucioşi. În cele douăsprezece ore de când ea se trezise, fusese incredibil de răbdător, cedând la toate mofturile Hannei… şi Hanna avusese o grămadă de mofturi. Mai întâi, ceruse să fie mutată într-o rezervă individuală: ultimul lucru de care avea nevoie era s-o tot audă pe bătrâna aflată de cealaltă parte a paravanului, la terapie in pălăvrăgind despre năravurile ei intestinale şi despre iminenta operaţie la şold. Pe urmă, Hanna îşi convinsese tatăl să-i cumpere un DVD-player portabil şi câteva DVD-uri de la magazinul Target din apropiere. Televizorul închiriat de la spital nu prindea decât şase canale de toată jena. Îşi implorase tatăl să le ceară asistentelor să-i dea mai multe calmante, şi catalogase salteaua patului de spital ca fiind total incomodă, forţându-l să se ducă la magazinul Tempur-Pedic, cu o oră la în urmă, să-i cumpere o saltea din spumă poliuretanică. După cum arăta sacoşa mamut din plastic cu emblema Tempur-Pedic din mâna lui, se pare că expediţia sa fusese încununată de succes.

Doctorul Geist lăsă mapa cu fişa Hannei la locul ei, la picioarele patului.

— Ar trebui să te externăm peste câteva zile. Ai vreo întrebare?

— Da, răspunse Hanna, cu o voce încă răguşită de pe urma aparatului pentru respirat pe care-l purtase după accident. Câte calorii îmi introduce asta? se interesă, arătând spre acul perfuziei din braţul ei.

După cum îşi simţea şoldurile, avea impresia că mai pierduse din greutate cât timp stătuse în spital – *bonus!* – însă voia doar să se asigure.

Doctorul Geist o privi exasperat, probabil dorindu-şi la rândul lui să-şi poată schimba pacienta.

— Sunt antibiotice şi substanţe care te hidratează, se grăbi să intervină tatăl Hannei, mângâind-o pe braţ. Toate au rolul de a te face să te simţi mult mai bine.

Când ieşi, împreună cu tatăl ei, doctorul Geist stinse lumina.

Hanna privi chiorâş timp de câteva clipe spre uşa închisă, apoi se lăsă să cadă pe pat. Singurul lucru care putea s-o facă în clipa de faţă, să se simtă mai bine, ar fi fost un masaj de şase ore făcut de un manechin italian sexy, neapărat la bustul gol. Şi, a, da, o faţă nou-nouţă.

Era de-a dreptul înspăimântată de ce i se întâmplase. Se tot întreba dacă, după ce va adormi la loc, se va trezi apoi în propriul ei pat, în aşternuturile ei din bumbac pima cu şase sute de cusături, la fel de frumoasă ca înainte, pregătită pentru o zi de mers la cumpărături cu Mona. Cine mai e lovit de o maşină în zilele noastre? Nici măcar nu ajunsese în spital din cauza a ceva şic, cum ar fi o răpire cu cerere de răscumpărare fabuloasă sau tragicul tsunami al Petrei Naumova.

Însă ceea ce o înfricoşa cu mult mai mult – şi la care nici voia să se gândească – era enormul gol din memoria ei. Nici măcar de petrecerea aniversară a Monei nu putea să-şi amintească.

Tocmai atunci, două siluete în familiarele sacouri albastre îşi făcură apariţia la uşă. Când văzură că Hanna e trează şi îmbrăcată decent, Aria şi Spencer năvăliră înăuntru,încruntate de îngrijorare.

— Am încercat să te vizităm aseară, îi zise Spencer, dar asistentele n-au vrut să ne lase să intrăm.

Hanna observă că Aria îi privea pe furiş contuziile verzui, cu o expresie îngreţoşată pe faţă.

— *Ce e*? se răsti ea, netezindu-şi părul lung, castaniu, pe care tocmai îl pulverizase cu Bumble&Bumble Surf Spray. Ar trebui să încerci

să semeni mai mult cu Florence Nightingale[6], Aria. Sean chiar se pricepe la aşa ceva.

Pe Hanna încă o rodea gândul că fostul ei iubit, Sean Ackard, se despărţise de *ea* ca să fie cu Aria. Astăzi, părul îi atârna Ariei în şuviţe grosolane pe lângă faţă şi, pe sub sacoul de la Rosewood Day, purta o rochie strâmtă în carouri roşii şi albe. Arăta ca o încrucişare între baterista aia ciudată de la White Stripes şi o faţă de masă. În plus, ce, nu ştia că, dacă o prinde fără fusta plisată ecosez care face parte din uniforma şcolii, Appleton o trimite acasă şi-o pune să se schimbe?

— M-am despărţit de Sean, îngăimă Aria.

Hanna înălţă din sprânceană, curioasă.

— A, *zău*? Cum aşa?

Aria se aşeză pe micul scaun din plastic de lângă patul Hannei.

— N-are importanţă în clipa de faţă. Ceea ce contează eşti… tu, zise, şi lacrimile îi izvorâră din ochi. Aş fi vrut să fi ajuns mai devreme la terenul dejoacă. Mă tot gândesc la asta. Am fi putut, cumva, să oprim maşina aia. Am fi putut să te dăm la o parte din drumul ei.

Hanna o privi fix, simţind cum i se pune un nod în gal

— Ai fost *acolo?*

Aria făcu un semn de încuviinţare, apoi aruncă o privire spre Spencer.

— Toate am fost acolo. Şi noi, şi Emily. Tu ai vrut să ne întâlnim.

Hannei i se acceleră pulsul.

— Eu am vrut?

Aria se aplecă mai aproape de ea. Respiraţia îi mirosea a gumă Orbit Mint Mojito, o aromă pe care Hanna o detesta.

— Ai zis că ştii cine e A.

— Ce? şopti Hanna.

— Nu-ţi *aminteşti*? ţipă strident Spencer. Hanna, A. te-a lovit!

Îşi scoase Sidekick-ul şi-i arătă un mesaj pe el.

— Uite! o îndemnă.

Hanna se holbă la ecran. *Ştia prea multe. – A.*

— A. ni l-a trimis imediat după ce ai fost lovită de maşină, îi explică Spencer, în şoaptă.

Hanna clipi greoi, buimăcită. Mintea îi era ca o geantă Gucci, mare şi adâncă, şi când scotocea pe fundul ei, nu reuşea să găsească amintirea de care avea nevoie.

— A. a încercat să mă *omoare?*

Stomacul începu să i se răscolească. Toată ziua avusese în adâncul sufletului senzaţia aceasta îngrozitoare, că nu fusese un accident. Însă încercase s-o alunge, spunându-şi că era o prostie.

— Poate că A. a vorbit cu tine? încercă Spencer. Sau poate că ai văzut cine e, în timp ce făcea ceva. Poţi să te gândeşti? Ne temem că, dacă tu n-o să-ţi aminteşti cine e A., atunci A ar putea…

Se întrerupse, înghiţind în sec.

— …să lovească iar, şopti Aria.

Îngrozită, Hanna se cutremură şi fu năpădită de o sudoare rece.

— Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e seara de dinaintea petrecerii Monei, bâigui ea. Următorul e că stăteam toate în curtea din spatele casei lui Ali. Eram din nou într-a şaptea. Chiar în ziua de dinaintea dispariţiei lui Ali, când discutam despre locul în care urma să ne ţinem petrecerea în pijamale, adică hambarul. Ţi-aduci aminte de asta?

Spencer îşi miji ochii.

— Hm… sigur. Cred că da.

— Eu o tot avertizam pe Ali că o să moară a doua zi, explică Hanna, ridicând tonul. Însă Ali nu voia să-mi acorde atenţie. Şi, deodată, m-a privit drept în ochi şi mi-a zis că nu e cazul să fac atâta tămbălău din asta. Mi-a zis că ea e bine.

Spencer avu un schimb de priviri cu Aria.

— Hanna, a fost un vis, îi atrase atenţia Aria, cu toată delicateţea.

— Păi, *mda,* evident, replică Hanna, dându-şi ochii peste cap. Doar că ziceam şi eu aşa… Ali chiar părea că se află *acolo.*

Arătă spre un balon roz, pe care scria FĂ-TE BINE REPEDE, aflat la picioarele patului. Avea un chip lunguieţ şi braţele şi picioarele ca burduful de acordeon, şi putea să meargă singur.

Dar, înainte ca vreuna dintre vechile prietene ale Hannei să mai poată spune ceva, o voce puternică interveni.

— Unde-i cea mai sexy pacientă din spitalul ăsta?

Mona era în prag, cu braţele larg desfăcute. Şi ea purta sacoul şi fusta de uniformă de la Rosewood Day, împreună cu o uluitoare pereche de cizme Marc Jacobs, pe care Hanna n-o mai văzuse niciodată. Mona aruncă o privire bănuitoare spre Aria şi Spencer, după care trânti pe noptieră un team de reviste *Vogue, Elle, Lucky* şi *Us Weekly.*

— *Pour vous,* Hanna. S-au întâmplat multe lucruri cu Lindsay Lohan, pe care noi două trebuie să le discutăm.

— Ce *mult te* iubesc, strigă Hanna, străduindu-se la repezeală să-şi schimbe dispoziţia.

Nn putea să zăbovească prea mult asupra poveştii acesteia cu A. Pur şi simplu, nu *putea.* Se simţi uşurată la gândul că nu halucinase ieri, când se trezise şi-o văzuse pe Mona stând lângă patul ei. Relaţia cu Mona fusese destul de spinoasă săptămâna trecută, însă ultima amintire a Hannei era că primise prin poştă rochia de curte pentru petrecerea aniversară a Monei. Era, în mod evident, o ramură de măslin, însă i se părea ciudat faptul că nu-şi putea aminti conversaţia lor de la machiaj: de obicei, când Hanna şi Mona se machiau, îşi ofereau una alteia cadouri, cum ar fi o husă nouă pentru iPod sau o pereche de mănuşi Coach, din piele de ied.

Spencer o privi pe Mona.

— Ei bine, acum, că Hanna s-a trezit, cred că nu mai trebuie să facem chestia aia vineri.

Hanna ciuli urechile.

— Care chestie?

Mona se cocoţă pe marginea patului.

— Voiam să organizăm o mică întâlnire de rugăciuni pentru tine, la Country Club-ul din Rosewood, mărturisi ea. Toată lumea de la şcoală era invitată.

Emoţionată, Hanna îşi duse la gură mâna la care avea perfuzia.

— Aveaţi de gând să faceţi asta… pentru mine?

Îi întâlni privirea Monei. I se părea neobişnuit ca aceasta să pună la cale o petrecere împreună cu Spencer – Mona avea o mulţime de probleme cu vechile prietene ale Hannei –, însă acum Mona părea într-adevăr entuziasmată. Hanna simţi că-i creşte inima.

— Din moment ce clubul e deja închiriat… n-am putea, eventual, să dăm o petrecere de revenire? propuse ea, cu o voce mică, ezitantă.

Îşi încrucişă degetele celeilalte mâini pe sub aşternut, ca să-i aducă noroc, sperând că Monei nu i se va părea o idee ridicolă.

Mona strânse din buzele perfect conturate.

— Eu n-aş putea să spun *nu* când e vorba de o petrecere. Mai ales o petrecere pentru tine, Han.

Hanna se simţi scăpărând pe dinăuntru. Era cea mai bună veste din câte primise toată ziua; mai bună chiar şi decât promisiunea infirmierelor că o vor lăsa să meargă la baie nesupravegheată. Ar fi vrut să sară din pat şi să-i ofere Monei o îmbrăţişare uriaşă şi plină de recunoştinţă, cu semnificaţia cât-de-mult-mă-bucur-că-suntem-iar-prietene, însă era legată de prea multe tuburi.

— Mai ales pentru că nu-mi amintesc de petrecerea de ziua ta, preciză Hanna, bosumflându-se. Este că a fost minunată?

Mona îşi lăsă ochii în jos, culegându-şi o scamă de pe pulover.

— Nu-i nimic, zise Hanna repede. Poţi să-mi spui c-a fost trăsnet. Suport orice.

Stătu pe gânduri câteva clipe.

— Şi am o idee fantastică, adăugă. Dacă tot se apropie Halloween-ul, iar eu nu arăt la capacitatea maximă în prezent…

Îşi flutură mâinile prin dreptul feţei.

— Haideţi să facem un bal mascat!

— *Perfect,* izbucni Mona. O, Han, o să fie formidabil!

O apucă de mâini pe Hanna şi începură să chicotească împreună. Aria şi Spencer le priviră stânjenite, rămase pe dinafară. Însă Hanna n-avea de gând să chicotească şi cu ele. Asta era ceva care se face numai cu cea mai bună prietenă, şi nu exista decât una în lumea Hannei.

14
INTEROGATORIU, CU O TUŞĂ DE SPIONAJ

Marţi după-amiază, după o rapidă întrunire a comitetului de redactare a anuarului şi o oră de antrenament la hochei pe iarbă, Spencer pătrunse cu maşina pe aleea circulară pavată cu gresie albastră din faţa casei. Pe alee mai era o maşină de patrulare cu însemnele poliţiei din Rosewood, alături de cuirasatul de Range Rover gri al doamnei Hastings.

Inima îi ajunse iute în gât lui Spencer, aşa cum i se mai întâmplase de multe ori în ultimele câteva zile. Să fi comis o imensă greşeală, mărturisindu-i Melissei vina faţă de Ali? Dacă Melissa spusese că Spencer nu avea instinct criminal doar ca să-i abată atenţia? Dacă-l chemase pe Wilden şi-i spusese că Spencer înfăptuise crima?

Spencer se gândi încă o dată la seara aceea. Sora ei avusese un zâmbet atât de sinistru pe faţă când afirmase că Spencer n-ar fi putut s-o asasineze pe Ali! Şi cuvintele pe care le alesese fuseseră neobişnuite, la rândul lor: spusese o *singură* persoană putea s-o omoare. De ce nu spusese *nebună* sau *nemiloasă*? Cuvântul *singură* făcea ca totul să sune într-un mod special. Spencer fusese într-atât de înspăimântată, încât de atunci o evitase pe Melissa, simţindu-se stânjenită şi nesigură în prezenţa ei.

După ce se strecură pe uşa din faţă şi-şi atârnă trenciul Burberry în dulapul din vestibul, observă că Melissa şi Ian stăteau, extrem de rigizi, pe canapeaua din livingul casei Hastings, ca şi cum ar fi fost muştruluiţi în biroul directorului. Ofiţerul Wilden se afla în faţa lor, pe fotoliul din piele.

— B-bună, se bâlbâi Spencer, surprinsă.

— A, Spencer, zise Wilden, salutând-o printr-o înclinare a capului. Tocmai stăteam de vorbă cu sora ta şi cu Ian pentru câteva minute, dacă eşti amabilă să ne scuzi.

Spencer făcu un pas mare înapoi.

— D-despre ce vorbeaţi?

— Le pun doar câteva întrebări legate de seara dispariţiei lui Alison DiLaurentis, îi răspunse Wilden, cu ochii în carneţelul lui. Încerc să aflu care este punctul de vedere al fiecăruia.

În cameră se aşternu tăcerea, excepţie făcând sunetele emise de ionizatorul cumpărat de mama lui Spencer, după ce alergologul îi spusese că toţi acarienii din praf pot să le provoace riduri femeilor. Spencer se retrase încet din încăpere.

— E o scrisoare pentru tine pe masa din hol, strigă Melissa, chiar în timp ce Spencer trecea de colţ. Ţi-a lăsat-o mama.

Într-adevăr, pe masa din hol era un teanc de plicuri, lângă un vas din teracotă de forma unui stup, care chipurile reprezentase un cadou pentru străbunica lui Spencer din partea Lui Howard Hughes. Scrisoarea pentru Spencer era chiar deasupra, într-un plic deja desfăcut, cu numele ei scris de mână pe partea din faţă. Înăuntru era o invitaţie tipărită pe un carton tare, de culoare crem. Literele aurii, cu volute, alcătuiau următoarele cuvinte: *Comitetul pentru decernarea Orhideei de Aur vă invită la micul dejun şi interviul finaliştilor organizate la restaurantul Daniel din New York City, în ziua de vineri, 15 octombrie.*

Într-un colţ era lipit un bileţel. Mama ei îi scrisese: *Spencer, am rezolvat deja problema cu profesorii tăi. Avem camere rezervate la W, pentru noaptea de joi spre vineri.*

Spencer îşi lipi cartonul de faţă. Mirosea un pic a colonie Polo, sau poate că Wilden era cel care mirosea astfel. Părinţii ei chiar o *încurajau* să concureze, ştiind ceea ce ştiau? I se părea de-a dreptul supranatural. Şi *greşit.*

Sau… să fi fost aşa? Îşi trecu degetele peste literele în relief de pe invitaţie. Spencer tânjise încă din clasa a treia să câştige o Orhidee de Aur, şi poate că părinţii îşi aminteau de dorinţa ei. Şi, dacă n-ar fi fost într-atât de înspăimântată în legătură cu Ali şi cu A., sigur ar fi fost capabilă să-şi scrie propriul eseu demn de Orhideea de Aur. Şi-atunci, de ce să nu concureze cu adevărat? se gândi la ce-i spusese Melissa: părinţii îi vor oferi o recompensă frumoasă dacă va câştiga. Şi mare *nevoie* avea de o recompensă, în clipa de faţă.

Ceasul bătrânesc cu pendulă din living bătu de şase ori. Spencer presupuse că Wilden va aştepta, vrând să se asigure că ea ajunge sus, în camera ei, înainte de a începe discuţia. Tropăi zgomotos pe primele câteva trepte, după care se opri şi merse pe loc, ca să pară că-şi continuă drumul până la etaj. Îi vedea perfect pe Ian şi pe Melissa printre barele balustradei, însă ea nu putea fi văzută de nimeni.

— OK, zise Wilden, dregându-şi glasul. Aşadar, să ne întoarcem la Alison DiLaurentis.

Melissa strâmbă din nas.

— Eu tot nu înţeleg prea bine ce legătură are cu noi. Mai bine aţi vorbi cu sora mea.

Spencer închise ochii. *Acum începe.*

— Totuşi, va trebui să mă suportaţi, replică Wilden. Voi doi *vreţi* mă ajutaţi să descopăr persoana care a asasinat-o pe Alison, nu-i aşa?

— Desigur, răspunse Melissa, arogantă, înroşindu-se la faţă.

— Bun, zise Wilden. Şi, în timp ce el scotea la iveală un carnet legat cu o spirală neagră, Spencer expiră cu încetineală. Aşadar, continuă Wilden, voi aţi fost în hambar, cu Alison şi prietenele ei, cu puţin timp înainte ca ea să dispară, corect?

Melissa încuviinţă.

— Au intrat peste noi. Spencer i-a rugat pe părinţii noştri s-o lase să folosească hambarul

pentru petrecerea lor în pijamale. Ea credea că eu o să plec la Praga în seara aceea, dar de fapt plecarea era programată pentru a doua zi. Totuşi, noi am plecat. Le-am lăsat lor hambarul.

Zâmbi cu mândrie, de parcă ar fi comis un act extrem-de-calculat!

— OK… Wilden mâzgăli ceva în carneţelul lui. Şi n-aţi văzut nimic neobişnuit prin curtea voastră în seara aceea? Pe cineva stând la pândă, nimic de genul acesta?

— Nimic, îi răspunse Melissa, liniştită. Încă o dată, Spencer se simţi recunoscătoare, dar şi derutată, în acelaşi timp. De-ce n-o dădea de gol Melissa, cea cu inima de gheaţă?

— Şi unde aţi plecat pe urmă? se interesă Wilden.

Melissa şi Ian părură surprinşi.

— Ne-am dus în biroul Melissei. Exact acolo, răspunse Ian, arătându-i spre hol. Am… stat doar. La televizor. Nn mai ştiu.

— Şi aţi rămas împreună toată noaptea?

Ian aruncă o privire spre Melissa.

— Păi, adică, asta a fost acum patru ani şi ceva, aşa că e cam greu să-mi aduc aminte, dar, mda, sunt destul de sigur că da.

— Melissa? întrebă Wilden.

Melissa dădu un bobârnac unui ciucure al pernei de lângă ea. Pentru o fracţiune de secundă, Spencer văzu o expresie îngrozită trecându-i pe faţă. Dar, cât ai clipi din ochi, dispăru.

— Am fost împreună.

— OK, zise Wilden, plimbându-şi privirea de la unul la celălalt, ca şi cum l-ar fi sâcâit ceva. Şi… Ian, a fost ceva între tine şi Alison?

Ian se întristă. Îşi drese glasul.

— Ali se îndrăgostise de mine. Am flirtat un pic cu ea, atât şi nimic mai mult.

Spencer căscă gura şi-şi roti maxilarul, mirată. Ian minţea… în faţa unui poliţist? Aruncă o privire spre sora ei, însă Melissa stătea cu ochii

drept înainte, cu un mic zâmbet de superioritate pe buze. *Eu cam ştiu că Ian şi Ali au fost împreună,* grăia zâmbetul acela.

Spencer se gândi la amintirea despre care vorbise Hanna, la spital, ceva mai devreme, cu ele patru acasă la Ali, cu o zi înainte de dispariţia ei. Amănuntele acelei zile erau înceţoşate, însă Spencer îşi amintea că ele o văzuseră pe Melissa întorcându-se spre hambarul familiei Hastings. Ali strigase la ea, întrebând-o pe Melissa dacă nu-şi făcea griji cu privire la posibilitatea ca Ian să-şi găsească o altă iubită, cât timp stătea Melissa la Praga. Spencer o pocnise pe Ali pentru acea replică, avertizând-o să-şi ţină gura. De când recunoscuse faţă de Ali, şi numai faţă de Ali, că se sărutase cu Ian, Ali o tot ameninţa că-i va spune Melissei ce făcuse Spencer, dacă aceasta nu-i mărturisea personal. Prin urmare, Spencer avusese impresia că remarca lui Ali avea în intenţie s-o sâcâie pe ea, nu pe Melissa.

— *Aşa* făcea Ali, nu? Da, dar acum nu mai era chiar atât de convinsă.

Pe urmă, Melissa ridicase din umeri, bombănise ceva în barbă şi pornise vijelioasă spre hambarul familiei Hastings. Totuşi Spencer îşi aminti că, în drum, sora ei se oprise să privească spre groapa pe care o săpau lucrătorii în curtea din spate a casei lui Ali. Era ca şi cum ar fi vrut să-şi întipărească în memorie dimensiunile ei.

Spencer îşi acoperi gura cu palma. Săptămâna trecută, primise un SMS de la A., în timp ce stătea în faţa oglinzii de toaletă. În el scria: *Persoana care a asasinat-o pe Ali e chiar în faţa ta,* şi imediat după ce-l citise, Melissa îşi făcuse apariţia în prag, ca s-o anunţe că reportera de la *Philadelphia Sentinel* o aştepta jos. Deci şi Melissa se aflase în faţa lui Spencer, ca şi propria-i reflexie din oglindă.

Când Wilden le strânse mâinile lui Ian şi Melissei şi se ridică să plece, Spencer urcă în

grabă şi fără zgomot restul treptelor, cu mintea ca un vârtej. Cu o zi înainte de dispariţia ei, Ali zisese: „Ştiţi ce, fetelor? Cred că asta o să fie vara lui Ali.” Păruse atât de sigură de afirmaţia ei, atât de încrezătoare în faptul că lucrurile vor decurge aşa cum îşi dorea! Dar chiar dacă Ali putea să le terorizeze pe ele patru, silindu-le să facă tot ce le spunea ea, nimeni, absolut *nimeni,* nu putea să joace astfel de jocuri psihologice cu sora lui Spencer. Pentru că, până la urmă, Melissa câştiga. Întotdeauna!

15
GHICI CINE S-A ÎNTOOORS?

Miercuri dimineaţă devreme, mama lui Emily conducea în tăcere automobilul familiei – ieşi din parcarea staţiei de autobuz Greyhound din Philadelphia şi porni pe Autostrada 76, în momentul de vârf al dimineţii, trecând pe lângă încântătoarele case terasate de lângă Schuylkill River şi îndreptându-se direct către Spitalul Memorial din Rosewood. Chiar dacă Emily avea o nevoie acută de a face un duş după chinuitoarea ei călătorie de zece ore cu autobuzul, voia neapărat să vadă ce mai făcea Hanna.

Până să ajungă la spital, Emily începu să-şi facă griji la gândul că ar fi comis o gravă eroare. Îşi sunase părinţii înainte de a se urca în autobuz, la zece seara, spunându-le că-i văzuse la televizor, că ea era bine şi că urma să se întoarcă acasă. Părinţii ei *păruseră* că se bucură… însă tocmai atunci bateria telefonului se terminase, aşa că nu aflase nimic sigur. De când se suise în maşină, singurul lucru pe care-l auzise de la mama ei fusese „Eşti bine?”. Iar după ce Emily îi răspunsese că da, doamna Fields o informase că Hanna se trezise, după care amuţise.

Mama lui Emily pătrunse sub copertina intrării principale a spitalului şi opri motorul. Scoase un lung oftat de tristeţe şi-şi lăsă, pentru scurt timp, capul pe volan.

— Mă sperie de moarte să conduc prin Philly, mărturisi ea.

Emily îşi privi cu atenţie mama, cu părul ei sur şi aspru, cu puloverul verde smarald şi preţiosul colier de perle pe care-l purta absolut în fiecare zi, cam ca personajul Marge din *The Simpsons*. Dintr-odată, îşi dădu seama că n-o văzuse niciodată conducând mai departe de Philadelphia. Şi că mama ei fusese întotdeauna

îngrozită de intersecţii, chiar şi când nu veneau alte maşini.

— Mulţumesc pentru că m-ai luat, îi zise, aproape şoptit.

Doamna Fields o studie concentrată, cu buzele tremurându-i.

— Am fost foarte îngrijoraţi pentru tine. Gândul că te-am putut pierde pentru totdeauna ne-a determinat să regândim anumite lucruri. N-a fost drept să te trimitem la Helen, aşa cum am făcut noi. Emily, poate că nu acceptăm întru totul hotărârile pe care le-ai luat în legătură cu… cu viaţa ta, dar vom încerca să ne împăcăm cu ele cum putem mai bine. Asta spune şi doctorul Phil[7]. Tatăl tău şi cu mine i-am citit cărţile.

Pe geamul maşinii, Emily văzu afară un cuplu tânăr cu un cărucior Silver Cross, îndreptându-se către un Porsche Cayenne. Doi medici de culoare, atrăgători, având douăzeci şi ceva de ani, se îmbrânceau reciproc în glumă. Emily inspiră aerul cu miros de caprifoi; observă peste drum un magazin Wawa. Era, categoric, în Rosewood. Nu aterizase forţat în viaţa vreunei alte fete.

— OK, rosti ea, gâtuită de emoţie. Simţea mâncărimi în tot corpul, mai ales în palme. Păi… mulţumesc. Asta mă face într-adevăr fericită.

Doamna Fields îşi vârî mâna în geantă şi scoase de-acolo o pungă de plastic Barnes&Noble, pe care i-o întinse lui Emily.

— E pentru tine.

Înăuntru era un DVD cu *Finding Nemo.* Emily îşi ridică privirea, nedumerită.

— Ellen DeGeneres e vocea peştişorului nostim, îi explică mama lui Emily pe un ton care sugera „cum de nu ştii?”. Ne-am gândit că poate o să-ţi placă de ea.

Dintr-odată, Emily înţelese. Ellen DeGeneres era o înotătoare lesbiană, exact ca Emily.

— Mersi, zise, strângând DVD-ul la piept, neobişnuit de emoţionată.

Coborî împleticindu-se din maşină şi se duse spre uşa automată de la intrarea în spital, cuprinsă de ameţeală. În timp ce trecea de recepţie, de cafenea şi de magazinul cu bunuri de lux, cuvintele mamei ei îi pătrunseră, încetul cu încetul, în minte. Familia ei o *acceptase*? se întrebă dacă n-ar trebui s-o sune pe Maya şi s-o anunţe că s-a întors. Dar ce-ar putea să-i spună? *Am venit acasă! Părinţii mei sunt mişto acum! Putem să ieşim împreună!* I se părea atât de aiurea.

Salonul Hannei era la etajul al cincilea. Când Emily deschise uşa, Aria şi Spencer erau deja lângă pat, cu cafele Veni de la Starbucks în mână. Un şir de cusături negre, şerpuind, ieşea în evidenţă pe bărbia Hannei, iar pe un braţ avea ditamai ghipsul. Lângă patul ei era un enorm buchet de flori şi întreaga încăpere mirosea a ulei de rozmarin pentru aromoterapie.

— Salut, Hanna, zise Emily, închizând încet uşa. Ce mai faci?

Hanna oftă, aproape sâcâită.

— Şi tu ai venit să mă întrebi despre A.?

Emily privi spre Aria, apoi spre Spencer, care tot trăgea nervoasă, de marginea paharului ei de carton. I se părea ciudat să le vadă împreună pe Aria şi pe Spencer: ce, Aria nu bănuia că Spencer fusese cea care o omorâse pe Ali? Înălţă din sprânceană spre Aria, tocmai ca s-o întrebe aşa ceva, însă Aria scutură din cap şi mimă *îţi explic eu mai târziu.*

Emily îşi întoarse privirea spre Hanna.

— Păi, eu am vrut să văd cum te mai simţi, dar… mda… începu ea.

— Las-o baltă, o întrerupse Hanna, cu aroganţă, răsucindu-şi o şuviţă de păr în jurul degetului. Nu-mi aduc aminte ce s-a întâmplat. Aşa că putem la fel de bine să discutăm despre orice altceva.

Vocea îi tremura de durere.

Emily făcu un pas înapoi. Îi aruncă Ariei o privire imploratoare, întrebând-o din ochi: *Chiar nu-şi aminteşte?* Aria clătină din cap în semn că nu.

— Hanna, dacă noi nu continuăm să-ţi punem întrebări, tu n-o să-ţi mai aminteşti niciodată, insistă Spencer. Ai primit un SMS? Un bileţel? Sau poate că A. ţi-a pus ceva în buzunar?

Hanna o privi încruntată pe Spencer, cu buzele crispate.

— Ai descoperit ceva în timpul petrecerii Monei sau după? O încurajă Aria. Are vreo legătură cu asta?

— Poate că A. ţi-a spus ceva incriminant, îşi dădu cu părerea Spencer. Sau poate ai văzut cine era persoana de la volanul SUV-ului care te-a lovit?

— Nu vreţi să terminaţi odată? strigă Hanna, şi lacrimile îi apărură la colţurile ochilor. Doctorul mi-a zis că hărţuiala asta nu-mi face bine la recuperare.

După câteva secunde, îşi plimbă degetele peste pătura ei din caşmir moale şi trase aer adânc în piept.

— Dacă voi aţi putea să vă întoarceţi în timp, imediat înainte de moartea lui Ali, credeţi c-aţi putea s-o împiedicaţi?

Emily privi în jur. Prietenele ei păreau la fel de buimăcite ca şi ea de întrebare.

— Păi, sigur, murmură încet Aria.

— Normal, zise şi Emily.

— Şi încă aţi vrea s-o faceţi? le îmboldi Hanna. Ne-am mai dori-o cu adevărat pe Ali în preajma noastră? Acum, când ştim că ne-a ascuns secretul cu Toby şi că se vedea cu Ian pe la spatele nostru? Acum, că ne-am mai maturizat un pic şi ne-am dat seama că Ali era, în esenţă, o javră?

— Sigur că aş vrea-o înapoi, replică Emily, pe un ton tăios.

Dar când privi iarăşi în jur, văzu că prietenele ei se uitau fix în podea şi nu spuneau nimic.

— Păi, e clar că n-aş vrea să moară, bâigui într-un final Spencer.

Aria făcu un semn de încuviinţare şi se apucă să-şi cojească oja purpurie de pe unghii.

Hanna îşi înfăşurase o eşarfă Hermes peste o parte din ghips, în ceea ce Emily îşi imagina că ar fi o tentativă de a-i da un aspect ceva mai drăguţ. Restul ghipsului, remarcă Emily, era plin de semnături. Toată lumea din Rosewood semnase deja: era un autograf lăbărţat din partea lui Noel Kahn; unul mai îngrijit de la sora lui Spencer, Melissa; unul cu scris colţuros de la domnul Jennings, profesorul de matematică al Hannei. Cineva scrisese pe ghips doar cuvântul PUPICI!, punctul din semnul exclamării fiind înlocuit de o faţă zâmbitoare. Emily îşi trecu degetele peste cuvântul acela, de parcă ar fi fost în Braille.

După câteva minute în care niciuna dintre ele nu mai spuse mare lucru, Aria, Emily şi Spencer ieşiră posomorâte din încăpere. Rămaseră tăcute până când ajunseră în faţa lifturilor.

— De unde-or fi apărut toate chestiile alea pe care le-a zis despre Ali? întrebă Emily în şoaptă.

— Hanna a avut un vis cu Ali în timp ce era în comă, îi răspunse Spencer, ridicând din umeri şi apăsând pe butonul de coborâre al ascensorului.

— Trebuie s-o facem pe Hanna să-şi amintească, zise Aria. Ea *ştie* cine e A.

Era de-abia ora opt dimineaţa când ieşiră din clădire şi ajunseră în parcare. În timp ce o ambulanţă gonea pe lângă ele, telefonul mobil al lui Spencer începu să cânte *Anotimpurile* de Vivaldi. Se căută prin buzunar, enervată.

— Cine-ar putea să mă sune dimineaţa atât de devreme?

Atunci, piui şi telefonul Ariei. Apoi, şi al lui Emily.

Un vânt rece se abătu peste cele trei fete. Steagurile cu emblema spitalului, prinse de copertina de la intrarea principală, se umflară în bătaia lui.

— Nu se poate, suspină Spencer.

Emily aruncă o privire, ca să vadă subiectul mesajului. Pe ecran scria PUPICI!, exact ca pe ghipsul Hannei.

V-a fost dor de mine, afurisitelor? Nu mai scormoniţi după răspunsuri, dacă nu vreţi să vă şterg şi vouă memoria. – A.

16
O NOUĂ VICTIMĂ

În acea după-amiază de miercuri, Spencer aştepta, în patio-ul descoperit de la Country Club, să înceapă, împreună cu Mona Vanderwaal, planificarea balului mascat de întâmpinare pentru Hanna. Răsfoia absentă eseul de la economie avansaţi, nominalizat la Orhideea de Aur. Când furase eseul din arsenalul de lucrări vechi, din liceu, al Melissei, Spencer nu înţelesese nici jumătate din el… şi nici acum nu înţelegea mai mult. Dar, din moment ce membrii juriului de la Orhideea de Aur urmau s-o pună pe jăratic vineri, la micul dejun, hotărâse să-l înveţe cuvânt cu cuvânt. Cât de greu putea să fie? Mereu învăţase pe de rost monologuri întregi pentru trupa de teatru. Şi, în plus, spera că asta ar ajuta-o să-şi abată gândurile de la A.

Închise ochii şi recită în gând, perfect, primele paragrafe. Apoi, îşi imagină vestimentaţia pe care o va alege pentru interviul ei de la Orhideea de Aur: categoric, ceva de la Cahis sau Chanel, poate şi cu o pereche de ochelari cu rame transparente şi alură academică. Poate că-şi va lua şi exemplarul din *Philadelphia Sentinel* cu articolul despre ea şi-l va lăsa să se vadă doar puţin de tot din geantă. Atunci, cei care se ocupau de interviu aveau să-l vadă şi să-şi zică în sinea lor: *Măi să fie, deja a apărut pe prima pagină a unui ziar important!*

— Salut, o auzi pe Mona Vanderwaal, de deasupra ei – purta o rochie verde oliv drăguţă şi cizme negre înalte. Pe umărul drept îi atârna o geantă purpurie supradimensionată, iar în mână ţinea un cocktail Jamba Juice. Am venit prea devreme? o întrebă Mona.

— Nu, chiar la fix.

Spencer îşi mută cărţile pe scaunul de vizavi de ea şi vârî în geantă eseul Melissei. Atinse în treacăt telefonul mobil. Se împotrivi din răsputeri tentaţiei masochiste de a-l scoate şi de a reciti mesajul de la A.: *Nu mai săpa după răspunsuri.* După toate cele întâmplate, după trei zile de tăcere, A. Tot reintrase în vieţile lor. Spencer îşi dorea cu disperare să discute cu Wilden despre asta, dar o îngrozea gândul la ce-ar putea face A, dac-ar afla.

— Eşti bine? se interesă Mona, aşezându-se şi privind-o fix pe Spencer, cu îngrijorare.

— Sigur, răspunse Spencer, agitând paiul în paharul de coca-cola dietetică gol şi străduindu-se să-şi alunge din minte tot ce era legat de A. Doar că vineri am un interviu pentru un concurs de eseuri, îi explică ea. La New York. Aşa că mă cam trec fiori.

Mona zâmbi.

— Aşa e, chestia aia cu Orhideea de Aur, nu? Toată lumea vorbeşte despre asta.

Spencer îşi lăsă capul în jos, cu o sfială prefăcută. Adora să-şi audă numele rostit în anunţurile matinale de la şcoală cu excepţia cazurilor în care trebuia să le citească ea însăşi, atunci, i se părea pur şi simplu lăudăroşenie. Îşi examina cu atenţie colega. Mona chiar făcuse o treabă extraordinară transformându-se din penibila pasionată de scutere Razor într-o fabuloasă divă, însă Spencer nu reuşise s-o privească niciodată altfel decât ca pe una dintre numeroasele fete pe care Ali adora să le tachineze. Era, poate, prima ocazie când discuta cu ea între patru ochi.

Mona îşi înclină capul într-o parte.

— M-am întâlnit cu sora ta în faţa casei voastre, azi dimineaţă, când am plecat la şcoală. Mi-a zis că ţi-a apărut fotografia în ziarul de duminică.

— Ţi-a spus *Melissa* aşa ceva? se miră Spencer, făcând ochii mari şi simţind un val de stânjeneală.

Îşi aminti de expresia temătoare care-i apăruse pe faţa Melissei ieri, când o întrebase Wilden ce făcuse în seara dispariţiei lui Ali. De ce s-o teme Melissa? Ce-o ascunde Melissa?

Mona clipi nedumerită.

— Mda. De ce? Nu-i adevărat?

— Ba da, e adevărat, răspunse Spencer, clătinând încet din cap. Doar mă surprinde că Melissa a spus ceva drăguţ despre mine, atâta tot.

— Cum adică? întrebă Mona.

— Nu suntem chiar cele mai bune prietene, o lămuri Spencer, aruncând priviri furişe prin patio-ul clubului, năpădită de o senzaţie că Melissa era acolo, *ascultând.* În fine, reluă ea. Apropo de petrecere. Am vorbit adineauri cu managerul clubului şi totul e pregătit pentru vineri.

— Perfect, o aprobă Mona, scoţând din geantă un teanc de cartonaşe şi împingându-le spre ea. Astea sunt invitaţiile la care m-am gândit. Sunt în formă de mască, vezi? Dar pe partea din faţă au o folie, aşa că, dacă le priveşti, te vezi în ele.

Spencer îşi privi imaginea uşor înceţoşată de pe invitaţie. Avea tenul curat, strălucitor, iar nou-refăcutele şuviţe alb-gălbui îi luminau faţa.

Mona îşi răsfoi agenda de buzunar Gucci, consultându-şi însemnările.

— Mă mai gândesc, zise ea, că dacă vrem ca Hanna să aibă o experienţă *într-adevăr* specială, s-o aducem în salon făcându-i o intrare grandioasă, în stil de prinţesă. Aş zice s-o poarte patru tipi sexy, cu busturile goale, pe un piedestal cu baldachin sau ceva asemănător. Am aranjat să vină mai mulţi manechini mâine la Hanna, ca să şi-i poată alege singură.

— Asta-i ceva *formidabil,* aprecie Spencer, împreunându-şi mâinile peste agenda Kate Spade. Hanna e norocoasă că eşti prietena ei.

Mâhnită, Mona îşi întoarse privirea spre terenul de golf şi lăsă să-i scape un lung suspin.

— La cum au mers lucrurile în ultima vreme între noi două, e o minune că Hanna nu mă urăşte.

— Ce spui acolo? se miră Spencer.

Auzise ceva despre o ceartă între Mona şi Hanna, la petrecerea de ziua Monei, însă la cât fusese de ocupată şi de tulburată, nu prea dăduse atenţie zvonurilor.

Mona oftă şi-şi dădu după ureche o şuviţă de păr blond-alburiu.

— Eu şi Hanna nu ne-am înţeles prea grozav, recunoscu ea. Nu ştiu, dar ea s-a purtat foarte *ciudat.* Ne obişnuiserăm să facem totul împreună, însă dintr-odată ea a început cu toate secretele alea, dându-ne peste cap planurile şi purtându-se de parcă m-ar urî, zise, şi lacrimi îi apărură în ochi.

Lui Spencer i se puse un nod în gât. Cunoştea perfect senzaţia. Înainte să dispară, Ali se purtase la fel cu ea.

— Îşi petrecea foarte mult timp cu voi… şi asta mă făcea să fiu un pic geloasă, continuă Mona cu mărturisirile, urmărind cu degetul contururile coşului de pâine gol, rămas pe masă. Sinceră să fiu, am rămas perplexă când Hanna a vrut să ne împrietenim, într-a opta. Ea făcea parte din gaşca lui Ali şi voi eraţi o *legendă.* Mereu am avut impresia că prietenia dintre noi două e prea frumoasă ca să fie adevărată. Poate că mai am încă senzaţia asta, din când în când.

Spencer o privi fix. Era incredibil cât de mult semăna prietenia dintre Mona şi Hanna cu cea dintre ea şi Ali. Spencer fusese, şi ea, uluită când Ali o alesese să facă parte din cercul ei intim.

— Păi, Hanna a tot stat cu noi din cauză că am avut de-a face cu anumite… probleme, îi zise ea. Dar sunt sigură că ar fi preferat să fie cu tine.

Mona îşi muşcă buza.

— M-am purtat îngrozitor cu ea. Am crezut că încearcă să-mi dea papucii, aşa că doar… am trecut la defensivă. Dar când a lovit-o maşina… şi când mi-am dat seama că putea să moară… a fost

cumplit. E cea mai bună prietenă a mea, de atâţia ani, zise, acoperindu-şi faţa cu palmele. Nu vreau decât să uit toate astea. Nu vreau decât ca lucrurile să revină la *normal.*

Talismanele agăţate de brăţara Tiffany a Monei scoaseră un clinchet drăguţ. Mona strânse din buze, ca şi cum ar fi fost pe cale să izbucnească în plâns. Spencer se simţi brusc vinovată pentru vremurile în care obişnuiau s-o tachineze pe Mona. Ali îşi bătea joc de tenul ei, zicând că parc-ar fi de tapir, ba chiar şi de înălţimea ei: Ali susţinea mereu că Mona era suficient de scundă ca să fie versiunea feminină a lui Mini Me, din *Austin Powers.* Ali mai pretindea că Mona avea celulită pe burtă: o văzuse schimbându-se în vestiarul de la Country Club şi aproape că-i venise să vomite de cât era de urâtă. Spencer n-o crezuse, aşa că odată, când Ali îşi petrecea noaptea acasă la Spencer, se furişaseră până la casa Monei, aflată ceva mai încolo pe stradă, şi-o spionaseră în timp ce dansa pe clipurile de la MTV, în biroul ei. „Sper să i se ridice bluza", îi şoptise Ali. „Şi-atunci, o s-o vezi în toată urâţenia ei."

Bluza rămăsese la locul ei. Mona dansase în continuare, cu frenezie, aşa cum mai dansa şi Spencer când credea că nu o vede nimeni. Deodată, Ali ciocănise în geam. Mona se făcuse roşie la faţă şi ieşise fuga din cameră.

— Sunt convinsă că totul o să fie bine între tine şi Hanna, îi zise Spencer cu blândeţe Monei, punându-i o mână pe braţ. Şi ultimul lucru pe care trebuie să-l faci e să te învinuieşti singură.

— Aşa sper, îi răspunse Mona, cu un zâmbet vulnerabil. Mersi că m-ai ascultat.

Le întrerupse chelneriţa, care veni să pună pe masa nota de plată. Spencer semnă plătind din contul tatălui ei pentru cele două coca-cola dietetice. Rămase surprinsă când văzu că se făcuse aproape ora cinci. Se ridică tristă, fiindcă n-ar fi

vrut ca discuţia dintre ele să se încheie. Când mai vorbise ea cu cineva despre un subiect *real?*

— Întârzii la repetiţii, zise, oftând lung, stresată.

Mona o examină din ochi câteva clipe, după care aruncă o privire prin salon.

— De fapt, poate că nu ţi-ai dori să pleci încă, îi zise, arătându-i cu capul spre uşile duble din sticlă, în timp ce culoarea îi revenea în obraji. Tipul de colo tocmai a pus ochii pe tine.

Spencer privi peste umăr. Doi băieţi de vârsta studenţiei în tricouri polo Lacoste, stăteau la o masă din colţ, bând câte un Bombay Sapphire şi apă minerală.

— Care dintre ei? se interesă, în şoaptă.

— Domnul manechin de la Hugo Boss, o informă Mona arătându-i spre tipul brunet cu maxilare pătrăţoase. O expresie vicleană îi apăru pe faţă. Vrei să-l faci să-şi iasă din minţi? îi propuse ea lui Spencer.

— Cum? întrebă Spencer.

— Să-l „străfulgeri", şopti Mona, făcând semn cu bărbia spre fusta lui Spencer, care-şi lăsă mâinile în poală, ruşinată.

— O să fim date afară!

— Ba nu, îi răspunse Mona, cu un zâmbet de cunoscătoare. Pun pariu c-o să-ţi mai alunge din stresul legat de Orhideea de Aur. E ca un tratament instant la spa.

Spencer stătu câteva clipe să se gândească.

— O fac, dac-o faci şi tu.

Mona încuviinţă, ridicându-se.

— La trei.

Spencer se ridică şi ea. Mona tuşi încet, ca să le atragă atenţia. Capetele ambelor băieţi se răsuciră. Mona începu să numere.

— Unu… doi…

— Trei! ţipă Spencer.

Îşi ridicară repede fustele, Spencer dezvăluindu-şi pantalonaşii băieţeşti Eres, din

mătase verde, iar Mona arătându-şi chiloţii sexy, din dantelă neagră: categoric nu de genul celor purtaţi de o fată care adoră scuterele marca Razor. Nu-şi ţinură fustele ridicate decât pentru o clipă, însă fu îndeajuns. Tipul brunet din colţ împroşcă masa cu berea din gură. Manechinul de la Hugo Boss păru gata să leşine. Spencer şi Mona îşi lăsară fustele să cadă la loc, hohotind de râs.

— Mama mă-sii, chicoti Mona, cu pieptul tresăltându-i. A fost formidabil.

Lui Spencer, inima continua să-i bată cu mare viteză în piept. Amândoi băieţii se holbau încă la ele, cu gurile căscate.

— Crezi c-o mai fi văzut şi altcineva? întrebă ea în şoaptă.

— Cui naiba îi pasă? Ce, doar nu ne-or da pe *noi* afară de-aici?

Obrajii lui Spencer se încinseră, flatată fiind de faptul că Mona o considera şi pe ea la fel de irezistibilă.

— Acum *chiar* am întârziat, murmură ea. Dar a meritat.

— Normal că da, zise Mona, trimiţându-i o bezea. Promite-mi c-o s-o mai facem şi altă dată.

Spencer încuviinţă şi-i trimise înapoi bezeaua, după care se zori să traverseze principalul salon al restaurantului. Se simţea mult mai bine decât în ultimele zile. Cu ajutorul Monei, reuşise să mai uite de A., de Orhideea de Aur, ca şi de Melissa, timp de trei minute încheiate.

Dar, în timp ce mergea prin parcarea clubului, simţi o mână prinzând-o de braţ.

— Stai puţin.

Când se întoarse, Spencer o văzu pe Mona, răsucindu-şi agitată colierul cu diamante de la gât. Expresia ei se transformase din veselă obrăznicie în ceva mult mai prudent şi nesigur.

— Ştiu că eşti în mare întârziere, rosti Mona, repezit, şi nu vreau să te deranjez, dar mi se tot întâmplă ceva şi chiar am nevoie să discut cu

cineva despre asta. Ştiu că nu ne cunoaştem prea bine, dar cu Hanna nu pot să vorbesc… are şi aşa destule probleme. Iar oricine altcineva ar împrăştia vorba prin toată şcoala.

Spencer se cocoţă pe marginea unui vas mare din ceramică, pentru flori, şi făcu o figură îngrijorată.

— Ce este?

Mona privi în jur, precaută, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu erau prin preajmă amatori de golf înveşmântaţi în straie Ralph Lauren.

— Tot primesc… SMS-uri, mărturisi ea, în şoaptă.

Pentru o clipă, Spencer avu impresia că nu aude bine.

— *Ce-ai spus?*

— SMS-uri, repetă Mona. N-am primit decât două, dar nu sunt semnate cu adevărat, aşa că nu ştiu de la cine ar putea să fie. Spun tot felul… tot felul de lucruri *oribile* despre mine, zise ea, muşcându-şi buza. Şi m-au cam înfricoşat.

O rândunică zbură pe lângă ele, aterizând pe trunchiul unui măr pădureţ golaş. O maşină de tuns gazonul prinse viaţă în depărtare. Spencer o privi pe Mona cu gura căscată.

— Sunt de la… A.? şopti ea.

Mona se albi la faţă atât de tare, încât până şi pistruii îi dispărură.

— De unde ştii?

— Pentru că… zise Spencer, trăgând aer în piept.

Nu era adevărat! Nu putea să fie adevărat!

— …pentru că Hanna şi cu mine… şi Aria, şi Emily… toate primim astfel de mesaje.

17
PISICILE ŞTIU SĂ SE BATĂ STRAŞNIC, NU-I AŞA?

Miercuri dimineaţă, exact când Hanna se întorcea de pe o parte pe cealaltă în patul ei de spital – din câte auzise, dacă stăteai prea mult într-o singură poziţie, puteai să faci răni, ceea ce era chiar mai neplăcut decât acneea –, auzi o bătaie în uşă. Aproape că nici n-ar fi vrut să răspundă. Se cam săturase de toate vizitatoarele ei băgăreţe, şi mai ales de Spencer, Aria şi Emily.

— Fiţi gata de petrecereee! zbieră cineva.

Patru băieţi se strecurară înăuntru: Noel Kahn, Mason Byers, fratele mai mic al Ariei, Mike, şi, surpriza surprizelor, Sean Ackard, fostul iubit al Hannei… şi al Ariei, din câte se părea.

— Salut, băieţi, zise Hanna, ridicând pătura de caşmir de culoarea ovăzului, pe care i-o adusese Mona de-acasă, astfel încât să-şi acopere jumătatea inferioară a feţei, lăsându-şi doar ochii la vedere.

Câteva clipe mai târziu, sosi şi Lucas Beattie, aducând cu el un buchet mare de flori.

Noel îi aruncă o privire lui Lucas, după care-şi dădu ochii peste cap.

— Supracompensaţie pentru ceva?

— Hm? se miră Lucas, căruia aproape nici nu i se mai vedea faţa din cauza buchetului.

Hanna nu înţelegea de ce o vizita mereu Lucas. Sigur, fuseseră prieteni pentru un *minut* săptămâna trecută, când Lucas o luase la o plimbare în balonul cu aer cald al tatălui său şi o lăsase să-şi verse toate necazurile. Hanna ştia cât de mult îi plăcea lui de ea – în timpul călătoriei cu balonul, aproape că-i dăruise inima lui –, însă după ce primise cu poşta rochia de curte din partea Monei, Hanna îşi amintea limpede că-i trimisese

lui Lucas un mesaj urâcios, confirmându-i că ea nu era de nasul lui. Se gândi dacă să-i amintească asta şi acum, numai că… Lucas îi fusese destul de util. Se dusese Ia Sephora şi-i cumpărase Hannei o grămadă de mărunţişuri pentru machiaj, îi citea cuvânt cu cuvânt din *Teen Vogue* şi se dădea bine pe lângă doctori, convingându-i să-i permită să pulverizeze prin cameră uleiuri Bliss pentru aromoterapie, exact cum îl rugase Hanna. Îi cam plăcea să-l aibă prin preajmă. Dacă ea n-ar fi fost atât de populară şi de fabuloasă, el probabil c-ar fi putut să-i fie un iubit straşnic. Era fără îndoială, destul de drăguţ… mult mai drăguţ decât Sean chiar.

Hanna îl privi acum pe Sean. Stătea ţeapăn pe un scaun din plastic pentru vizitatori, uitându-se pe furiş la numeroasele cărţi de vizită cu urări de însănătoşire pentru Hanna. S-o viziteze pe Hanna la spital era ceva atât de *caracteristic* pentru el! Ar fi vrut să-l întrebe de ce se despărţise de Aria, dar, dintr-odată, îşi dădu seama că n-o interesa.

Noel o privi curios.

— Ce-i cu… vălul ăsta?

— Aşa mi-au zis doctorii să stau, răspunse Hanna, strângându-şi şi mai mult pătura în jurul nasului. Ca să… cum să zic, să ţin la distanţă microbii. Şi, în plus, voi să vă concentraţi mai mult asupra ochilor mei frumoşi.

— Şi, cum e să fii în comă? se interesă Noel, cocoţându-se pe marginea patului Hannei şi turtind o broască ţestoasă din pluş pe care i-o aduseseră ieri unchiul şi mătuşa ei. A fost, ca să zic aşa, ca atunci când iei LSD?

— Acum îţi dau şi marijuana ca tratament? întrebă Mike, plin de speranţă, cu ochii lui albaştri sclipind. Pun pariu că aprovizionarea spitalului e *super*.

— Noo, pun pariu că-i dau calmante, zise Mason, ai cărui părinţi erau doctori, aşa că întotdeauna făcea paradă de cunoştinţele lui

medicale. Pacienţii din spitale, adăugă el, sunt foarte bine trataţi.

— Asistentele sunt sexy? bolborosi Mike. Se dezbracă pentru tine?

— Tu eşti goală sub astea? întrebă şi Noel. Lasă-ne să aruncăm un ochi!

— Băieţi! exclamă Lucas, pe un ton îngrozit.

Băieţii îşi întoarseră privirile spre el şi-şi dădură ochii peste cap… cu excepţia lui Sean, care părea la fel de stânjenit ca şi Lucas. Sean probabil că făcea încă parte din Clubul Virginilor, îşi zise Hanna, zâmbind cu superioritate.

— Nu-i nimic, ciripi ea. Mă descurc.

De fapt, era reconfortant să-i aibă aici pe băieţi, inclusiv comentariile lor nepotrivite. Toţi ceilalţi vizitatori fuseseră al naibii de serioşi. În timp ce băieţii se adunară în jurul ei, să semneze pe ghips, Hanna îşi aminti de ceva şi se ridică în capul oaselor.

— Auziţi, veniţi şi voi la petrecerea mea de vineri, da? Spencer şi Mona pun totul la cale, deci sunt convinsă c-o să fie super.

— N-aş vrea s-o ratez, răspunse Noel, întorcându-şi capul spre Mason şi Mike, care priveau afară pe fereastră şi pălăvrăgeau despre ce membre şi-ar fractura dacă ar sări de la etajul al cincilea, unde se afla salonul Hannei. Dar care-i faza între tine şi Mona, în definitiv? se interesă Noel.

— Nu-i nimic, zise Hanna, tresărind. De ce?

Noel îşi puse capacul la stilou.

— Voi două v-aţi încăierat ca pisicile la petrecerea ei. *Miau!*

— Da? întrebă Hanna, nedumerită.

Lucas fu cuprins de un acces necontrolat de tuse.

— Noel, n-a fost nicidecum *încăierare!* interveni Mona, intrând grăbită în încăpere. Trimise bezele spre Noel, Mason şi Mike, îi aruncă o privire glacială lui Sean şi trânti un dosar enorm

la picioarele patului Hannei. Pe Lucas îl ignoră cu desăvârşire. N-au fost decât fiţe ca între cele mai bune prietene, adăugă ea.

Noel ridică din umeri şi li se alătură celorlalţi la fereastră, angrenându-se într-un soi de duel al castanelor cu Mason.

Mona îşi dădu ochii peste cap.

— Aşadar, ascultă, Han. Tocmai am vorbit cu Spencer şi am alcătuit amândouă o listă cu elementele obligatorii ale petrecerii. Vreau să parcurg toate detaliile împreună cu tine.

Desfăcu dosarul legat în mătase albastră.

— Tu, desigur, ai ultimul cuvânt, înainte să vorbesc cu furnizorii, adăugă ea. Îşi umezi degetul şi întoarse o pagină. OK, zise. Şervete crem sau ivorii?

Hanna încercă să se concentreze, însă cuvintele lui Noel îi erau încă proaspete în minte. *Încăierare?*

— Din ce cauză ne-am certat? întrebă ea deodată.

Mona ezită, lăsând lista în poală.

— Serios, Han, n-a fost nimic. Ţi-aduci aminte că ne-am certat săptămâna trecută? În legătură cu scrisul pe cer? Cu Naomi şi Riley?

Hanna încuviinţă. Mona le invitase pe Naomi Zeigler şi Riley Wolfe, cele mai mari rivale ale lor, să facă parte din Curtea ei aniversară. Hanna bănuise că fusese o răzbunare pentru faptul că Hanna nu ajunsese la sărbătoarea *amicversării* lor.

— Ei bine, tu ai avut totală dreptate, continuă Mona. Alea două sunt nişte javre colosale. Nu vreau să mai avem de-a face cu ele. Îmi pare rău că le-am permis să intre, pentru foarte puţin timp, în cercul nostru intim, Han.

— Nu-i nimic, zise Hanna, cu o voce firavă, simţindu-se un pic uşurată.

— Aşa, în orice caz, schimbă vorba Mona, scoţând la iveală două fotografii decupate din reviste. Una înfăţişa o rochie lungă albă, plisată,

tip gogoşar, cu o rozetă din mătase la spate, iar cealaltă, o rochie cu un imprimeu îndrăzneţ, care se oprea destul de sus, pe coapse. Ia zi, rochie cuviincioasă de la Phillip Lim sau una mini, cochetă, de la Nieves Lavi?

— Nieves Lavi, răspunse Hanna. Are decolteul în formă de barcă şi e scurtă, aşa că o să ai picioarele cam expuse, dar o să distragă atenţia de la clavicule şi de la faţă, zise, trăgându-şi din nou pătura până la ochi.

— Fiindcă veni vorba, replică voioasă Mona, uite ce ţi-am adus!

— Căută prin enorma ei geantă Cynthia Rowley, de culoarea untului, şi scoase de-acolo o delicată mască de porţelan. Înfăţişa o fată drăguţă, cu pomeţi proeminenţi, buze frumoase, ţuguiate, şi un nas care în mod categoric s-ar fi aflat pe lista celor mai dorite în cabinetul unui chirurg estetician. Era atât de frumoasă şi de complexă, încât părea *aproape* reală.

— Exact măştile astea au fost folosite în spectacolul de *haute couture* de anul trecut al casei Dior, murmură Mona. Mama cunoaşte pe cineva de la serviciul pentru relaţii cu publicul al filialei din New York a casei Dior, şi ne-au adus-o cu maşina azi-dimineaţă de acolo.

— O, Dumnezeule, se minună Hanna, întinzând mâna şi pipăind marginea măştii. Era ca o combinaţie între o piele delicată, ca de bebeluş, şi satin.

Mona ridică masca în dreptul feţei Hannei, care era încă învelită pe jumătate de pătură.

— O să-ţi ascundă toate vânătăile. O să fii cea mai superbă fată de la petrecere.

— Hanna e deja superbă, se amestecă Lucas, întorcându-se dinspre aparatura medicală. Chiar şi fără mască.

Mona strâmbă din nas, de parcă Lucas tocmai i-ar fi spus că vrea să-i ia temperatura înfigându-i termometrul în fund.

— A, Lucas, zise, pe un ton glacial. Nu te-am observat şi pe tine aici.

— Dar am fost aici tot timpul, îi atrase atenţia, cu acreală Lucas.

Cei doi se priviră chiorâş. Hanna observă în ochii Monei ceva învecinat cu teama. Dar, cât ai clipi, expresia aceea dispăru.

Mona sprijini masca Hannei de vaza cu flori, aşezând-o astfel încât să pară că priveşte spre ea.

— Asta o să fie petrecerea *anului,* Han. Abia aştept.

Şi, cu asta, Mona îi trimise o bezea şi ieşi din salon în paşi de dans. Noel, Mason, Sean şi Mike o urmară, anunţând-o pe Hanna că se vor întoarce a doua zi şi că ar face *bine* să împartă cu ei ceva marijuana din cea primită ca tratament. Rămase doar Lucas, rezemându-se de peretele opus, lângă un liniştitor afiş în stilul lui Monet, înfăţişând un câmp de păpădii.

— Îl ştii pe poliţistul ăla, pe Wilden, începu Lucas. Mi-a pus câteva întrebări despre accident, în timp ce aşteptam să te trezeşti din comă, acum vreo două zile, o informă el, pe un ton liniştit, aşezându-se pe scaunul portocaliu de lângă patul Hannei. De genul, dacă te-am văzut în noaptea în care s-a întâmplat. Dacă te comportai bizar sau dacă erai îngrijorată. Suna de parcă el ar crede că n-a fost un accident.

Lucas înghiţi în sec şi-şi ridică privirea spre Hanna.

— Nu crezi c-ar putea să fie aceeaşi persoană care-ţi trimite mesajele alea ciudate?

Hanna ţâşni în capul oaselor. Uitase că-i povestise lui Lucas despre A., când fuseseră împreună în balonul cu aer cald. Inima începu să-i bată cu putere.

— Spune-mi că nu i-ai zis nimic despre asta lui Wilden.

— Normal că nu, o linişti Lucas. Doar că… sunt îngrijorat pentru tine. E de-a dreptul

înfricoşător faptul că te-a *lovit* cineva cu maşina, atât.

— Nu-ţi face griji pentru asta, îl întrerupse Hanna, încrucişându-şi braţele la piept. Şi, te rog, *te rog,* nu sufla o vorbă despre asta faţă de Wilden. Bine?

— Bine, confirmă Lucas. Sigur că da.

— Bun, se răsti Hanna.

Sorbi prelung din paharul cu apă de pe noptieră. Ori de câte ori îndrăznea să se gândească la adevăr – că A. *o lovise* – mintea parcă i se închidea, refuzând s-o lase să pătrundă mai departe.

— Aşa. Nu ţi se pare drăguţ că Mona dă o petrecere pentru mine? întrebă Hanna, într-o încercare ostentativă de a schimba subiectul. A fost o prietenă minunată. Toată lumea îmi spune.

Lucas începu să-şi facă de lucru cu butoanele ceasului lui Nike.

— Nu sunt convins c-ar fi bine să ai încredere în ea, murmură.

Hanna îşi încreţi fruntea.

— Ce tot spui acolo?

Lucas ezită timp de câteva lungi secunde.

— Haide, insistă Hanna, sâcâită. Ce e?

Lucas se întinse şi-i trase în jos pătura Hannei, lăsându-i faţa descoperită. Apoi, îi cuprinse obrajii în palme şi o sărută. Buzele lui Lucas erau moi şi calde, şi se potriveau perfect cu ale ei. Hanna simţi furnicături pe şira spinării.

Când Lucas se desprinse, se priviră fix timp de şapte lungi *bip*-uri ale aparatului EKG al Hannei, respirând anevoie. Hanna era convinsă că expresia de pe faţa ei era una de pură uluire.

— Îţi aminteşti? o întrebă Lucas, cu ochii mari.

Hanna se încruntă.

— Să-mi amintesc… ce?

Lucas o privi fix, îndelung, ochii scânteindu-i. Şi apoi se întoarse cu spatele.

— Ar trebui… ar trebui să plec, bălmăji el stângaci şi se repezi afară din încăpere.

Hanna rămase cu privirea pierdută după el şi buzele învineţite încă arzându-i după sărut. Ce-o mai fi fost şi asta?

18
ŞI ACUM, V-O PREZENTĂM PE JESSICA MONTGOMERY, AFLATĂ PENTRU PRIMA OARĂ ÎN ROSEWOOD

În aceeaşi după-amiază, Aria stătea în faţa clădirii artelor din Hollis, privind un grup de tineri care exersa *capoeira* pe gazon. Aria nu înţelesese niciodată *capoeira.* Fratele ei i-o descrisese cel mai bine, spunându-i că nu arăta atât ca un dans brazilian de luptă, cât mai degrabă ca unul în care oamenii încearcă să-şi miroasă reciproc fundurile sau să facă pipi unii pe alţii, aşa cum fac câinii.

Simţi o mână rece şi subţire pe umăr.

— Ai venit în campus pentru cursul de artă? îi şopti o voce la ureche.

Aria încremeni.

— Meredith!

Astăzi, Meredith se îmbrăcase cu un sacou verde în dunguliţe şi cu blugi rupţi, şi avea un rucsac verde, milităresc, atârnat de umăr. După felul în care o privea, Aria se simţi ca o furnică minusculă sub o lupă în formă de Meredith.

— Ai ales arta iraţională, nu? o întrebă Meredith. Şi, după ce Aria făcu, amorţită, un semn de încuviinţare, Meredith se uită la ceas. Ai face bine să urci, o sfătui ea. Începe în cinci minute.

Aria se simţi prinsă în capcană. Se gândise să renunţe de tot la curs: ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-şi petreacă două ore împreună cu Jenna Cavanaugh. Doar faptul e o văzuse alaltăieri îi readucea în memorie tot felul de amintiri incomode. Însă Aria ştia că Meredith i-ar transmite totul lui Byron, iar Byron i-ar ţine o predică despre cât de nepoliticos este să arunci la gunoi darul caritabil al lui Meredith. Aria îşi puse pe umeri puloverul roz.

— Mă conduci până sus? o întrebă, pe un ton răstit.

Meredith păru surprinsă.

— Sinceră să fiu… nu pot. Trebuie să plec, am ceva de făcut. Ceva… important.

Aria îşi dădu ochii peste cap. Ea nu vorbise serios, însă privirea lui Meredith tot fugea într-o parte şi-n alta, ca şi cum ea ar fi ascuns un secret foarte important. Un gând oribil îi trecu Ariei prin minte: dacă avea de făcut ceva legat de *căsătorie*? Chiar dacă Aria n-ar fi vrut deloc, dar deloc, să şi-i imagineze pe Meredith şi pe tatăl ei stând în faţa unui altar dintr-o biserică şi repetându-şi jurămintele, imaginea aceasta oribilă tot îi răsări în minte.

Fără să-şi ia la revedere, Aria porni spre clădire şi urcă treptele două câte două. Când ajunse sus, Sabrina tocmai se pregătea să-şi înceapă dădăceala, dându-le indicaţii tuturor artiştilor să-şi găsească fiecare locul. Era ca un mare joc de-a „păsărică, mută-ţi cuibul" pe muzică, iar după ce agitaţia trecu, Aria tot fără scaun rămase. Nu mai era decât o masă liberă… lângă fata cu baston alb şi un masiv golden retriever pe post de călăuză. Evident.

Avu impresia că ochii Jennei o urmăresc în timp ce lipăia cu papucii ei chinezeşti cu talpa subţire pe podeaua de lemn, ducându-se la locul ei. Câinele fetei scheună amical în timp ce trecu pe lângă el. Astăzi, Jenna era îmbrăcată cu o bluză neagră decoltată, o bucată din sutienul de dantelă neagră ivindu-se de dedesubt. Dac-ar fi fost acolo Mike, probabil c-ar fi adorat-o pe Jenna, fiindcă putea să se holbeze la sânii ei fără ca ea să ştie măcar. Când se aşeză, Jenna îşi înclină capul spre ea.

— Cum te cheamă?

— Ăăă… Jessica, răspunse repede Aria, înainte să se poată abţine să mintă.

Aruncă o privire spre Sabrina, aflată în faţa sălii; în jumătate din cazuri, profesorii de artă, mai ales de la cursurile complementare, nu se sinchiseau să înveţe numele cursanţilor, iar ea nu putea decât să spere că Meredith nu-i spusese Sabrinei să fie cu ochii pe ea la ore.

— Eu sunt Jenna, îi zise şi-i întinse mâna, iar Aria i-o strânse.

Pe urmă, Aria îi întoarse spatele în grabă, întrebându-se cum Dumnezeu va reuşi să treacă prin tot restul cursurilor. O nouă amintire cu Jenna îi venise în minte de dimineaţă, în timpul micului dejun luat în ciudata bucătărie a lui Meredith, probabil stârnită de ameninţătorii pitici de deasupra frigiderului. Ali, Aria şi celelalte obişnuiau s-o numească Jenna Zăpada, după Albă-ca-Zăpada din filmul lui Disney. Odată când clasa lor fusese la livada Longwood, la cules de mere, Ali propusese să-i dea Jennei un măr pe care în prealabil să-l înmoaie în toaleta murdară a femeilor, exact cum împărăteasa cea Rea din film îi dăduse Albei-ca-Zăpada un măr otrăvit.

Ali propusese ca Aria să-i dea mărul Jennei: ea întotdeauna le punea pe celelalte să scoată castanele din foc cu mâinile lor. „Mărul acesta e unul special”, îi spusese Aria Jennei, întinzându-i fructul şi ascultând cum chicoteşte Ali în spatele ei. „Fermierul mi-a spus că e din pomul cu cele mai dulci mere. Şi eu vreau să ţi-l dăruiesc ţie.” Jenna fusese nespus de surprinsă şi de mişcată. Dar, imediat cum luă o muşcătură mare, zemoasă, Ali trâmbiţă: „Ai mâncat un măr pe care s-a făcut pipi! Îţi miroase gura a toaletă!” Jenna se oprise din mestecat şi lăsase bucata de măr să-i cadă din gură.

Aria îşi alungă amintirea din minte şi remarcă un teanc de picturi la marginea mesei de lucru a Jennei. Erau portrete de oameni, toate realizate în culori vibrante şi cu tuşe energice.

— Tu le-ai pictat? o întrebă.

— Chestiile de pe masa mea? replică Jenna, lăsându-şi mâinile în poală. Mda. I-am povestit Sabrinei despre lucrările mele şi a vrut să le vadă. Poate c-o să le expună într-o galerie de-a ei.

Aria strânse pumnii. Oare putea ziua aceasta să fie *şi mai rea de-atât*? Cum naiba de ajunsese Jenna să expună într-o galerie de artă? Şi cum Dumnezeu ştia ea să picteze, când nu putea să vadă?

Stând în faţa clasei, Sabrina le ceru cursanţilor să ia câte o pungă de făină, fâşii de ziare şi o găleată goală. Jenna încercă să şi le adune singură, dar până la urmă Sabrina fu cea care i le aduse. Aria remarcă felul în care toţi cursanţii o priveau pe Jenna cu coada ochiului, temându-se că, dacă ar examina-o prea făţiş, i-ar putea mustra cineva.

După ce se întoarseră toţi la pupitrele lor, Sabrina îşi drese glasul.

— Bine. Data trecută, am discutat despre cum putem să vedem prin intermediul atingerilor. Astăzi o să facem ceva asemănător, confecţionând măşti cu chipurile altora. Cu toţii purtăm măşti, într-un fel sau altul, nu-i aşa? Cu toţii ne prefacem. Ceea ce s-ar putea să descoperiţi, când vă veţi privi mulajul feţei, este că nu arătaţi în realitate absolut deloc aşa cum credeaţi.

— Am mai făcut asta, îi şopti Jenna la ureche Ariei. E amuzant. Vrei să lucrăm împreună? Îţi arăt eu cum trebuie să procedezi.

Aria ar fi preferat să se arunce pe fereastra studioului, dar se pomeni făcând semne de încuviinţare, şi abia apoi, dându-şi seama de faptul că Jenna nu putea să-i *vadă* semnele, răspunse:

— Sigur că da.

— Îţi fac eu întâi, se oferi Jenna.

Dar, când se întoarse, ceva îi piui în buzunarul blugilor. Scoase de-acolo un telefon LG subţire, cu tastatură pliabilă, şi i-l întinse Ariei, de parcă ar fi ştiut că se holbează la ea.

— Are tastatură cu activare vocală, îi explică, aşa că, în sfârşit, pot să le trimit şi eu SMS-uri altora.

— Şi nu te temi c-o să-l umpli de făină? o întrebă Ana

— Se spală. Ţin atât de mult la el, încât îl iau cu mine peste tot.

Aria tăie fâşiile de ziar şi pentru Jenna, fiindcă nu prea avea încredere că poate să mânuiască foarfeca.

— Şi, tu la ce şcoală mergi? o întrebă Jenna.

— Hm, la Rosewood High, răspunse Aria, dând numele şcolii de stat din localitate.

— Fain, exclamă Jenna. Şi ăsta e primul tău curs de artă?

Aria încremeni. Urmase cursuri de artă încă dinainte de a învăţa să citească, dar era obligată acum să-şi înghită mândria. Doar nu era Aria: era *Jessica.* Cine-o mai fi fost şi Jessica.

— E un mare salt pentru mine. De obicei, mă pricep mai mult la sporturi, ca de exemplu la hochei pe iarbă.

Jenna îşi turnă apă în găleată.

— Pe ce post joci?

— Hm, pe toate, bâigui Aria.

Odată, Ali încercase s-o înveţe cum se joacă hocheiul pe iarbă, dar oprise lecţia după vreo cinci minute, deoarece zicea că Aria aleargă precum o gorilă gravidă. Aria se întrebă de ce Dumnezeu invocase tocmai profilul unei fete tipice pentru Rosewood – exact genul de fată cu care se străduia din răsputeri să *nu* semene – ca alter-ego al ei.

— Ei bine, e frumos că vrei să încerci ceva nou, murmură Jenna, amestecând făina cu apa. Singura dată când fetele care jucau hochei pe iarbă la fosta mea şcoală au încercat ceva nou a fost când şi-au încercat şansele cu un oarecare nou designer despre care citiseră în *Vogue,* povesti ea, pufnind sarcastic.

— Fetele jucau hochei pe iarbă în şcoala ta din Philly? scăpă Aria, gândindu-se la şcoala pentru nevăzători la care o trimiseseră părinţii pe Jenna.

Jenna îşi îndreptă spinarea.

— Hm… nu. Dar de unde ştii că am fost la o şcoală din Philly?

Aria se ciupi de podul palmei. Ce-avea să-i mai spună acum; că-i oferise un măr otrăvit cu lichidele din toaletă într-a şasea? Că fusese oarecum implicată în moartea fratelui ei vitreg, în urmă cu câteva săptămâni? Că o orbise şi-i distrusese viaţa?

— A fost doar o presupunere, zise.

— Ei, eu mă refeream la fosta mea şcoală de dinainte. De fapt e pe-aici. Ai auzit de Rosewood Day? O ştii?

— Am auzit de ea, bâigui Aria.

— O să mă întorc la anul acolo, o informă Jenna, înmuind o fâşie de ziar în amestecul de apă cu făină. Dar nu ştiu cu ce sentiment să mă duc. Totul, în şcoala aia, e atât de perfect! Dacă nu te pricepi la ceea ce trebuie, nu însemni nimic.

Clătină din cap.

— Scuză-mă. Sunt convinsă că nici n-ai idee despre ce vorbesc eu.

— Ba da! Sunt întru totul de acord! protestă Aria.

Ea însăşi n-ar fi putut să-şi exprime gândurile într-un mod atât de succint. O senzaţie sâcâitoare începu s-o împungă.

Jenna era frumoasă: înaltă, graţioasă, calmă şi cu simţ artistic. De fapt, *cu adevărat* artistic: dacă ea chiar avea să se întoarcă la Rosewood Day, Aria probabil că n-ar mai fi fost artista numărul unu a şcolii. Cine ştie ce-ar fi putut să devină Jenna, dacă nu s-ar fi petrecut accidentul. Dintr-odată, dorinţa de a-i mărturisi Jennei cine era în realitate şi cât de mult regreta ceea ce făcuse deveni atât de

copleşitoare, încât Aria avu nevoie să-şi adune întreaga energie ca să-şi poată ţine gura închisă.

Jenna se apropie de ea. Mirosea a glazură pentru brioşe.

— Nu te mişca, o povăţui Jenna, în timp ce-i găsea capul şi începea să-i aştearnă fâşiile cleioase pe faţă. Acum, erau umede şi reci, însă foarte curând urmau să se întărească peste contururile feţei ei. Şi, crezi că o să-ţi foloseşti masca la ceva? o întrebă Jenna. Pentru Halloween, să zicem?

— O prietenă de-a mea dă un bal mascat, îi răspunse Aria şi imediat se întrebă dacă nu cumva trăda din nou prea multe informaţii. Probabil c-o s-o port acolo, adăugă.

— Grozav, susură Jenna. Eu o s-o iau pe-a mea cu mine la Veneţia. Părinţii mei mă duc luna viitoare acolo, şi am auzit că e capitala mondială a măştilor.

— Ador Veneţia, chiţăi Aria. Am fost de patru ori cu familia.

— Uau, exclamă Jenna, aşternând fâşii de ziar pe fruntea Ariei. De patru ori? înseamnă că ai o familie căreia îi place să călătoriţi împreună.

— Mă rog, îi *plăcea,* o corectă Aria, străduindu-se să-şi menţină faţa imobilă pentru Jenna.

— Cum adică „îi plăcea”? se interesă Jenna, începând să-i acopere Ariei şi obrajii.

Aria zvâcni: fâşiile de ziar începeau să se întărească şi-i produceau mâncărimi. Asta putea să i-o spună Jennei, nu? Doar nu era probabil ca Jenna să ştie ceva despre familia ei.

— Păi, părinţii mei sunt… nu ştiu. Pe cale să divorţeze, cred. Tata are o nouă iubită, o fată care predă cursuri de artă la Hollis. Şi acum eu locuiesc cu ei. Ea mă urăşte.

— Şi tu o urăşti? o întrebă Jenna.

— De-a binelea, răspunse Aria. Îi distruge viaţa tatii. Îl pune să ia vitamine şi să facă yoga. Şi

e convinsă că ea suferă de gripă stomacală, cu toate că mie mi se pare sănătoasă tun.

Îşi muşcă zdravăn obrazul pe dinăuntru. Îşi dorea ca presupusa gripă stomacală a lui Meredith s-o omoare cât mai repede. Aşa, nu va mai fi obligată să-şi petreacă următoarele câteva luni încercând să găsească modalităţi prin care să împiedice căsătoria lui Byron cu Meredith.

— Ei bine, măcar ţine la el, comentă Jenna, după care se opri şi schiţă un zâmbet. Simt că te încrunţi, dar să ştii că toate familiile au probleme. A mea, în mod sigur, are.

Aria se strădui să nu mai facă vreo mişcare facială care să mai trădeze şi altceva.

— Dar poate c-ar trebui să-i dai o şansă iubitei lui, continuă Jenna. Măcar e artistă, nu?

Aria simţi o greutate în stomac. Nu mai reuşi să-şi controleze muşchii din jurul gurii.

— De unde ştii că e artistă?

Jenna se opri, şi o parte din făina vâscoasă din mână căzu pe podeaua zgâriată din lemn.

— Păi, adineauri mi-ai spus, nu?

Aria simţi că ameţeşte. Îi *spusese*? Jenna îi mai turti câteva fâşii de ziar pe obraji. Şi, în timp ce trecea de la obraji la bărbie, apoi la frunte, şi apoi la nas, Aria îşi dădu seama de ceva: dacă Jenna era capabilă s-o simtă când se încruntă, probabil că poate să deducă şi alte lucruri după faţa ei. Poate chiar era în măsură să *simtă* cum arată Aria. Tocmai atunci când îşi ridică privirea, pe chipul Jennei se aşternu o expresie de uimire, de stinghereală, ca şi cum şi-ar fi dat şi ea seama de acelaşi lucru.

Atmosfera din încăpere i se păru deodată umedă şi fierbinte.

— Trebuie să…

Aria începu să bâjbâie în jurul punctului ei de lucru, gata să cadă peste găleata ei mare şi nefolosită cu apă.

— Unde te duci? o strigă Jenna.

Aria nu avea nevoie decât să iasă de-acolo pentru câteva minute. Dar, în timp ce se împleticea spre uşă, iar masca o strângea şi-i absorbea faţa, Treo-ul Ariei scoase un semnal. Îşi vârî mâna în geantă după el, atentă să nu-i umple tastatura de făină. Avea un mesaj nou.

E rău să fii în întuneric, hm? Închipuie-ţi cum trebuie să se simtă orbii! Dacă-i spui CUIVA ce-am făcut, te las şi pe tine în întuneric, pentru totdeauna. Muah! – A.

Aria îşi întoarse privirea spre Jenna. Stătea la masa ei de lucru, fâţâindu-şi telefonul mobil, nepăsându-i de toată făina de pe mâinile ei. Un nou piuit al propriului telefon o făcu să tresară. Îşi coborî din nou privirea spre ecran. Primise un nou mesaj.

P, S *Viitoarea ta mămică vitregă are o identitate secretă, la fel ca tine! Vrei să vezi cu ochii tăi? Du-te mâine la Hooters. – A.*

19
MINŢILE CURIOASE VOR SĂ ŞTIE

Joi dimineaţă, în timp ce Emily ieşea dintr-o cabină de baie a vestiarului sălii de sport, îmbrăcată cu regulamentarul tricou alb de la Rosewood Day, un hanorac cu glugă şi pantaloni scurţi pentru sport, albastru-purpurii, din sistemul de amplificare al şcolii se auzi strident un anunţ.

— Salutare tuturor! strigă o voce băieţească voioasă, mult prea entuziastă. Sunt Andrew Campbell, preşedintele clasei voastre, şi vreau doar să vă reamintesc că petrecerea de revenire a Hannei Marin are loc mâine-seară, la Country Club-ul din Rosewood! Vă rog să veniţi şi să vă luaţi măştile: este un bal mascat! Şi, de asemenea, vreau să-i urăm cu toţii lui Spencer Hastings foarte mult noroc: diseară pleacă la New York, pentru interviul ei final de la Orhideea de Aur! Toate cele bune, Spencer!

Mai multe fete din vestiar mormăiră. *Mereu* exista cel puţin un anunţ referitor la Spencer. Lui Emily i se păru ciudat, totuşi că Spencer nu pomenise despre excursia ei la Orhideea de Aur ieri, la spital, când fuseseră s-o viziteze pe Hanna. De obicei, sporovăia excesiv despre realizările ei.

După ce trecu de giganticul decupaj din carton înfăţişând rechinul, mascota celor de la Rosewood, şi intră în sala de sport, Emily auzi fluierături şi aplauze, ca şi cum tocmai ar fi ajuns la o petrecere-surpriză dată în onoarea ei.

— S-a întors fata noastră preferată! chiui Mike Montgomery, aflat sub panoul de baschet. Şi parcă toţi băieţii din anul întâi de la orele mixte de sport ale lui Emily se adunaseră în spatele lui. Ia *z*i, o întrebă el, ai fost într-o vacanţă erotică, nu?

— *Ce?*

Emily îşi plimbă privirea de colo-colo. Mike vorbea cam tare.

— Ştii tu, o îmboldi Mike, cu chipul lui mic şi delicat aproape oglindindu-l pe-al Ariei. În Thailanda, sau mai ştiu eu unde, adăugă el, cu un zâmbet visător pe faţă.

— Am fost în Iowa, replică Emily, strâmbând din nas.

— Aha, exclamă Mike, arătând derutat. Ei bine, şi-n Iowa e super. Sunt o grămadă de lăptărese pe-acolo, este?

Şi clipi ştrengăreşte din ochi, cu un aer de cunoscător, de parcă lăptăresele ar fi fost echivalate instantaneu cu pornografia.

Emily era tentată să-i spună ceva urâcios, însă nu făcu decât să ridice din umeri. Era destul de convinsă că Mike n-o tachina din răutate. Ceilalţi vlăjgani boboci o priveau cu gurile căscate, ca şi cum Emily ar fi fost Angelina Jolie, iar Mike ar fi avut curajul să-i ceară adresa de e-mail.

Domnul Draznowsky, profesorul lor de sport, suflă în fluier. Toţi elevii se aşezară pe podeaua sălii de sport cu picioarele încrucişate, pe echipe, ceea ce practic însemna, în limbajul sportiv, pe rânduri. Domnul Draznowsky îi luă prin rotaţie şi-i trecu prin mai multe exerciţii pentru mobilitate, după care toată lumea ieşi în şir spre terenurile de tenis. În timp ce-şi alegea o rachetă Wilson din dulapul cu echipament, Emily auzi o şoaptă în spatele ei.

— *Pssst!*

Maya stătea lângă o cutie cu mingi Bosu, cercuri magice pentru Pilates şi alte echipamente de care se foloseau fetele obsedate de exerciţii fizice în orele lor libere.

— Bună, rosti cu glas piţigăiat, cu chipul colorându-se într-un trandafiriu strălucitor de plăcere.

Emily se apropie şovăitoare de braţele deschise ale Mayei inspirându-i familiarul miros

de gumă cu aromă de banane.

— Ce cauţi aici? icni ea.

— Am chiulit de la algebră ca să te caut, şopti Maya, arătându-i un ecuson de acces pe culoare, din lemn, cioplit în formă de *pi,* cu ornamente. Când te-ai întors? Ce s-a întâmplat? Ai revenit pentru totdeauna?

Emily ezită. Ajunsese în Rosewood de o zi întreagă, însă ieri totul se petrecuse ca prin ceaţă: vizita ei la spital, apoi mesajul lui A., pe urmă orele de şcoală şi antrenamentul de înot şi timpul petrecut cu părinţii ei… încă nu găsise momentul ca să stea de vorbă şi cu Maya. O observase o dată pe coridoare, ea însă se repezise într-o sală goală de clasă şi aşteptase până când Maya trecuse mai departe. N-ar fi putut explica însă de ce. Doar nu se *ascundea* de Maya sau altceva asemănător.

— N-am revenit de prea mult timp, izbuti să-i răspundă. Şi m-am întors pentru totdeauna. Aşa sper.

Uşa care dădea spre terenurile de tenis se trânti cu zgomot. Emily privi cu jind spre ieşire. Până ajungea şi ea afară, toată lumea din clasa ei îşi va fi ales deja partenerul pentru tenis. Ei nu-i mai rămânea decât să schimbe mingi cu domnul Draznowsky, care, fiind şi profesor de educaţie medicală, găsea o deosebită plăcere în a le ţine elevilor predici ad-hoc pe tema contracepţiei. Deodată, Emily clipi apăsat, ca şi cum s-ar fi trezit brusc dintr-un vis. Care era *problema*? De ce-i mai păsa ei de o tâmpită de oră de sport, când o avea pe Maya în faţă?

Se întoarse din nou spre ea.

— Părinţii mei s-au răsucit cu o sută optzeci de grade. Au fost atât de îngrijoraţi că mi s-ar fi putut întâmpla ceva, după ce am plecat de la ferma unchiului şi mătuşii mele, încât s-au hotărât să mă accepte aşa cum sunt.

Maya făcu ochii mari.

— E minunat! exclamă, luând-o de mâini pe Emily. Şi, ce ţi s-a întâmplat la unchiul şi mătuşa ta? Au fost răi cu tine?

— Cam aşa ceva, răspunse Emily, închizând ochii şi imaginându-şi chipurile severe ale lui Helene şi Allen.

Apoi, îi veni în minte imaginea ei, în contradansul cu Trista, la petrecere. Trista îi spusese lui Emily că, dacă ea era un dans, atunci ar fi fost dansul scoţian din Virginia. Poate c-ar trebui să-i mărturisească Mayei ce se întâmplase Trista… dar, în definitiv, ce se întâmplase cu Trista? Nimic, de fapt. Era mai bine să uite totul, şi gata.

— E o poveste lungă, zise, până la urmă.

— O să trebuiască să-mi povesteşti toate amănuntele mai târziu, dacă tot putem să fim împreună în *public,* zise Maya, ţopăind de bucurie, după care aruncă o privire spre enormul ceas de pe tabela de marcaj. Probabil c-ar fi cazul să mă duc înapoi, rosti în şoaptă. Putem să ne întâlnim diseară?

Emily şovăi, dându-şi seama de faptul că era prima oară când putea să spună da fără să mai fie nevoită să se furişeze pe la spatele părinţilor. Abia apoi îşi aminti.

— Nu pot. Cinez în oraş cu ai mei, îi răspunse.

Maya se întristă.

— Atunci, mâine? Am putea să mergem împreună la petrecerea Hannei.

— S-sigur, se bâlbâi Emily. Ar fi grozav.

— Şi… a! Am o surpriză uriaşă pentru tine, adăuga Maya, ţopăind când pe un picior, când pe celălalt. Îl mai ştii pe Scott Chin, fotograful anuarului? E în clasă cu mine la istorie şi mi-a spus că noi două am fost votate ca perechea anului! Nu-i drăguţ?

— *Perechea* anului? repetă Emily, simţindu-şi gura încleiată.

Maya îi luă mâinile într-ale ei şi începu să i le legene înainte şi-napoi.

— O să avem o şedinţă foto, mâine, în biroul anuarului. Nu-i aşa că e superb?

— Sigur, răspunse Emily, apucându-şi tivul tricoului şi strângându-l în pumn.

Maya îşi înclină capul într-o parte.

— Eşti sigură că e OK? Nu pari prea entuziasmată.

— Ba nu. Sunt. De-a binelea, se apără Emily.

Dar tocmai când trăgea aer în piept, pregătindu-se să vorbească mai departe, telefonul mobil îi vibră în buzunarul hanoracului, iar ea îi simţi tremurul pe corp. Sări ca arsă şi-l scoase la iveală, cu inima bubuindu-i în piept. *Mesaj nou,* scria pe ecran.

După ce apăsă pe CITEŞTE şi văzu semnătura, stomacul i se întoarse pe dos dintr-un cu totul alt motiv. Închise cu un gest violent clapeta, fără să mai citească mesajul.

— Ceva de bine? se interesă Maya, puţin cam băgăcioasă, după părerea lui Emily.

— Nuuu, răspunse ea, strecurându-şi la loc telefonul în buzunar.

Maya începu să-şi azvârle ecusonul în formă de *pi* dintr-o mână în cealaltă. O sărută la repezeală pe obraz, apoi ieşi ţopăind din sala de sport, cu cizmele ei înalte Frye, de culoarea nisipului, bocănind zgomotos pe podeaua de lemn. După ce o văzu trecând de colţ, Emily îşi scoase din nou telefonul, inspiră adânc şi privi încă o dată ecranul.

Salut, Emily! Tocmai am aflat vestea că ai PLECAT! Chiar o să-mi lipseşti! Unde locuieşti în PA[8]*? Dac-ar fi să fii un personaj istoric celebru din Philadelphia, cine-ai fi? Eu aş fi tipul de pe cutia de cereale Quaker Oats… Se pune şi el, nu?*

Poate o să vin în vizită la tine cândva! xxx, Trista

Sistemul centralizat de încălzire al sălii de sport porni cu un ţăcănit. Emily închise clapeta telefonului şi, după câteva secunde de şovăială, îl stinse de tot. Acum câţiva ani, imediat înainte ca Emily s-o sărute pe Maya, în căsuţa din copac a fostei case DiLaurentis, Ali îi destăinuise că se vedea în taină cu un tip mai în vârstă decât ea. Nu-i spusese niciodată cum se numea, însă Emily ştia acum că se referise la Ian Thomas. Ali o apucase de mâini, plină de neastâmpărul emoţiei. „De fiecare dată când mă gândesc la el", îi mărturisise, leşinată de plăcere, „stomacul îmi tresaltă ca şi cum aş fi în montagnes russes. Să fii îndrăgostită e cea mai frumoasă senzaţie din lume."

Emily îşi închise fermoarul hanoracului până la gât. Se gândi că şi ea era îndrăgostită, dar cu certitudine asta n-o făcea să se simtă ca în montagnes russes. În interiorul casei distracţiilor, da – cam cu aşa ceva semăna mai degrabă a surprize pândind la fiecare colţ şi fără ca ea să aibă absolut nici o idee cu privire la ce avea să urmeze.

20
NU EXISTĂ SECRETE ÎNTRE PRIETENE

Joi după-amiază, Hanna se uita în oglinda camerei de machiaj de la parter. Îşi tamponă cusăturile din bărbie cu un pic de fond de ten şi tresări. De ce trebuiau să doară atât de tare copcile? Şi de ce a trebuit ca doctorul Geist să-i coasă faţa cu aţă neagră, ca de Frankenstein? N-ar fi putut să folosească o culoare drăguţă, apropiată de cea a pielii?

Îşi luă telefonul BlackBerry nou-nouţ şi stătu pe gânduri. Aparatul o aştepta pe masa din bucătărie când o adusese tatăl ei acasă de la spital, astăzi, ceva mai devreme. Pe cutia lui era un cartonaş pe care scria: BUN-VENIT ACASĂ! CU DRAG, MAMA. Acum, că Hanna nu mai era în pragul morţii, mama ei se întorsese la obişnuitul program de lucru aproape nonstop, la afacerile obişnuite.

Hanna oftă, apoi formă numărul de pe spatele sticluţei cu fond de ten.

— Bună ziua, aici linia pentru relaţii cu clienţii a lui Bobbi Even! ciripi o voce veselă în difuzor.

— Sunt Hanna Marin, rosti cu o voce energică Hanna, încercând să-şi canalizeze talentul intern de Anna Wintour[9]. Aş putea s-o angajez pe Bobbi pentru o şedinţă de machiaj?

Fata de la relaţiile cu clienţii ezită.

— Va trebui să discutaţi cu agentul pentru programări al lui Bobbi, pentru aşa ceva. Dar cred că e foarte ocupată.

— Oricum, puteţi să-mi daţi numărul agentului ei?

— Nu cred că am permisiunea să…

— Ba sigur c-o aveţi, gânguri Hanna. N-o să spun nimănui de unde-l am.

După mai multe ezitări, fata o puse pe Hanna să aştepte puţin, după care altcineva intră pe fir şi-i dădu un număr de telefon cu prefixul 212. Şi-l scrise cu rujul pe oglinda din baie şi închise, simţindu-se nesigură pe ea. Pe de-o parte, era super că încă putea să-i împingă pe alţii să facă tot ce-şi dorea. Numai divele, reginele şcolii, erau capabile de aşa ceva. Pe de altă parte, dacă nici măcar *Bobbi* nu putea să dreagă chipul catastrofal al Hannei?

Se auzi soneria de la intrare. Hanna îşi mai aplică fond de ten peste cusături şi porni spre vestibul. Probabil că era Mona, venită s-o ajute la selecţia modelelor masculine pentru petrecerea ei. Îi spusese Hannei că vrea să-i angajeze tipii cei mai fierbinţi cu putinţă.

Hanna se opri în antreu, lângă uriaşul vas din ceramică japoneză *raku* al mamei sale. Ce-o fi vrut să spună Lucas ieri la spital, când afirmase că Hanna n-ar trebui să aibă încredere în Mona? Şi, mai mult decât atât, ce-o fi fost cu sărutul acela? Hanna nu prea se mai gândise la altceva, de când se întâmplase. Se aşteptase să-l vadă pe Lucas la spital azi-dimineaţă, întâmpinând-o cu reviste şi cu o *latte* de la Starbucks. Când nu-l văzuse acolo, se simţise… dezamăgită. Iar după-amiază, după ce o adusese tatăl ei acasă, zăbovise pe *All My Children* la televizor timp de trei minute încheiate, înainte de a schimba canalul. Două personaje din siroposul serial se sărutau cu pasiune, şi ea le urmărise cu ochii mari şi furnicături pe spinare, sesizând deodată legătura.

Nu că i-ar fi *plăcut* de Lucas, sau cine ştie ce altceva. Nu făcea parte din stratosfera ei. Şi, doar ca să fie sigură, o întrebase aseară pe Mona ce părere avea despre Lucas, când îi adusese hainele pentru întoarcerea acasă de la spital, pe care le alesese din garderoba Hannei: jeanşi Seven mulaţi,

o scurtă Moschino ecosez şi un tricou ultra-moale. Mona îi răspunsese:

— Cine, Lucas *Beattie?* Un mare fraier, Han. Aşa e dintotdeauna.

Aşa că asta ai vrut, asta ai primit. Gata cu Lucas. Şi n-o să-i spună nimănui despre sărut, în veci.

Hanna ajunse la uşa de la intrare, remarcând felul în care părul blond-alburiu al Monei strălucea prin ochiurile de geam pictate. Fu gata să cadă pe spate când deschise şi o văzu pe Spencer acolo, în spatele Monei. Iar Emily şi Aria tocmai veneau pe poteca din faţă. Hanna se întrebă dacă nu cumva, din greşeală, le spusese tuturor s-o viziteze la aceeaşi oră.

— Ei, asta zic şi eu surpriză, zise ea, încordată.

Numai că Spencer îşi făcu loc pe lângă Mona şi intră prima în casă.

— Trebuie să stăm de vorbă cu tine, îi zise.

Mona, Emily şi Aria o urmară, şi fetele se strânseră pe canapelele caramel din piele, exact pe aceleaşi locuri pe care obişnuiau să stea când erau prietene apropiate: Spencer, fotoliul mare din piele dintr-un colţ, iar Emily şi Aria, pe canapea. Mona preluă locul lui Ali, pe şezlongul de lângă fereastră. Când îşi mijea ochii, Hanna aproape că putea s-o confunde pe Mona cu Ali. Strecură pe furiş o privire spre Mona să vadă dacă era supărată, însă Mona părea destul de… OK.

Se aşeză şi ea pe divanul de piele.

— Hm, trebuie să stăm de vorbă despre ce? o întrebă pe Spencer.

Şi Aria şi Emily arătau puţin tulburate.

— Am primit un nou mesaj de la A. După ce-am plecat din salonul tău de spital, se grăbi s-o informeze Spencer.

— *Spencer,* sâsâi Hanna. Emily şi Aria rămaseră, la rândul lor, cu gurile căscate. De când discutau ele despre A. de faţă cu alte persoane?

— E OK, zise Spencer. Mona ştie. Şi ea primeşte mesaje de la A.

Hanna se simţi dintr-odată slăbită. Îşi îndreptă privirea spre Mona, căutând confirmarea, şi văzu că buzele Monei sunt strânse într-o expresie serioasă.

— *Nu se poate,* şopti ea.

— Şi tu? icni Aria.

— Câte? bâigui Emily.

— Două, recunoscu Mona, cu ochii pe contururile genunchilor ei noduroşi iţindu-se din rochia C&C California din jerseu portocaliu-închis. Le-am primit săptămâna asta. Ieri, când i-am spus lui Spencer despre ele, nici prin gând nu mi-a trecut că şi voi primeaţi aşa ceva.

— Dar n-are logică, şopti Aria, rotindu-şi privirea spre celelalte. Eu crezusem că A. le trimite mesaje numai fostelor prietene ale lui Ali.

— Poate că tot ce-am crezut noi a fost greşit, zise Spencer.

Hanna simţi că i se răscoleşte stomacul.

— V-a spus Spencer despre SUV-ul care m-a lovit?

— Ne-a spus că a fost A. Şi că tu ştiai cine e A., îi răspunse Mona, albă la faţă.

Spencer îşi încrucişă picioarele.

— În orice caz, am primit un mesaj nou. În mod evident, A nu vrea ca tu să-ţi aminteşti, Hanna. Iar dacă noi te mai îmboldim, A. o să ne lovească pe noi în continuare.

Emily scăpă un mic scâncet.

— E chiar înspăimântător, şopti Mona. De când se aşezase, nu încetase să legene din picior, lucru pe care-l făcea numai când era extrem de încordată. Ar trebui să mergem la poliţie, propuse ea apoi.

— Poate că da, o aprobă Emily. Poliţiştii ar putea să ne ajute. E o treabă serioasă.

— Nu! aproape că ţipă Aria. A. Va *şti.* E ca şi cum… A. Poate să ne vadă tot timpul.

Emily nu mai spuse nimic şi-şi coborî privirea. Mona înghiţi în sec.

— Cred că ştiu la ce te referi, Aria. Încă de când am primit mesajele, m-am simţit de parcă m-ar supraveghea cineva, mărturisi ea, privindu-le pe rând, cu ochii mari şi înfricoşaţi. Cine ştie? Poate că A. ne priveşte chiar acum.

Hanna se cutremură. Aria îşi roti frenetic privirea, cercetând livingul aglomerat al Hannei. Emily căută din ochi în spatele miniaturalului pian de concert, de parcă era posibil ca A. să fie ghemuită într-un colţ. Şi, deodată, Sidckick-ul Monei zbârnâi, şi toate fetele suspinară. Când îşi scoase telefonul, Mona se albi la faţă.

— O, Doamne! Altul.

Toate se strânseră în jurul telefonului Monei. Cel mai nou mesaj primit era o felicitare electronică întârziată, pentru ziua ei de naştere. Dedesubtul unor imagini înfăţişând baloane vesele şi un tort alb glazurat din care Mona n-ar fi gustat *niciodată* în viaţa reală, mesajul suna astfel:

La mulţi ani cu întârziere, Mona. Şi, când ai de gând să-i spui Hannei ce-ai făcut? Eu zic să aştepţi să-ţi dea cadoul de ziua ta, şi de-abia DUPĂ aceea să-i spui. Poate c-o să pierzi prietenia ei, dar măcar o să rămâi cu darul de la ea! – A

Hanna simţi că-i îngheaţă sângele în vene.

— Ce-ai *făcut?* La ce se referă A.?

Mona se albi şi mai mult la faţă.

— Hanna… OK. Noi două ne-am luat la ceartă în seara petrecerii mele. Dar n-a fost decât ceva neimportant. Pe bune! Ar trebui să uităm, şi gata.

Inima Hannei bubuia acum ca motorul unui automobil. Imediat, îşi simţi gura uscată.

— N-am vrut să aduc vorba despre ceartă după accidentul tău, pentru că n-am considerat-o importantă, continuă Mona, cu o voce piţigăiată şi

disperată. N-am vrut să te necăjesc. Şi m-am simţit groaznic pentru cearta noastră de săptămâna trecută, Hanna, mai ales că am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna. N-am vrut decât să uit totul. Am vrut să mă revanşez faţă de tine cu petrecerea asta formidabilă şi…

Se scurseră câteva momente dureroase. Instalaţia de încălzire se porni, făcându-le pe toate să tresară. Spencer tuşi, dregându-şi glasul.

— Voi două n-ar trebui să vă certaţi, le atrase ea atenţia, cu blândeţe. A. doar încearcă să vă distragă atenţia de la identitatea cui trimite mesajele astea îngrozitoare, în primul şi-n primul rând.

Mona îndreptă spre Spencer o privire recunoscătoare. Hanna îşi lăsă umerii în jos, simţind toţi ochii aţintiţi asupra ei. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ar fi fost să discute despre asta cu toate celelalte de faţă. Nici măcar nu era convinsă că vrea să mai discute vreodată despre asta.

— Spencer are dreptate, zise. *Asta* face A.

Fetele rămaseră tăcute, uitându-se fix la lampionul Boguchi, pătrăţos, din hârtie, de pe măsuţa de cafea. Spencer îi luă mâna Monei şi i-o strânse. Emily o prinse pe a Hannei.

— Despre ce-au mai fost mesajele tale? o întrebă încet Aria pe Mona.

Aceasta îşi lăsă capul între umeri.

— Doar despre nişte chestii din trecut.

Hanna se zbârli, concentrându-şi privirea asupra agrafei în formă de măcăleandru din părul Ariei. Avea ea o senzaţie că ştia exact cu ce o sâcâia A. pe Mona: cu perioada dinaintea celei în care Hanna şi Mona deveniseră prietene, când Mona era o penibilă de evitat. La care secret să se fi oprit cel mai mult A.? La vremea când Mona se ţinea după coada lui Ali, vrând doar să fie ca ea? Sau când Mona era calul de bătaie al glumelor tuturor? Ea şi Mona nu discutau niciodată despre

trecut, însă uneori Hanna simţea că dureroasele amintiri planau prin apropiere, clocotind imediat sub suprafaţa prieteniei lor, ca un gheizer subteran.

— Nu trebuie să ne spui, dacă nu vrei, se grăbi ea să-i zică Monei. Multe dintre mesajele noastre de la A. au fost despre trecut. Sunt multe lucruri pe care *toate* vrem să le uităm.

Îi căută privirea prietenei sale, sperând că a înţeles. Mona îi strânse mâna. Hanna observă că purta inelul de argint cu turcoaz pe care i-l făcuse ea cadou la cursul de bijuterii, chiar dacă arăta mai degrabă ca un inel dintr-acelea grosolane confecţionate la Rosewood Day, pe care le purtau numai tocilarii, decât ca un flecuşteţ drăguţ de la Tiffany. Un mic locşor din inima greu încercată a Hannei se încălzi. A. avea dreptate într-o singură privinţă: prietenele împărţeau totul. Iar acum, puteau să facă acelaşi lucru şi ele – şi cu Mona.

Soneria de la intrare se făcu auzită cu trei *bong*- uri de inspiraţie asiatică. Fetele săriră ca arse.

— Cine-o fi? şopti, temătoare, Aria.

Mona se ridică, dându-şi pe spate părul lung şi blond. Se destinse, zâmbi larg şi porni, ţanţoşă, spre uşa de la intrare.

— Ceva care-o să ne facă să uităm de problemele noastre.

— Ce, pizza? se interesă Emily.

— Nu, zece modele masculine de la sucursala din Philly a agenţiei de modeling a Wilhelminei, normal, răspunse simplu Mona.

De parcă ar fi fost absurd să te gândeşti că ar putea să fie oricine altceva.

21
CUM REZOLVI O PROBLEMĂ CA EMILY?

Joi seară, după ce plecă de la Hanna, Emily fu nevoită să ocolească mulţimea clienţilor de la King James Mall, încărcaţi de sacoşe şi mirosind a parfumuri scumpe. Avea întâlnire cu părinţii ei la All That Jazz!, restaurantul cu tematică muzicală din apropiere de Nordstrom. Fusese restaurantul ei preferat când era mai mică, şi Emily bănuia că părinţii presupuseseră că încă mai era. Restaurantul arăta la fel ca întotdeauna, cu o faţadă imitând o marchiză de pe Broadway, o gigantică statuie a Fantomei de la Operă lângă locul de întâmpinare a clienţilor şi fotografii ale starurilor de pe Broadway pe toţi pereţii.

Emily ajunse prima, aşa că se strecură pe un scaun în faţa barului lung, cu tejgheaua din granit. O vreme, stătu să privească păpuşile de colecţie cu *Mica sirenă* din vitrina de lângă locul de primire a clienţilor. Când era mai mică, Emily îşi dorise să poată face schimb cu Ariel, prinţesa-sirenă; Ariel să aibă picioarele umane ale lui Emily, iar Emily să preia înotătoarele de sirenă ale lui Ariel. Îşi tot pusese vechile prietene să vadă filmul, până când Ali decretase că era ridicol şi copilăresc şi că era cazul să înceteze.

O imagine familiară îi atrase privirea spre ecranul televizorului de deasupra barului. Pe fundal era o reporteră blondă şi pieptoasă, iar într-un colţ, fotografia lui Ali din clasa a şaptea.

— În ultimul an, părinţii lui Alison DiLaurentis au ales să locuiască într-un mic oraş din Pennsylvania, nu departe de Rosewood, până când fiul lor, Jason, îşi obţinea licenţa la Universitatea Yale. Au dus cu toţii o viaţă liniştită… până acum. În vreme ce ancheta cu

privire la asasinarea lui Alison scoate la iveală noi piste, cum se mai prezintă restul familiei?

Pe ecran apăru o clădire impunătoare, acoperită cu iederă, iar dedesubt scria: NEW HAVEN, CONNECTICUT. O altă reporteră blondă alerga după un grup de studenţi.

— Jason! strigă ea. Crezi că poliţia face suficiente eforturi ca să-l găsească pe asasinul surorii tale?

— Ceea ce se întâmplă vă uneşte mai mult familia? strigă altcineva.

Un băiat purtând şapca echipei de baseball din Philly se întoarse spre cameră. Emily făcu ochii mari: nu-l mai văzuse pe Jason DiLaurentis decât de vreo două ori după dispariţia lui Ali. Avea o privire rece şi dură, şi colţurile gurii lăsate în jos.

— Nu vorbesc prea mult cu ai mei, răspunse Jason. Sunt tulburaţi.

Emily îşi încolăci picioarele în jurul scaunului. Familia lui Ali… tulburată? Ei i se părea că familia DiLaurentis era perfectă. Tatăl lui Ali avea un serviciu bun, dar tot putea să vină acasă în weekenduri şi să stea cu copiii la grătare. Doamna DiLaurentis obişnuia să le ia pe Ali, pe Emily şi pe celelalte la cumpărături, şi să le facă prăjiturele grozave din fulgi de ovăz şi stafide. Casa lor era imaculată şi, ori de câte ori Emily lua cina cu familia DiLaurentis, se râdea copios.

Îi veni în minte amintirea despre care pomenise mai devreme Hanna, cea din ziua dispariţiei lui Ali. După ce Ali îşi făcuse apariţia în patio-ul din spatele casei, Emily se scuzase că trebuie să meargă la baie. În timp ce trecea prin bucătărie, ocolind-o pe Charlotte, pisica hymalaiană a lui Ali, îl auzise pe Jason şuşotind cu cineva pe scară. După voce, părea supărat.

— Ai face bine să încetezi, şuiera Jason. Ştii că le enervează.

— Dar nu fac nimic rău nimănui, şoptise cineva, drept răspuns.

Emily se lipise de peretele holului, zăpăcită. Cea de-a doua voce semăna puţin cu a lui Ali.

— Nu vreau decât să te ajut, continuase Jason, devenind din ce în ce mai agitat.

Tocmai atunci, doamna DiLaurentis apăruse pe o uşă laterală, dând fuga la chiuvetă să se spele pe mâini de pământ.

— A, bună, Emily, rostise ea, voioasă.

Emily se îndepărtase de scară. Auzise paşi urcând la etajul al doilea.

Privi din nou ecranul televizorului. Prezentatorul ştirilor citea acum o recomandare pentru membrii Country Club-ului din Rosewood, deoarece hărţuitorul din Rosewood fusese descoperit furişându-se pe lângă terenurile clubului. Emily simţi furnicături în gât. Era atât de uşor să trasezi o paralelă între hărţuitorul din Rosewood şi A… şi Country Club? Petrecerea Hannei urma să se ţină acolo. Emily avusese mare grijă să nu-i pună Hannei nici un fel de întrebări încă de când primise ultimul mesaj de la A., însă tot se întreba dacă n-ar *trebui* să se ducă la poliţie: se ajunsese suficient de departe. Şi dacă A. nu numai c-o lovise pe Hanna cu maşina, dar o şi omorâse pe Ali, aşa cum dăduse de înţeles Aria, alaltăieri? Dar poate că Mona avea dreptate: A. era prin preajmă, urmărindu-le toate mişcările. A. va şti dacă vor spune ceva.

Ca la un semnal, telefonul ei mobil sună. Emily sări ca arsă, gata să cadă de pe scaun. Avea un mesaj nou, dar, din fericire, nu era decât de la Trista. Iar.

Salut, Em! Ce faci în weekend? xxx, Trista

Emily se gândi ce bine-ar fi fost dacă Rita Moreno n-ar fi cântat „America” atât de tare, şi dacă ea n-ar fi stat atât de aproape de o fotografie cu distribuţia din *Cats*: toate felinele o priveau pofticioase, ca şi cum ar fi vrut s-o întrebuinţeze

pe post de stâlp pentru ascuţitul ghearelor. Îşi plimbă degetele peste tastele neregulate ale telefonului Nokia. Ar fi nepoliticoasă dacă n-ar răspunde, nu? Aşa că tastă: *Bună! Mă duc vineri la un bal mascat dat în cinstea unei prietene. O să fie distractiv! – Em*

Aproape imediat, Trista trimise răspunsul. O, *ce tare! Mi-ar fi plăcut să vin şi eu!*

Şi mie, tastă Emily. *Pa!* Şi se întrebă ce-o avea de gând Trista să facă, în realitate, în weekendul care urma să meargă la vreo altă petrecere în siloz? Să întâlnească o altă fată?

— Emily!

Două mâini reci ca gheaţa o prinseră de umeri. Emily se răsuci pe călcâie, scăpând telefonul pe podea. În spatele ei era Maya. Iar în spatele Mayei, mama şi tatăl lui Emily, cu sora ei, Carolyn, şi iubitul acesteia, Topher. Toată lumea zâmbea cu gura până la urechi.

— Surpriză! strigă Maya, bucuroasă. Mama ta m-a sunat azi după-amiază să mă întrebe dacă nu vreau să vin şi eu la cină!

— A-a, se bâlbâi Emily. E… grozav.

Îşi recuperă telefonul de pe podea şi-l ţinu între palme, ca şi cum Maya ar fi putut să vadă ce scrisese adineauri. Se simţea de parcă ar fi fost îndreptată spre ea lumina fierbinte şi strălucitoare a unui reflector. Îşi privi părinţii, care se opriseră lângă o fotografie mare cu actorii din *Mizerabilii* dând năvală printre baricade. Amândoi zâmbeau emoţionaţi, comportându-se la fel ca atunci când îl cunoscuseră pe Ben, fostul iubit al lui Emily.

— Masa noastră e gata, anunţă mama lui Emily.

Maya o luă de mână pe Emily şi porniră împreună după restul familiei. Se aşezară toţi pe o enormă banchetă liliachie cu nuanţe roşietice. Un chelner efeminat, despre care Emily era destul de convinsă că folosea rimel, îi întrebă dacă voiau cumva cocktailuri.

— Mă bucur să vă cunosc, în sfârşit, doamnă şi domnule Fields, zise Maya, imediat după plecarea chelnerului, zâmbindu-le părinţilor lui Emily.

Mama lui Emily îi zâmbi, la rândul ei.

— Şi noi ne bucurăm să te cunoaştem.

În vocea ei nu era nimic altceva decât căldură. Şi tatăl lui Emily zâmbea.

Maya arătă spre brăţara lui Carolyn.

— Cât e de drăguţă! Tu ai făcut-o?

Carolyn se îmbujoră.

— Mda. La cursul de bijuterii din anul III.

Ochii ca lutul ars ai Mayei se făcură mari.

— Aş fi vrut să fac şi eu cursul, dar n-am deloc simţ cromatic. Totul se potriveşte atât de bine la brăţara asta!

Carolyn îşi coborî privirea spre farfuria cu pete aurii din faţa ei.

— Nu e chiar atât de greu, zise, însă Emily îşi dădea seama că era fâstâcită.

Se angrenară într-o conversaţie lejeră, despre şcoală, despre hărţuitorul din Rosewood, despre accidentul suferit de Hanna, apoi despre California: Carolyn vru să ştie dacă Maya cunoştea pe cineva care avea să meargă la Stanford, facultate pe care urma să o frecventeze şi ea, începând de anul viitor. Topher râse la o poveste spusă de Maya, despre fosta ei vecină, care avea în casă opt papagali şi o pusese pe Maya să aibă grijă de ei. Emily îi privi pe rând pe toţi, iritată. Dacă Maya le era atât de agreabilă, atunci de ce nu-i dăduseră nici o şansă înainte? Ce însemnaseră toate discuţiile despre faptul că Emily trebuia să se ţină la distanţă de Maya? Chiar era nevoie să fugă de ei, ca să-i ia viaţa în serios?

— Ah, am uitat să vă spun, zise tatăl lui Emily, în timp ce toată lumea era servită cu mâncărurile comandate. Am rezervat iar o casă la Duck pentru Ziua Recunoştinţei.

— O, minunat, zise doamna Fields, strălucind de bucurie. Aceeaşi casă?

— Aceeaşi, răspunse domnul Fields, înfigându-şi furculiţa într-un morcov mic.

— Unde e Duck? se interesă Maya.

Emily îşi brăzdă cu furculiţa piureul de cartofi din farfurie.

— E un orăşel pe plajă, pe ţărmul Carolinei de Nord. Noi închiriem o casă acolo în fiecare an, de Ziua Recunoştinţei. Apa e încă destul de caldă ca să poţi înota, dacă ai un costum de scafandru.

— Poate vrea să vină şi Maya, propuse doamna Fields, ştergându-şi frumos gura cu un şervet. În definitiv, tu mereu aduci pe cineva cu tine.

Emily rămase cu gura căscată. Mereu aducea cu ea câte un *băiat,* mai degrabă: anul trecut îl luase pe Ben. Carolyn venise cu Topher.

Maya îşi apăsă pieptul cu palma.

— Păi… da! Sună grozav!

Emily avu impresia că falsele decoruri de pe pereţi se strâng în jurul ei. Se trase de gulerul bluzei, apoi se ridică. Fără vreo explicaţie, îşi croi drum printr-o mulţime de chelneri şi de chelneriţe, purtând costumele personajelor din filmul *Rent.* Bâjbâind, intră într-o cabină de toaletă, se rezemă de peretele placat cu mozaic şi închise ochii.

Uşa toaletei se deschise şi Emily zări pantofii Mary Janes cu botul pătrat ai Mayei pe sub uşa cabinei.

— Emily? o strigă Maya încet.

Emily se zgâi prin crăpătura uşii metalice. Maya îşi atârnase de-a curmezişul pieptului geanta ei croşetată şi-şi ţinea buzele strânse, îngrijorată.

— Te simţi bine? o întrebă Maya.

— Doar un pic slăbită, bâigui Emily, trăgând stângace apa şi apoi ducându-se spre chiuvetă.

Rămase cu spatele spre Maya, cu corpul rigid şi încordat. Dacă Maya ar fi atins-o acum, Emily era aproape sigură că ar fi explodat.

Maya chiar întinse mâna, dar apoi şi-o retrase, de parcă ar fi simţit vibraţiile emise de Emily.

— Nu-i aşa că a fost drăguţ din partea părinţilor tăi să mă invite la Duck, cu tine? O să fie foarte distractiv!

Emily îşi turnă un morman enorm de săpun lichid în palme. Când mergeau la Duck, Emily şi Carolyn îşi petreceau mereu cel puţin trei ore pe zi în apele oceanului, făcând bodysurfing. Apoi urmăreau maratoane de desene animate pe Cartoon Network, se reîncărcau cu energie şi se aruncau din nou în apă. Ştia că Mayei nu i se potrivea aşa ceva.

Se întoarse cu faţa spre ea.

— Toate astea sunt cam… ciudate. Adică, săptămâna trecută părinţii mei mă *urau.* Iar acum mă iubesc. Se străduiesc să mă câştige, aducându-te ca să-mi faci o surpriză la cină şi pe urmă invitându-te cu noi la mare…

Maya se încruntă.

— Şi ţi se pare ceva *rău?*

— Ei bine, da, rosti Emily, fără să se gândească. Sau, nu. Normal că nu.

Nu reuşea să exprime câtuşi de puţin ceea ce gândea. Îşi drese glasul şi-i căută privirea Mayei în oglindă.

— Maya, dac-ai fi o bomboană, care anume ai vrea să fii?

Maya mângâie o cutie aurie cu batistuţe aşezată pe mijlocul mesei pentru machiaj a toaletei.

— Hm?

— Adică… ai fi Mike and Ike? Laffy Taffy? Un balon de Snickers? Ce?

Maya se holbă la ea.

— Te-ai îmbătat?

Emily o studie pe Maya în oglindă. Avea tenul strălucitor, de culoarea mierii. *Gloss*-ul de buze cu aromă de fragi sclipea. Emily se

îndrăgostise de Maya de îndată ce-i căzuse privirea asupra ei, iar părinţii făceau eforturi imense ca s-o accepte pe Maya. Şi-atunci, care să fi fost problema ei? De ce, ori de câte ori se gândea că o sărută pe Maya, Emily îşi imagina c-o sărută pe Trista?

Maya se rezemă cu spatele de masa pentru machiaj.

— Emily, cred că ştiu care-i problema.

Emily îşi îndepărtă degrabă privirea, străduindu-se să nu se înroşească.

— Ba nu, nu ştii.

Privirea Mayei se îndulci.

— E vorba despre prietena ta Hanna, nu-i aşa? Despre accidentul ei? Ai fost acolo, nu? Am auzit că persoana care a lovit-o o tot hăituia.

Emily scăpă din mână geanta de pânză Banana Republic, aceasta căzând pe podeaua de gresie cu un zgomot înfundat.

— De unde-ai auzit aşa ceva? o întrebă, în şoaptă.

Maya făcu un pas înapoi, descumpănită.

— Păi… nu ştiu. Nu-mi amintesc.

Îşi miji ochii, tulburată.

— Cu mine poţi să vorbeşti, Em. Putem să ne spunem totul una alteia, nu?

Trecură trei lungi măsuri din cântecul lui Gershwin care se auzea în difuzoare. Emily se gândi la mesajul trimis de A., când ea şi celelalte trei vechi prietene ale ei se întâlniseră, săptămâna trecută, cu ofiţerul Wilden: *Dacă pomeniţi faţă de CINEVA ceva despre mine, o să vă pară rău.*

— N-o hărţuieşte nimeni pe Hanna, şopti ea. A fost un accident. Şi gata.

Maya îşi plimbă mâinile pe contururile chiuvetei de ceramică.

— Cred c-o să mă întorc la masă acum. Te… te aştept acolo.

Ieşi încet, cu spatele, din toaletă. Emily auzi închizându-se uşa principală.

Muzica din difuzoare trecu la o arie din *Aida.* Emily se aşeză în faţa oglinzilor pentru machiaj, zornăindu-şi geanta în poală. *Nimeni n-a spus nimic,* îşi zise în sinea ei. *Nimeni nu ştie, în afară de noi. Şi nimeni n-o să-i spună lui A.*

Deodată, Emily observă un bilet împăturit în geanta ei deschisă. Pe el scria EMILY, cu litere rotunde, roz. Emily îl despături. Era un formular de înscriere în PPLH: Părinţii şi prietenii Lesbienelor şi Homosexualilor. Cineva îl completase cu datele personale ale părinţilor lui Emily. Iar în partea de jos se vedea acea caligrafie ascuţită, familiară.

Îţi doresc o fericită ieşire în lume, Em: părinţii tăi probabil că sunt foarte mândri! Acum, că familia Fields e *însufleţită de iubire şi toleranţă, ar fi mare păcat ca mica lor lesbiană să păţească vreun accident. Aşa că tu păstrează tăcerea… şi ei vor reuşi să te păstreze pe tine! – A.*

Uşa toaletei se legăna încă în urma ieşirii Mayei. Emily privi din nou cu atenţie biletul, iar mâinile îi tremurau. Dintr-odată, un miros cunoscut umplu aerul. Mirosea a…

Încruntându-se, Emily adulmecă încă o dată. Până la urmă, duse biletul de la A. direct la nas. Când inspiră, împietri. Emily ar fi recunoscut oriunde mirosul acesta. Era seducătoarea aromă de banane a gumei pe care o mesteca Maya.

22
DACĂ PEREŢII DE LA W. AR PUTEA SĂ VORBEASCĂ…

Joi seară, după o cină la Smith&Wollensky, un restaurant de elită din Manhattan frecventat de domnul Hastings, Spencer îşi urmă familia pe coridoarele acoperite de covoare cenuşii ale hotelului W. Fotografii lucioase, alb-negru, semnate de Annie Leibovitz, erau atârnate pe pereţi, şi mirosea a vanilie şi prosoape curate.

Mama lui Spencer vorbea la telefonul mobil.

— Nu, sigur câştigă, murmură ea. De ce să nu facem rezervarea de-acum?

Stătu puţin să asculte, semn că persoana cu care discuta spunea ceva foarte important.

— Bine. Vorbim mâine.

Şi închise telefonul.

Spencer îşi aranjă reverul costumului ei Armani Exchange cenuşiu-albăstrui: purtase la cină o ţinută de om de afaceri ca să-şi între în rolul de eseistă câştigătoare de premii. Se întrebă cu cine-o fi discutat mama ei la telefon. Poate că plănuia ceva minunat pentru Spencer, dacă avea să câştige Orhideea de Aur. O excursie fabuloasă? O zi de cumpărături la Barneys? O întâlnire cu acel prieten de familie care lucra la *New York Times*? Spencer îşi implorase părinţii s-o lase să facă un stagiu de practică de vară la *Times,* însă mama ei nu fusese niciodată de acord.

— Emoţionată, Spence?

Melissa şi Ian apărură în spatele ei, trăgând de valizele lor asortate, în carouri. Din nefericire, părinţii lui Spencer insistaseră să vină şi Melissa pentru interviul ei, ca să-i ofere sprijin moral, iar aceasta îl luase şi pe Ian cu ea. Melissa ridică o sticluţă pe a cărei etichetă scria MARTINI.

— Vrei? o întrebă. Pot să-ţi iau eu una, dacă ai nevoie de ceva care să te calmeze.

— N-am nevoie, se răsti Spencer.

Prezenţa surorii ei o făcea pe Spencer să se simtă de parcă i-ar fi mişunat gândaci pe sub sutienul Malizia. Ori de câte ori închidea ochii, o vedea pe Melissa cuprinsă de nervozitate, când îi întreba Wilden, pe ea şi pe Ian, unde fuseseră în seara dispariţiei lui Ali şi-i auzea vocea Melissei zicând: *O singură persoană putea s-o omoare, şi aceea nu eşti tu.*

Melissa se opri, scuturând sticluţa de martini.

— Mda, poate că e mai bine să nu bei. Ai putea să uiţi esenţa eseului tău, pentru Orhideea de Aur.

— E foarte adevărat, murmură doamna Hastings.

Spencer se zbârli şi le întoarse spatele.

Camera lui Ian şi a Melissei era imediat lângă a lui Spencer, şi ei se strecurară înăuntru, chicotind. În timp ce doamna Hastings întindea mâna să ia cheia camerei lui Spencer, o fată drăguţă, cam de-o vârstă cu Spencer, trecu pe lângă ele. Îşi ţinea capul în jos şi studia un cartonaş crem care arăta suspect de asemănător cu invitaţia la micul dejun pentru Orhideea de Aur, pe care Spencer şi-o băgase în geanta ei Kate Spade, din tweed.

Fata observă că Spencer o priveşte şi-i adresă un zâmbet sclipitor.

— Bună! îi strigă, veselă.

Avea înfăţişarea unei prezentatoare de ştiri de la CNN echilibrată, degajată, plăcută la vedere. Spencer rămase cu gura căscată şi limba i se împletici, stângace, în gură. Până să fie ea în stare să răspundă, fata ridică din umeri şi-şi întoarse privirea.

Singurul pahar de vin pe care-i permiseseră părinţii să-l bea la cină îi bolborosea acum în stomac. Se întoarse spre mama ei.

— Sunt o mulţime de candidaţi *cu adevărat* inteligenţi la Orhideea de Aur, îi zise în şoaptă, după ce-o văzuse pe fata aceea trecând după colţ. N-o să fie o luptă uşoara, nici vorbă.

— Prostii, replică doamna Hastings, pe un ton tăios. Tu o să câştigi, o asigură, întinzându-i cheia de la cameră. Asta e a ta. Ţi-am luat un apartament.

Şi, acestea fiind zise, o mângâie uşor pe braţ şi-şi continuă drumul pe culoar, spre propria cameră.

Spencer îşi muşcă buza, descuie uşa apartamentului şi aprinse lumina. Înăuntru mirosea a scorţişoară şi a covoare noi, iar patul ei mare era plin de perne. Îşi îndreptă umerii şi-şi lăsă geanta de voiaj lângă şifonierul din mahon de culoare închisă. Îşi agăţă imediat costumul Armani negru, pentru interviu, şi-şi plasă setul norocos de lenjerie Wolford, sutien şi chiloţi roz, în sertarul de sus al biroului alăturat. După ce se schimbă în pijama, făcu turul apartamentului şi avu grijă ca toate tablourile cu rame masive să fie drepte, iar enormele perne azurii de pe pat să fie umflate şi aşezate simetric. În baie potrivi prosoapele astfel încât să atârne la aceeaşi lungime de suporturile lor. Aranjă în jurul chiuvetei gelul de baie Bliss, şamponul şi balsamul în formă de diamant. Când se întoarse în dormitor, studie, apatică, un exemplar din revista *Time Out New York.* Pe copertă era un încrezător Donald Trump, stând în faţa Turnului Trump.

Spencer făcu câteva exerciţii de respiraţie yoga, dar tot nu se simţi mai bine. Până la urmă, îşi scoase cele cinci cărţi de economie şi o copie cu adnotări la lucrarea Melissei, răspândindu-le pe toate pe pat. *O să câştigi,* îi răsună în urechi vocea mamei.

După o excesiv de plictisitoare oră în care repetă, în faţa oglinzii, părţi din lucrarea Melissei, Spencer se sui la loc în pat. Deodată, auzi o bătaie

în mica uşă care făcea legătura cu apartamentul învecinat. Se ridică în capul oaselor, nedumerită. Uşa dădea spre apartamentul Melissei.

Ciocănitul se repetă. Spencer coborî din pat şi se strecură la uşă. Îşi verifică telefonul mobil, însă acesta era impasibil şi mut.

— Da? zise ea, încetişor.

— Spencer? Auzi vocea răguşită a lui Ian. Hei, cred că apartamentele noastre au legătură între ele. Pot să intru?

— Ăăă… bâigui Spencer.

Uşa de legătură scârţâi şi se deschise. Ian îşi schimbase cămaşa albă de seară şi pantalonii kaki cu un tricou şi o pereche de jeanşi Ksubi. Spencer îşi împleti degetele, cuprinsă de teamă şi de tulburare.

Ian îşi roti privirea prin apartamentul ei.

— Camera ta e *enormă* în comparaţie cu a noastră.

Spencer îşi împreună mâinile la spate, străduindu-se să nu-şi arate bucuria. Era, probabil, pentru prima oară în istorie când primea o cameră mai bună decât a Melissei. Ian aruncă o privire spre cărţile împrăştiate pe patul lui Spencer, după care le împinse deoparte şi se aşeză.

— Înveţi, nu?

— Cam aşa ceva, răspunse Spencer, rămânând lipită de masă, fiindcă-i era teamă să facă vreo mişcare.

— Mare păcat! Credeam că am putea să facem o plimbare ceva. Melissa doarme, după un singur cocktail din acela. Nu rezistă deloc la alcool, comentă Ian, clipind complice.

Afară, mai multe taxiuri claxonau, şi o firmă din neon se tot aprindea şi stingea. Expresia feţei lui Ian era aceeaşi pe care şi-o amintea Spencer de acum câţiva ani, când se oprise pe aleea din faţa casei ei, vrând să o sărute. Spencer îşi turnă un pahar de apă rece dintr-o cană de pe masă şi luă o înghiţitură mare, în timp ce în minte i se contura o

idee. În definitiv, avea câteva întrebări pentru Ian… despre Melissa, despre Ali despre părţile lipsă din memoria ei, ca şi despre bănuiala aceea periculoasă, aproape tabu, care îi tot creştea în minte de duminică încoace.

Îşi lăsă jos paharul şi inima începu să-i bată cu putere. Îşi trase tricoul lălâu, cu emblema universităţii din Pennsylvania, astfel încât să-i cadă de pe un umăr.

— Aşa. Ştiu un secret despre tine, murmură ea.

— Despre mine? se miră Ian, împungându-se cu degetul mare în piept. Şi care ar fi?

Spencer împinse deoparte câteva cărţi şi se aşeză lângă el. Când îi inspiră mirosul cremei pentru curăţare facială Pineapple Papaya, de la Kiehl's – Spencer cunoştea pe de rost întreaga linie de produse pentru îngrijirea pielii lansată de Kiehl's –, simţi că ameţeşte.

— Ştiu că tu şi o anumită fată blondă micuţă aţi fost ceva mai mult decât prieteni.

Ian zâmbi leneş.

— Şi acea fată blondă micuţă ai fi… tu?

— Nu… Spencer îşi ţuguie buzele. Ali, îi zise.

Colţurile gurii lui Ian zvâcniră.

— Am ieşit cu Ali o dată sau de două ori, atât, zise, împungând-o cu degetul în genunchiul gol. Spencer fu străbătută de furnicături pe spinare. Mi-a plăcut mai mult să te sărut pe *tine,* adăugă Ian.

Spencer se lăsă pe spate, perplexă. La ultima lor ceartă Ali îi spusese că ea şi Ian erau *împreună,* şi că Ian n-o sărutase pe Spencer decât pentru că-l pusese Ali. De ce, atunci Ian părea să fie mereu dispus să flirteze cu Spencer?

— Sora mea ştie că ai fost cu Ali?

Ian pufni în derâdere.

— Normal că nu. Ştii cât de geloasă poate să fie!

Spencer privi afară pe Lexington Avenue, numărând zece taxiuri galbene la rând.

— Aşadar, tu şi Melissa chiar aţi fost împreună, toată noaptea, când a dispărut Ali?

Ian se întinse, rezemându-se pe coate, şi scoase un oftat exagerat.

— Voi, fetele din familia Hastings, sunteţi ceva de speriat. Şi Melissa a tot vorbit despre noaptea aia. Cred că se agită ca nu cumva poliţistul să afle că am băut atunci, fiindcă nu aveam vârsta legală. Şi, ce? Asta a fost acum patru ani. N-o să ne aresteze nimeni pentru asta tocmai acum.

— A fost… agitată? întrebă Spencer în şoaptă, făcând ochii mari.

Ian îşi coborî privirea, cu un aer seducător.

— Ce-ar fi să uiţi de toate poveştile astea din Rosewood pentru puţin timp? zise, întinzând mâna şi înlăturându-i lui Spencer părul căzut peste frunte. Hai mai bine să ne sărutăm, ce zici?

Dorinţa îi stârni din nou flori. Faţa lui Ian se apropia tot mai mult, blocându-i lui Spencer priveliştea clădirilor de peste drum. Mâna lui începu să-i frământe genunchiul.

— N-ar trebui să facem asta, şopti ea. Nu e bine.

— Ba sigur că e, răspunse Ian, tot în şoaptă.

Şi atunci, se auzi din nou un ciocănit în uşa de legătură.

— Spencer? strigă Melissa, cu o voce îngroşată. Eşti acolo?

Spencer ţâşni jos din pat, dărâmându-şi cărţile şi caietele pe podea.

— D-da.

— Ştii cumva unde s-o fi dus Ian? strigă sora ei.

Când o auzi pe Melissa apăsând pe clanţa uşii de legătură, Spencer începu să-i facă semne disperate lui Ian spre uşa principală. El sări jos din pat, îşi îndreptă veşmintele şi se strecură afară din cameră, tocmai când Melissa deschidea uşa.

Sora lui Spencer îşi împinsese în sus pe frunte masca din mătase neagră cu care dormea; era îmbrăcată într-o pijama Kate Spade. Îşi înălţă puţin nasul prin aer, de parcă ar fi adulmecat mirosul de Kiehl's Pineapple Papaya.

— De ce e camera ta cu mult mai *mare* decât a mea? zise în cele din urmă.

Auziră amândouă sunetul mecanic al cartelei lui Ian, alunecând prin fanta pentru deschiderea uşii. Melissa se întoarse, făcându-şi părul să fluture.

— A, *iată-te.* Unde ai fost?

— Până la automatele cu vânzare, răspunse Ian, cu o voce mieroasă.

Melissa închise uşa de legătură fără să-şi mai ia măcar la revedere.

Spencer se trânti la loc pe pat.

— *Puţin* a lipsit, gemu ea cu voce tare, cu toate că, spera nu îndeajuns de tare încât să poată fi auzită de Melissa şi de Ian.

23
ÎN SPATELE UŞILOR ÎNCHISE

Când deschise ochii, Hanna se pomeni la volanul automobilului ei Toyota Prius. Dar nu-i spuseseră doctorii că n-ar trebui să conducă dacă are un braţ rupt? N-ar trebui să fie acum în pat, cu pinscherul ei miniatural, Bulinuţă, alături?

— Hanna!

O siluetă neclară se aşeză alături de ea, pe scaunul din dreapta. Hanna putea să-şi dea seama doar că era o fată cu părul blond: vederea îi era prea înceţoşată ca să mai remarce şi altceva.

— Bună, Hanna, rosti din nou vocea.

Suna ca a lui…

— Ali? întrebă Hanna, răguşită.

— Exact.

Ali se aplecă mai aproape de faţa Hannei. Vârfurile părului ei îi atingeau obrazul.

— *Eu sunt A.,* îi şopti.

— Ce? strigă Hanna, făcând ochii mari.

Ali îşi îndreptă spinarea.

— Am zis: *eu sunt, da.*

După care deschise portiera şi dispăru în noapte.

Vederea Hannei se limpezi dintr-odată. Era în spaţiul pentru parcare al Planetariului Hollis. Un afiş mare pe care scria THE BIG BANG fâlfâia în bătaia vântului.

Hanna se ridică brusc în capul oaselor. Era în cavernosul ei dormitor, strecurată sub pătura din caşmir. Bulinuţă era ghemuit ca o minge în micul lui pat Gucci pentru căţei. În dreapta ei era şifonierul, cu rânduri peste rânduri de haine frumoase, costisitoare. Respiră adânc, încercând să-şi dea seama ce era în jurul ei.

— Dumnezeule, rosti cu voce tare.

Se auzi soneria. Hanna scoase un geamăt şi se ridică, simţindu-şi capul de parcă ar fi fost umplut

cu paie. Ce *visase*? Pe Ali? Big Bang? Pe A.?

Soneria zbârnâi din nou. Acum, Bulinuţă ieşise deja din pătuţul lui şi ţopăia pe lângă uşa închisă a camerei Hannei. Era vineri dimineaţă, şi când se uită la ceasul de pe noptieră Hanna constată că era trecut de zece. Mama ei plecase de mult, şi Mona o ajutase să urce în cameră şi să se culce.

— Da, da, strigă, trăgându-şi pe ea halatul de mătase bleu marin, strângându-şi la repezeală părul în coadă şi verificându-şi înfăţişarea în oglindă.

Tresări. Cusăturile din bărbia ei erau tot şerpuite şi negre. Îi aminteau de cele întretăiate, ale mingilor de fotbal american.

Când aruncă o privire prin ochiurile de geam ale uşii, îl văzu pe Lucas aşteptând pe verandă. Bătăile inimii i se accelerară imediat. Se privi în oglinda din antreu şi-şi împinse pe spate câteva şuviţe de păr. Simţindu-se ca femeia grasă de la circ, în halatul ei umflat din mătase, îi trecu prin minte să fugă înapoi sus şi să îmbrace haine adevărate.

dar apoi se răzgândi, scoţând un hohot de râs mândru. Ce avea de gând s*ă facă?* Imposibil să-i placă de Lucas. Lucas era… *Lucas.*

Scutură din umeri, expiră şi deschise larg uşa.

— Bună, zise, străduindu-se să pară plictisită.

— Bună, îi răspunse Lucas.

Se priviră reciproc parcă timp de secole întregi. Hanna era convinsă că Lucas îi auzea bătăile inimii. Ar fi vrut să îi poată pune surdină. Bulinuţă tot ţopăia printre picioarele lui, însă Hanna era prea încremenită ca să mai fie în stare să se aplece, să-l gonească.

— Am nimerit într-un moment nepotrivit? o întrebă Lucas, precaut.

— Hm, nu, răspunse repede Hanna. Intră.

Când făcu câţiva paşi în spate, fu cât pe ce să se împiedice de un opritor pentru uşă sculptat în

formă de Buddha, care zăcea în antreul ei de cel puţin un deceniu. Îşi roti braţele, încercând să-şi împiedice prăbuşirea. Deodată, simţi braţele puternice ale lui Lucas încolăcindu-i mijlocul. După ce el o ajută să-şi regăsească echilibrul, se priviră din nou. Colţurile gurii lui Lucas se arcuiră într-un zâmbet. Se aplecă spre ea, şi buzele lui le regăsiră pe-ale ei. Hanna se lipi de el. Merseră cu paşi legănaţi spre canapea şi se trântiră pe perne, Lucas având grijă să nu-i atingă braţul legat de gât. După câteva minute în care nu se auziră decât zgomote de plescăit şi de sorbit, Hanna se rostogoli într-o parte, trăgându-şi sufletul. Scoase un mic scâncet şi-şi acoperi faţa cu palmele.

— Scuză-mă, zise Lucas, ridicându-se în capul oaselor. Ar fi trebuit să nu fac asta?

Hanna scutură din cap. În mod sigur, nu putea să-i spună aşa ceva, când în ultimele două zile tot visase că se va întâmpla din nou. Sau fiindcă avusese strania senzaţie că-l mai sărutase pe Lucas şi înainte de sărutul lor de miercuri, dar cum ar fi fost posibil?

Îşi retrase mâinile de pe faţă.

— Mi-ai zis că eşti la cercul de percepţie extra-senzorială al şcolii, rosti ea încetişor, amintindu-şi de ce-i spusese Lucas în timpul călătoriei lor cu balonul. N-ar fi cazul să *ştii,* telepatic, dacă a trebuit sau nu s-o faci?

Lucas zâmbi cunoscător şi o împunse cu degetul în genunchiul dezgolit.

— Bine, în acest caz, aş deduce că tu ai vrut s-o fac. Şi că vrei s-o mai fac iar.

Hanna îşi linse buzele, simţindu-se de parcă miile de fluturi sălbatici pe care-i văzuse, acum câţiva ani, la Muzeul de Istorie Naturii, i-ar fi fâlfâit ei prin stomac. Când Lucas se întinse şi-i atinse interiorul cotului, unde-i fuseseră înfipte toate acele perfuziilor, Hanna crezu c-o să se prefacă într-o pastă vâscoasă. Îşi lăsă capul în jos şi scoase un geamăt.

— Lucas… nu ştiu…

— Ce nu ştii? o întrebă el, retrăgându-se la locul lui.

— E că… adică… Mona…

Se opri, agitându-şi mâinile a neputinţă. Cuvintele nu-i ieşeau deloc cum ar fi trebuit, nu că ar fi avut habar ce încerca să spună.

Lucas ridică din sprânceană.

— Ce e cu Mona?

Hanna îşi luă căţeluşul din pluş pe care i-l adusese tatăl ei la spital. Trebuia să-l reprezinte pe Cornelius Maximilian, un personaj pe care-l inventaseră când era Hanna mai mică.

— Doar că am redevenit prietene, zise ea, cu un firicel de voce, sperând că Lucas înţelegea la ce se referă şi fără să mai fie nevoie să-i explice.

Lucas se lăsă pe spate.

— Hanna… eu cred că ar trebui să fii cu ochii-n patru cu Mona.

Hanna îl scăpă în poală pe Cornelius Maximilian.

— Cum adică?

— Adică… eu nu cred că-ţi vrea binele.

Hanna rămase cu gura căscată.

— Mona a fost tot timpul lângă mine la spital! Şi, ştii ceva, dacă te referi la cearta de la petrecere, află că mi-a *spus* despre ea. Am trecut-o cu vederea. Nu e nimic.

Lucas o studie cu atenţie.

— Nu e nimic?

— Nu, se răsti Hanna.

— Aşadar… n-ai nimic de zis în legătură cu ce ţi-a făcut? O întrebă Lucas, părând şocat.

Hanna îşi întoarse privirea în altă parte. Ieri, după ce terminaseră discuţia despre A. şi selecţia modelelor masculine şi după ce plecaseră celelalte fete, Hanna descoperise o sticlă de Stoli Vanil în acelaşi dulăpior în care-şi ascundea mama ei porţelanurile de la nuntă. Ea şi Mona se trântiseră pe canapeaua din birou, puseseră filmul *A Walk to*

Remember şi jucaseră jocul cu Mandy Moore. De fiecare dată când Mandy părea grasă, ele beau. Când Mandy se îmbufna, ele beau. Când vocea lui Mandy suna ca de robot, ele beau. N-au vorbit despre biletul pe care A. i-1 trimisese Monei: cel referitor la cearta dintre ele. Hanna era convinsă că fusese doar o ciorovăială pentru o prostie, cum ar fi fotografiile de la petrecere, sau dacă Justin Timberlake era sau nu idiot. Mona susţinea mereu că era, iar Hanna o contrazicea că nu.

Lucas clipi cu furie.

— Ea *nu* ţi-a spus, nu-i aşa?

Hanna pufni puternic pe nas.

— N-are *importanţă,* bine?

— Bine, zise Lucas, ridicând mâinile în semn de capitulare.

— Bine, repetă Hanna, îndreptându-şi umerii.

Dar când închise ochii, se revăzu în automobilul ei Prius. Steagul planetariului Hollis fâlfâia în spatele ei. Ochii o usturau de plâns. Ceva – poate că telefonul ei BlackBerry – îi piuia pe fundul genţii. Hanna se strădui să-şi reţină această amintire, însă degeaba.

Simţea căldura radiind din trupul lui Lucas, atât de aproape stăteau unul de celălalt. Nu mirosea a apă de colonie sau a cine ştie ce deodorant de fiţe, ci doar a piele şi a pastă de dinţi. Măcar dac-ar fi trăit într-o lume în care Hanna să-i poată avea pe amândoi: pe Lucas *şi* pe Mona. Dar ştia că era cu neputinţă, dacă voia să rămână cea care era.

Se întinse şi-l luă de mână. Un suspin i se ridică în gât, din motive pe care nu putea să şi le explice, şi nici nu le înţelegea în totalitate. Şi, în timp ce se apropia ca să-l sărute, încercă încă o dată să desluşească amintirea aceea din – era sigură – noaptea accidentului. Dar, ca de obicei, nu reuşi.

24
SPENCER AJUNGE LA GHILOTINĂ

Vineri dimineaţă, Spencer intră în restaurantul Daniel de pe Sixty-fifth Street, între Madison şi Park Avenue, într-un cartier liniştit şi bine întreţinut situat între Midtown Manhattan şi Upper East Side. Avea impresia că pătrunde într-un decor din *Marie Antoonette.* Pereţii restaurantului erau din marmură cioplită, amintindu-i lui Spencer de o ciocolată albă cremoasă. Luxuriante draperii umflate, de un roşu-închis şi elegante sculpturi din plante decorative mărgineau intrarea în salonul principal. Spencer se hotărî ca, atunci când va ajunge milionară, să-şi proiecteze casa astfel încât să arate exact aşa.

Întreaga ei familie o urma îndeaproape, inclusiv Melissa şi Ian.

— Ai toate notiţele la tine? o întrebă în şoaptă mama ei jucându-se cu unul dintre nasturii costumului ei Chanel în carouri – se îmbrăcase de parcă *ea* urma să fie intervievată.

Spencer făcu un semn de încuviinţare. Nu numai că le avea, dar le învăţase *pe de rost.*

Încercă să-şi domolească senzaţia de nelinişte din stomac, cu toate că mirosurile de ouă-jumări şi de ulei de trufe, care pluteau dinspre salonul restaurantului, nu-i prea erau de ajutor. În locul în care clienţii erau întâmpinaţi se afla un afiş pe care scria ÎNREGISTRARE PENTRU ORHIDEEA DE AUR.

— Spencer Hastings, i se prezentă ea imitaţiei de Parker Fusey, cu părul lucios, care nota numele.

Fata o găsi pe Spencer pe listă, îi zâmbi şi-i întinse un ecuson laminat, cu numele ei.

— Sunteţi la masa numărul şase, îi zise, făcându-i semn spre intrarea în salonul

restaurantului. Spencer văzu chelnerii zoriţi, uriaşele aranjamente florale şi câţiva adulţi mişunând de colo-colo, sporovăind şi bând cafea. Vă anunţăm când vom fi gata, o asigură fata de la înregistrare.

Melissa şi Ian examinau o statuie din apropierea barului. Tatăl lui Spencer ieşise pe stradă şi vorbea cu cineva la telefonul mobil. Şi mama ei vorbea la telefon, pe jumătate ascunsă după una dintre draperiile sângerii de la Daniel, Spener o auzi spunând:

— Aşadar, avem rezervarea? Ei bine, e formidabil. O să-i placă la nebunie.

Să-mi placă la nebunie ce? Ar fi vrut s-o întrebe Spencer. Însă se gândi că mama ei poate vrea să-i spună despre surpriză de-abia după ce va câştiga.

Melissa o şterse spre baie, iar Ian se trânti pe scaunul de lângă Spencer.

— Emoţionată? o întrebă, zâmbind larg. Ar fi cazul. E ceva uriaş.

Spencer îşi dori ca, măcar *o dată,* Ian să fi mirosit a legume stricate sau a răsuflare de câine: i-ar fi fost mai uşor să stea lângă el.

— Nu i-ai spus Melissei că ai fost în camera mea aseară, nu? Îl întrebă în şoaptă.

Chipul lui Ian deveni impenetrabil.

— Sigur că nu.

— Şi nu ţi s-a părut bănuitoare sau altfel?

Ian îşi puse ochelarii de aviator, ascunzându-şi ochii.

— Melissa nu e chiar *atât* de înfricoşătoare, să ştii. N-o să te muşte.

Spencer preferă să nu mai spună nimic. În ultimele zile i se părea că Melissa nu *doar* o s-o muşte: mai degrabă o să-i dea turbarea.

— Oricum, nu-i spune nimic, mormăi ea printre dinţi.

— Spencer Hastings, strigă fata de la birou. Juriul e pregătit să vă primească.

În clipa în care Spencer se ridică, părinţii se strânseră în jurul ei ca albinele roind lângă stup.

— Nu uita când ai jucat rolul Elizei Doolittle în *My Fair Lady,* cu gripă stomacală acută, îi şopti doamna Hastings.

— Nu uita să menţionezi că eu îl cunosc pe Donald Trump, adăugă tatăl ei.

Spencer se încruntă.

— Îl cunoşti?

Tatăl ei încuviinţă.

— Am stat o dată unul lângă celălalt la Cipriani şi am făcut schimb de cărţi de vizită.

Spencer încercă vreo câteva respiraţii yoga, pe furiş.

Masa şase era într-un colţ mic şi intim din fundul restaurantului. Trei adulţi stăteau deja acolo, sorbind din cafele şi ciugulind din croasanţi. Când o văzură pe Spencer, se ridicară cu toţii.

— Bun-venit, o întâmpină un bărbat cu început de chelie şi faţă de copil. Sunt Jeffrey Love. Orhideea de Aur 1987. Deţin un loc în conducerea Bursei de Valori din New York.

— Amanda Reed, se prezentă o femeie înaltă şi subţire, strângându-i mâna lui Spencer. Orhideea de Aur 1984. Sunt redactor-şef la *Barron's.*

— Quentin Hughes, zise un bărbat negru, într-o frumoasă cămaşă Turnbull&Asser, încheiată până la gât, salutând-o cu o înclinare a capului. O mie nouă sute nouăzeci. Sunt director general la Goldman Sachs.

— Spencer Hastings, zise şi ea, încercând să se aşeze cât mai graţios posibil.

— Tu ai scris eseul „Mâna invizibilă”? o întrebă Amanda Reed, lăsându-se pe spătarul scaunului.

— Am fost cu toţii foarte impresionaţi de el, murmură Quentin Hughes.

Spencer începu să-şi împăturească şi să-şi despăturească şervetul de pânză albă. Firește, toţi cei de la masă lucrau în domeniul finanţelor. Nu

puteau să-i aloce şi ei un istoric de artă, sau un biolog, sau un regizor de filme documentare, cineva cu care să poată discuta despre altceva? Încercă să-şi imagineze intervievatorii în lenjerie intimă. Încercă să-şi imagineze căţeluşii ei labradoodle, pe Rufus şi pe Beatrice, îndoindu-şi lăbuţele. Apoi, se imagină pe sine spunându-le adevărul despre toată povestea: că ea nu înţelege nimic din economie, că în realitate o *detestă* şi că furase lucrarea surorii ei de frică să nu-şi strice media.

La început, intervievatorii îi adresară lui Spencer întrebări simple: unde merge la şcoală, ce-i place să facă şi care sunt experienţele ei din domeniul voluntariatului şi al conducerii. Spencer a trecut lin printre întrebări, examinatorii zâmbind, clătinând aprobator din cap şi făcându-şi însemnări în carneţelele lor legate în piele, imprimate cu Orhideea de Aur. Le povesti despre rolul ei din *Furtuna*, despre cum fusese editarea anuarului şi despre cum organizase o expediţie ecologică în Costa Rica, pe când era în anul al doilea. După câteva minute s-a rezemat de spătarul scaunului, zicându-şi în sinea ei: *E Bine. E chiar bine.*

Şi atunci, telefonul ei mobil piui.

Examinatorii îşi ridicară privirile, scoşi din ritm.

— Era vorba să-ţi închizi telefonul înainte să vii aici, o mustră Amanda, cu asprime.

— Îmi cer scuze, am crezut că l-am închis, se apără Spencer, bâjbâind prin geantă, căutându-şi telefonul ca să-l reducă la tăcere.

Deodată, ecranul îi atrase privirea. Primise un mesaj instant de la cineva care semnase AAAAAA.

AAAAAA: Indiciu util pentru o tipă nu-prea-înţeleaptă. Nu păcăleşti pe nimeni. Membrii juriului pot să-şi dea seama că eşti mai falsă decât o imitaţie de Vuitton.

PS. Ea a făcut-o, să ştii. Şi n-o să stea pe gânduri când va fisă ţi-o facă şi ţie.

Spencer îşi închise la repezeală telefonul, muşcându-şi buza cu putere. *Ea a făcut-o, să ştii.* Oare A. insinua ceea ce *credea* Spencer că insinuează?

Când îşi privi din nou examinatorii, i se părură cu totul alţi oameni: gârboviţi şi serioşi, pregătiţi să treacă la întrebări *adevărate.* Spencer reîncepu să-şi împăturească şervetul. *Ei nu ştiu că sunt falsă,* îşi zise.

Quentin îşi împreună mâinile lângă farfurie.

— Ai fost mereu interesată de economie, domnişoară Hastings?

— Hm, desigur, răspunse Spencer, dar vocea îi era aspră şi seacă. Întotdeauna mi s-au părut… hm… economia, banii, toate acestea… fascinante.

— Şi cine consideri că ţi-ar fi mentorii filosofici? o întrebă Amanda.

Spencer îşi simţi creierul golit de orice conţinut. *Mentori filosofici?* Ce naiba mai însemna şi asta? Un singur nume îi veni în minte.

— Donald Trump?

Examinatorii rămaseră buimaci pentru o clipă. Pe urmă, Quentin începu să râdă. Apoi Jeffrey, apoi Amanda. Zâmbeau toţi, aşa că zâmbi şi Spencer, la rândul ei. Până când Jeffrey întrebă:

— A fost o glumă, nu?

Spencer clipi mărunt.

— *Desigur* că a fost o glumă.

Membrii juriului râseră din nou. Spencer îşi dorea amarnic să rearanjeze croasanţii de pe mijlocul mesei într-o piramidă mai ordonată. Închise ochii, încercând să se concentreze, însă tot ce putu să vadă în minte fu imaginea unui avion prăbuşindu-se de pe cer, cu botul şi coada în flăcări.

— Dar, în ceea ce priveşte sursele de inspiraţie… ei bine, am atât de multe, încât îmi

vine greu să dau un singur nume, bolborosi ea.

Examinatorii nu se arătară prea impresionaţi.

— După ce termini facultatea, care consideri că ar fi slujba ideală pentru tine? o întrebă Jeffrey.

Spencer vorbi fără să se gândească.

— Să lucrez ca reporter pentru *New York Times.*

Membrii juriului se arătată derutaţi.

— Reporter la secţia economică, nu? încercă să precizeze Amanda.

Spencer clipi.

— Nu ştiu. Poate.

Nu se mai simţise atât de stângace şi de emoţionată de când… mă rog, niciodată. Ţinea încă în mână însemnările pentru interviu, într-un teanc ordonat. Îşi simţea mintea ca o tablă proaspăt ştearsă cu buretele. O salvă de râsete pluti dinspre masa zece. Spencer îşi îndreptă privirea într-acolo şi o văzu pe fata brunetă de la W. zâmbind cu nonşalanţă şi pe intervievatorii ei răspunzându-i bucuroşi la zâmbet. În spatele ei era peretele de geamuri; afară, pe stradă, Spencer văzu o fată care privea înăuntru. Era… Melissa. Nu făcea altceva decât să *stea* acolo şi s-o privească, fără vreo expresie pe chip.

Şi n-o să stea pe gânduri când va fi să ţi-o facă şi ţie.

— Aşa, reluă Amanda, punându-şi încă puţin lapte în cafea. Care ai spune că este cel mai semnificativ lucru care ţi s-a întâmplat în perioada liceului?

— Păi…

Ochii lui Spencer zvâcniră înapoi spre fereastră, însă Melissa dispăruse. Inspiră cu nervozitate, căutând să-şi revină. Rolexul lui Quentin sclipea în lumina candelabrului. Cineva îşi dăduse cu prea multă apă de colonie cu mosc. O chelneriţă care părea franţuzoaică după înfăţişare mai turnă un rând de cafea la masa trei. Spencer ştia răspunsul corect: participarea la olimpiada de

economie în clasa a noua. Serviciul pe timpul verii la biroul de relaţii cu publicul la sucursala din Philly a lui J.P. Morgan. Numai că toate acestea nu erau realizările *ei,* ci ale Melissei, câştigătoarea de drept a acestui cu premiu. Cuvintele îi veniră pe vârful limbii, însă deodată, ceva cu totul neaşteptat îi ieşi de pe buze în locul lor.

— Cea mai bună prietenă a mea a dispărut când eram într-a şaptea, rosti pe negândite Spencer. Alison DiLaurentis. Poate-aţi auzit de ea. Ani de-a rândul, am trăit întrebându-mă ce i s-a întâmplat, unde-a dispărut. În septembrie, i-au găsit cadavrul. A fost asasinată. Cred că realizarea mea cea importantă este că am rezistat psihic. Nu ştiu cum a reuşit fiecare dintre noi, dar ne-am dus la şcoală şi am continuat să trăim şi, pur şi simplu, am *mers mai departe.* Poate că uneori ne uram, eu şi ea, însă ea a însemnat totul pentru mine.

Spencer închise ochii, amintindu-şi de seara în care dispăruse Ali, de clipa în care o îmbrâncise cu putere pe Ali, iar Ali căzuse pe spate. Se auzise un zgomot oribil – *buf!* Şi dintr-odată, memoria ei îşi mai reveni un pic. Văzu şi altceva… ceva nou. Imediat după ce-o îmbrâncise pe Ali, auzise un mic icnet, ca de fetiţă. Icnetul se auzise de aproape, ca şi cum cine-l scosese stătea imediat în spatele ei, răsuflându-i în ceafă.

Ea a făcut-o, să ştii.

Pleoapele lui Spencer ţâşniră în sus, ca şi cum ar fi avut arcuri. Membrii juriului păreau să fi luat o pauză. Quentin ţinea un croasant la doar doi centimetri de faţă. Amanda avea capul înclinat într-un unghi nefiresc. Jeffrey era cu şervetul la buze. Spencer se întrebă, deodată, dacă nu cumva relatase cu voce tare amintirea care tocmai îi revenise

— Ei bine, zise în sfârşit Jeffrey, îţi mulţumim, Spencer.

Amanda se ridică, aruncându-şi şervetul pe farfurie.

— A fost foarte interesant, zise şi ea.

Dar Spencer era destul de convinsă că era prescurtarea pentru *N-ai nici o şansă să câştigi.*

Ceilalţi intervievatori ieşiră, ca şi majoritatea celorlalţi candidaţi. Quentin fu singurul care rămase pe scaun. O examina cu atenţie, cu un zâmbet de mândrie pe chip.

— Eşti ca o adiere de aer proaspăt, dându-ne un astfel de răspuns, îi zise, pe un ton scăzut, confidenţial. Am urmărit povestea prietenei dumitale de ceva vreme încoace. E îngrozitoare, pur şi simplu. Poliţia are vreun suspect?

Instalaţia de aer condiţionat, montată mult deasupra capului lui Spencer, trimise cu toată forţa un jet de aer rece peste ea, şi imaginea Melissei decapitând o păpuşă Barbie îi răsări brusc în minte.

— Nu are, răspunse în şoaptă.

Dar s-ar putea să am eu.

25
CÂND E SĂ PLOUĂ, TOARNĂ

Vineri, după şcoală, Emily îşi stoarse părul încă ud de la antrenamentul de înot şi intră în redacţia anuarului, unde pereţii erau tapetaţi cu cele mai bune instantanee de la Rosewood Day. Iat-o pe Spencer la ceremonia de acordare a insignelor de absolvenţi de anul trecut, primind premiul pentru cea mai bună elevă la matematică a anului. Şi iat-o şi pe Hanna, maestră de ceremonii la prezentarea de modă în scopuri caritabile organizată de Rosewood Day în urmă cu un an, când de fapt ar fi trebuit să fie ea însăşi model.

Două palme îi acoperiră ochii.

— Salutare, îşi şopti Maya la ureche. Cum a fost la înot?

Întrebarea sunase şăgalnic, ca într-un catren pentru copii.

— Bine, îi răspunse Emily, simţind cum buzele Mayei le ating pe-ale ei, dar nefiind în stare să-i răspundă la sărut.

Scott Chin, fotograful anuarului, gay-şi-nu-prea, se strecură în încăpere.

— Fetelor! Felicitări! strigă el, pupându-le – de fapt, aerul de lângă obrajii lor. Întinse mâna şi-i întoarse gulerul lui Emily în afară, apoi îi înlătură Mayei o şuviţă cârlionţată căzută peste faţă. Perfect, zise.

Le arătă celor două fete fundalul alb de pe peretele opus.

— Acolo facem toate pozele cu „Cei care sunt cel mai probabil să…”. Personal, aş *adora* să vă văd pe voi două pe un fundal-curcubeu. N-ar fi minunat? Dar trebuie să fim consecvenţi.

Emily se încruntă.

— Cel mai probabil să… ce? Credeam că am fost votate cuplul anului.

Şapca în carouri a lui Scott, ca a unui băiat care vinde ziare pe stradă, îi căzu peste ochi când se aplecă peste trepiedul camerei foto.

— Nu, aţi fost votate ca fiind cel mai probabil să fiţi împreună la reuniunea de cinci ani.

Emily rămase cu gura căscată. La *reuniunea de cinci ani?* Nu era un pic cam exagerat?

Îşi masă ceafa, încercând să se liniştească. Dar nu se mai simţise liniştită de când găsise biletul lui A. în toaleta restaurantului. Neştiind ce altceva poate face cu el, îl pusese în buzunarul din faţă al genţii. Îl scosese periodic, pe parcursul orelor, apropiindu-l de fiecare dată de nări, să simtă mirosul dulceag al gumei cu aromă de banane.

— Zâmbiţi! strigă Scott, şi Emily se apropie de Maya, încercând să zâmbească.

Bliţul camerei lui Scott o făcu să vadă pete în faţa ochilor, şi deodată constată că în redacţie mirosea a aparatură electronică arsă. La următoarea fotografie, Maya o sărută pe Emily pe obraz. Şi în cea de-a treia, Emily îşi adună curajul şi-o sărută pe Maya pe buze.

— Super! le încurajă Scott.

Fotograful privi apoi imaginile în camera lui.

— Sunteţi libere să plecaţi, le zise, dar apoi rămase puţin pe gânduri, aruncându-i o privire curioasă lui Emily. De fapt, înainte să pleci, poate c-ai vrea să vezi ceva.

O conduse pe Emily până la o masă mare de lucru şi-i arătă un mănunchi de fotografii aranjate ca pentru două pagini. *Ne e foarte dor de tine,* era titlul de deasupra machetei. Un portret familiar, din clasa a şaptea, o privea de-acolo pe Emily: ea nu doar că avea o copie a fotografiei în sertarul de sus al noptierei, dar o mai şi văzuse la ştiri aproape în fiecare seară de luni de zile încoace.

— Şcoala n-a făcut niciodată o pagină pentru Alison de când a dispărut, îi explică Scott. Iar acum, că ea… în fine… ne-am gândit că ar trebui.

Poate chiar o să organizăm un eveniment comemorativ, ca să arătăm toate fotografiile avute cu Ali. Un soi de retrospectivă Ali, dacă vrei.

Emily atinse marginea uneia dintre poze. Le înfăţişa pe ea, Ali, Spencer, Aria şi Hanna la o masă de prânz. În imagine toate aveau în mâini cutii de coca-cola dietetică şi-şi ţineau capetele pe spate, râzând isteric.

Alături era o fotografie doar cu Ali şi Emily, mergând pe coridor ţinând strâns cărţile la piept. Emily o domina pe miniona Ali, şi Ali se ridica pe vârfurile picioarelor spre ea, şoptindu-i ceva la ureche. Emily îşi muşcă articulaţiile degetelor. Chiar dacă între timp aflase o mulţime de lucruri despre Ali – lucruri pe care şi-ar fi dorit ca Ali să le împartă cu ea cu ani în urmă –, tot îi lipsea atât de mult, încât simţea c-o doare.

Mai era cineva în fundalul imaginii, o persoană pe care Emily n-o observase la început. Avea părul lung şi negru şi un chip familiar, rumen în obraji. Ochii rotunzi şi verzi, iar buzele, trandafirii şi arcuite. Era Jenna Cavanaugh.

Hanna întorsese capul spre cineva de lângă ea, însă Emily nu putea să vadă decât un pic din braţul subţire şi palid al celeilalte fete. Era atât de ciudat s-o vadă pe Jenna… văzătoare. Emily aruncă o privire spre Maya, care trecuse la următoarea fotografie, evident nesesizând semnificaţia acesteia. Multe lucruri nu-i spusese Emily.

— Asta e Ali? se interesă Maya, arătându-i spre un instantaneu cu Ali şi cu fratele ei, Jason, îmbrăţişându-se pe spaţiul de recreere de la Rosewood Day.

— Hm, *mda,* răspunse Emily, neputând să-şi stăpânească iritarea din voce.

— Ah, exclamă Maya, bătând în retragere. Doar că nu arată ca ea, atâta tot.

— Arată la fel ca toate *celelalte* fotografii cu Ali de-aici.

Emily se împotrivi tentaţiei de a-şi da ochii peste cap în timp ce privea imaginea. Ali arăta incredibil de tânără, poate să fi avut numai zece sau unsprezece ani. Instantaneul fusese făcut înainte ca ele să devină prietene. Îi venea greu să creadă că, odată, Ali fusese şefa unei cu totul altfel de găşti: Naomi Zeigler şi Riley Wolfe îi fuseseră vasalele. Ba chiar o tachinau din când în când pe Emily, ca şi pe celelalte fete, distrându-se pe seama părului ei, care avea nuanţe verzui de la orele petrecute în apa clorurată.

Îi examină chipul lui Jason. Părea atât de încântat s-o îmbrăţişeze strâns pe Ali! Ce Dumnezeu o fi vrut să spună în interviul de la ştirile de ieri, când afirmase că ai lui erau prea tulburaţi?

— Asta ce e? se interesă Maya, arătând spre fotografiile de pe biroul alăturat.

— A, ăsta-i proiectul Brenna, îi răspunse Scott, scoţând limba, şi Emily nu se putu abţine să nu chicotească. Apriga rivalitate dintre Scott şi Brenna Richardson, altă fotografă care se ocupa de anuar, era material pentru un reality show. Dar, o dată în viaţă, adăugă el, cred c-a avut o idee bună. A făcut poze cu ce duce lumea în geantă, ca să arate ce cară după el în fiecare zi un elev tipic pentru Rosewood. Totuşi, Spencer nu le-a văzut încă, aşa că s-ar putea să nu le aprobe.

Emily se aplecă spre masa învecinată. Comitelui pentru redactarea anuarului înscrisese numele proprietarului fiecărei genţi lângă fotografia respectivă. Înăuntrul sacului cu echipament pentru lacrosse al lui Noel Kahn se vedeau un prosop doldora de bacterii, veveriţa din pluş norocoasă despre care vorbea mereu şi un spray Axe. Ptiu! Gentoiul matlasat verde-elefant al lui Naomi Zeigler, conţinea un iPod, un toc de ochelari Dolce&Gabbana şi un obiect pătrăţos, care putea să fie ori o cameră foto miniaturală, ori o lupă de bijutier. Mona Vanderwaal căra după ea

gloss M.A.C. pentru buze, un pachet de batistuţe Snif şi trei agende diferite. O parte dintr-o fotografie înfăţişa un braţ subţire, cu o manşetă roasă ieşind de sub alta albastră. Ghiozdanul lui Andrew Campbell
conţinea opt manuale, o agendă cu coperte de piele şi acelaşi model de Nokia ca al lui Emily. Imaginea dezvăluia începutul unui SMS pe care el ori îl trimisese, ori îl primise, însă Emily nu putea să-şi dea seama ce scrie.

Când îşi ridică privirea, îl văzu pe Scott făcându-şi de lucru cu camera lui, însă pe Maya n-o zări nicăieri prin încăpere. Tocmai atunci, telefonul ei mobil începu să vibreze. Avea un mesaj nou.

Ţţ, ţţ, Emily! Iubiţica ta ţi-a aflat slăbiciunea pentru blonde? Îţi păstrez secretul… dacă-l păstrezi şi tu pe-al meu. Pupici! – A.

Inima începu să-i bată cu o putere nebănuită. Slăbiciune pentru blonde? Şi… unde-o fi dispărut Maya?

— *Emily?*

În pragul uşii apăruse o fată, îmbrăcată cu un vaporos top roz, ca de păpuşică, de parcă ar fi fost imună la frigul de la mijlocul lui octombrie. Părul blond îi flutura în jurul feţei. Ca al unui model pentru costume de baie stând în faţa unei maşini de vânt.

— Trista? rosti Emily fără să vrea.

Maya reapăru de pe coridor, încruntându-se, apoi zâmbind.

— Em! Cine e?

Emily îşi întoarse repede capul spre Maya.

— Unde-ai fost până acum?

Maya îşi înclină capul într-o parte.

— Am fost… pe coridor.

— Ce-ai făcut acolo? o luă la rost Emily.

Maya o săgetă cu o privire care părea să spună: *Ce importanţă are?* Emily clipi. Se simţea de parcă şi-ar pierde minţile, suspectând-o pe Maya. O privi din nou pe Trista, care traversa încăperea cu paşi mari.

— Cât mă bucur că te văd! zise Trista, cuprinzând-o pe Emily într-o îmbrăţişare strânsă. Am sărit într-un avion şi surpriză!

— Mda, răspunse Emily, cu o voce răguşită, doar puţin mai tare decât o şoaptă. Peste umărul Tristei, o vedea pe Maya privind-o furioasă. Mda, surpriză!

26
ÎNCÂNTĂTOR DE OSTENTATIV, TOTUŞI NERAFINAT

Vineri, după şcoală, Aria trecea cu maşina pe Lancaster Avenue, pe lângă galeriile comerciale Fresh Fields, A Pea in the Pod şi Home Depot. Cerul după-amiezii era încărcat de nori, făcând ca arborii, în mod normal plini de culoare, să pară şterşi şi anoşti.

Mike stătea pe scaunul din dreapta ei, deşurubând şi înşurubând posac capacul sticluţei lui de Nalgene.

— Lipsesc de la antrenamentul de lacrosse, mormăi el. Când ai de gând să-mi spui ce se petrece?

— Mergem undeva unde-o să îndreptăm toate lucrurile, îi răspunse Aria, îndărătnică. Şi nu-ţi face probleme, o să-ţi placă.

În timp ce trecea pe lângă un indicator de oprire, o străbătu un fior de plăcere. Aluzia lui A. despre Meredith – cum că ar avea un mic secret murdar legat de Hooters – era perfect logică. Meredith se purtase foarte ciudat alaltăieri când o văzuse Aria în Hollis, afirmând că trebuie să se ducă undeva, dar fără să spună şi unde. Şi nu mai departe de acum două seri, Meredith comentase că, din cauza creşterii preţului la chiria casei din Hollis, şi fiindcă nu prea câştigase mare lucru din lucrările ei artistice în ultima vreme poate va fi nevoită să-şi ia un al doilea serviciu, ca s-o scoată la capăt. Fetele de la Hooters câştigau probabil bacşişuri grase.

Hooters[10]. Aria strânse din dinţi ca să nu izbucnească în râs. Abia aştepta să-i spună lui Byron. Ori de câte ori trecuseră cu maşina pe lângă local, în ultimii ani, Byron afirmase că numai

filistinii puerili se duc la Hooters, bărbaţi care se înrudesc mai mult cu maimuţele decât cu specia umană. Aseară, Aria îi oferise lui Meredith ocazia de a-şi mărturisi cu gura ei păcatele faţă de Byron, strecurându-se lângă ea şi zicându-i: „Ştiu ce ascunzi. Şi ştii ce? Dacă nu-i spui lui Byron, îi spun eu."

Meredith făcuse un pas înapoi, scăpând din mâna şervetul de şters vasele. Prin urmare, se *simţea* vinovată de ceva. Şi totuşi, era clar că Meredith nu suflase o vorbă faţa de Byron. Chiar azi-dimineaţă, stătuseră paşnic la masă mâncând din castroanele de Kashi GoLean, înţelegându-se la fel de bine ca înainte. În consecinţă, Aria se hotărâse să ia problema în propriile mâini.

Chiar dacă era amiază, parcarea de la Hooters era aproape plină. Aria remarcă patru maşini de poliţie aliniate; era de notorietate faptul că poliţiştii aveau o preferinţă pentru acest local, fiind situat chiar lângă secţia de poliţie. Bufniţa de pe firma de la Hooters le zâmbea, iar prin geamurile fumurii ale restaurantului, Aria abia distingea fetele în bluze mulate şi pantaloni scurţi portocalii. Dar când îl privi pe Mike, observă că nu-i curgeau balele, nici nu avea erecţie, sau cine ştie cum mai reacţionau băieţii normali când ajungeau aici. În schimb, arăta iritat.

— Ce naiba căutăm aici? se stropşi el.

— Aici lucrează Meredith, îi explică Aria. Am vrut să fii şi tu cu mine, ca s-o înfruntăm împreună.

Mike căscă gura atât de larg, încât Aria putu să-i vadă guma de mestecat de un verde-deschis ascunsă în spatele molarilor.

— Adică… tata…

— Exact, confirmă Aria, vârându-şi mâna în geanta din blană de iac după telefonul Treo – voia s-o fotografieze pe Meredith, ca să aibă dovezi –, însă nu-l găsi la locul lui obişnuit.

Îşi simţi stomacul învolburându-se. Să-l fi pierdut? Îşi lăsase telefonul pe o masă după ce primise mesajul de la A., la ora de arte, ieşind fuga din încăpere şi desprinzându-şi masca în toaleta de pe holul clădirii din Hollis. Oare uitase să şi-l mai ia? Îşi programă în minte să treacă mai târziu pe acolo şi să-l caute.

Când Aria şi Mike se strecurară pe uşile duble, îi întâmpinară urletele unei piese cântate de Rolling Stones. Aria se simţi copleşită de mirosul greu de aripioare picante. Îi întâmpină o fată blondă, foarte bronzată.

— Bună! îi salută ea, bucuroasă. Bine aţi venit la Hooters!

Aria îi spuse numele lor, iar fata se întoarse să vadă care mese mai erau libere, legănându-şi fesele în timp ce se îndepărta. Aria îi trase un ghiont lui Mike.

— Ai văzut-o ce balcoane avea? E-*nor*-me!

Nu-i venea să creadă că puteau să-i iasă astfel de cuvinte din gură. Cu toate acestea, Mike n-o învrednici nici măcar cu un zâmbet. Se comporta de parcă Aria l-ar fi târât după ea la un cenaclu de poezie, nu în paradisul păsărilor de noapte. Fata se întoarse repede şi-i conduse în separeul lor. Când se aplecă să le pună argintăria pe masă, Aria văzu pe sub tricoul ei până la sutienul roşu aprins. Mike rămase cu ochii aţintiţi la mocheta portocalie, ca şi cum genul acesta de lucruri ar fi fost împotriva religiei lui.

După ce fata plecă, Aria privi în jur. Observă de cealaltă parte a sălii un grup de poliţişti, înfulecând porţii enorme de coaste de porc cu cartofi pai şi holbându-se când la meciul de fotbal american de la televizor, când la chelneriţele care treceau pe lângă masa lor. Printre ei era şi ofiţerul Wilden. Aria se lăsă mai jos pe scaunul ei. Nu că n-ar fi avut voie să fie acolo – cei de la Hooters accentuau mereu ideea că era un *local familial* –,

dar nici prea mare chef să-l vadă pe Wilden nu avea.

Mike stătea îmbufnat, cu ochii în meniu, în timp ce alte şase chelneriţe trecură pe lângă ei, care mai de care scuturându-şi posteriorul. Aria chiar se întrebă dacă nu cumva instantaneu, Mike o fi devenit gay. Întoarse capul: dacă el avea de gând să stea aşa, treaba lui. O va căuta şi singură pe Meredith.

Toate fetele erau îmbrăcate la fel, cu bluzele şi pantalonii scurţi cu opt numere mai mici, şi pantofi sport de genul celor încălţaţi de majorete în zilele de meci. Aveau şi cam aceleaşi feţe, ceea ce o făcea pe Meredith să se distingă între ele. Numai că nu zărea nici măcar o fată cu părul închis la culoare, cu atât mai puţin una care să aibă un tatuaj înfăţişând o pânză de păianjen. Până să vină chelneriţa şi să le aşeze pe masă enormul platou cu cartofi pai, Aria izbutise în sfârşit să-şi adune curajul necesar ca s-o întrebe:

— Ştiţi cumva dacă lucrează aici cineva pe nume Meredith Oates?

Chelneriţa clipi, mirată.

— Numele nu-mi sună cunoscut. Totuşi, uneori fetele de-aici îşi dau alte nume. Ştiţi, chestii care sună mai…

Ezită, căutând un adjectiv.

— Hooter-eşte? sugeră Aria, în glumă.

— Da! zise fata, zâmbind. Şi, după ce plecă, legănându-şi şoldurile, Aria pufni în râs şi-l împunse pe Mike cu un cartof prăjit.

— Tu cum crezi că şi-o zice Meredith aici: Randi? Fifi? A! Ce-ai zice să fie Caitlin? Sună tare vesel, este?

— Nu vrei să termini? explodă Mike. Nu vreau să mai aud nimic despre… despre *ea,* bine?

Aria clipi nedumerită, lăsându-se pe spătarul scaunului.

Mike se îmbujoră la faţă.

— Tu ai impresia că asta-i chestia măreaţă care o să îndrepte totul? Să-mi demonstrezi în faţă că tata e cu altcineva *încă o dată?*

Îşi îndesă în gură un mănunchi de cartofi pai şi-şi abătu privirea.

— Nu mai contează. Am trecut peste asta.

— Am vrut să mă revanşez faţă de tine, scânci Aria. Am vrut să fie totul mai bine.

Mike scoase un hohot zgomotos.

— Nu mai ai ce să faci, Aria. Mi-ai distrus viaţa.

— Eu n-am distrus nimic! icni Aria.

Îşi miji ochii, de un albastru foarte pal. Îşi aruncă şervetul pe masă, se ridică şi-şi băgă mâinile pe mânecile hanoracului.

— Trebuie să mă duc la antrenamentul de lacrosse.

— Stai! strigă Aria, prinzându-l de catarama curelei. Dintr-odată, se simţi gata să plângă. Nu pleca, îi ceru, pe un ton plângăcios. Mike, te rog. Şi viaţa mea e distrusă. Şi nu doar din cauza tatii şi a lui Meredith. Din cauza a… altceva.

Mike o privi peste umăr.

— Ce tot spui acolo?

— Stai jos, îl rugă Aria, disperată.

Trecu un lung moment de tăcere. Mike scoase un mormăit, apoi se aşeză la loc. Aria se uită fix la platoul de cartofi prăjiţi, adunându-şi curajul ca să vorbească. Doi bărbaţi discutau despre tactica defensivă a celor de la echipa de fotbal Eagles. Pe televizorul cu ecran plat de deasupra barului se derula reclama unui comerciant de maşini second-hand, cu un tip costumat ca un pui de găină, bălmăjind despre chilipirurile cele mai *clonc* care-ţi cad cu *tronc.*

— Tot primesc mesaje de ameninţare de la cineva, începu Aria, în şoaptă. Cineva care ştie *totul* despre mine. Persoana care mă ameninţă este cea care a informat-o pe Ella de relaţia dintre Byron şi Meredith. Şi câteva dintre prietenele mele

tot primesc mesaje, şi noi credem că persoana care le trimite e şi în spatele accidentului Hannei. Am primit chiar şi un mesaj în care-mi spunea că Meredith lucrează aici. Nu ştiu de unde-o şti atâtea, dar, pur şi simplu… ştie, încheie ea, ridicând din umeri.

La televizor se mai difuzară două reclame până ca Mike să spună ceva.

— Te *hărţuieşte* cineva?

Aria încuviinţă, nefericită.

Mike clipi mărunt, încurcat. Făcu un semn spre separeul poliţiştilor.

— I-ai spus vreunuia dintre *ei?*

Aria scutură din cap.

— Nu pot.

— Ba sigur că poţi. Putem să le spunem chiar acum.

— Am situaţia sub control, zise Aria printre dinţi, apăsându-şi tâmplele cu degetele. Poate că n-ar fi trebuit să-ţi spun.

Mike se aplecă în faţă.

— Ai uitat de toate rahaturile de groază care s-au întâmplat în oraşul ăsta? Trebuie să-i spui cuiva.

— Şi ţie ce-ţi pasă? se răsti Aria, simţindu-se inundată de furie. Credeam că mă urăşti. Credeam că ţi-am distrus viaţa.

Mike se întristă. Mărul lui Adam i se mişcă atunci când înghiţi în sec. Dar când se ridică de pe scaun, păru mai înalt decât şi-l amintea Aria. Şi mai puternic. Poate că de la sportul pe care-l practica, sau poate pentru că, în ultima vreme devenise bărbatul casei. O apucă de încheietura mâinii şi o sili să se ridice.

— Du-te şi spune-le!

— Dar dacă e periculos? întrebă Aria, cu buzele tremurându-i.

— Periculos e să *nu* le spui, insistă Mike. Şi… am eu grijă să te apăr. Bine?

Aria îşi simţi inima ca o budincă de ciocolată proaspăt scoasă din cuptor: toată vâscoasă şi caldă şi puţin topită. Zâmbi nesigură, după care aruncă o privire spre reclama din neon de deasupra salonului principal din Hooters. Scria: ÎNCÂNTĂTOR DE OSTENTATIV, TOTUŞI NERAFINAT. Numai că firma era defectă: toate literele erau stinse, cu excepţia *A*-ului din *OSTENTATIV,* care pâlpâia ameninţător. Când închise ochii *A*-ul rămase aprins, arzând ca soarele.

Inspiră adânc.

— OK, şopti ea.

Tocmai când se pregătea să plece de lângă Mike şi să se îndrepte spre poliţişti, se întoarse chelneriţa, cu nota de plată. Iar când fata se întoarse să plece, pe chipul lui Mike apăru o expresie ştrengărească: întinse ambele mâini şi strânse aerul, mimând că strânge fesele ferme, înveşmântate în satin portocaliu, ale fetei. Întâlni privirea Ariei şi-i făcu cu ochiul.

Din câte se părea, adevăratul Mike Montgomery se întorsese. Ariei îi fusese dor de el.

27
UN TRIUNGHI AMOROS BIZAR

Vineri seară, imediat înainte de sosirea limuzinei care trebuia s-o ducă la petrecerea dată în onoarea ei, Hanna stătea în propria cameră, făcând piruete în rochia Nieves Lavi, cu imprimeu strălucitor. În sfârşit, purta o perfectă mărime doi, mulţumită dietei cu lichidele administrate prin perfuzii şi a cusăturilor faciale care făceau ca mestecarea alimentelor solide să fie prea dureroasă.

— Îţi stă grozav, strigă o voce. Numai că, după părerea mea, eşti un pic cam prea slabă.

Hanna se răsuci pe călcâie. În costumul lui negru din lână, cu cravata de un purpuriu-închis şi cămaşa în dungi purpurii încheiată la gât, tatăl ei semăna cu George Clooney în *Ocean's Eleven.*

— Nu sunt prea slabă, îi răspunse repede, încercând să-şi mascheze fiorul de entuziasm. Kate e mult mai slabă decât mine.

Chipul tatălui ei se înnegură, poate la auzul prenumelui perfectei, echilibratei şi totuşi incredibil de răutăcioasei lui fiice vitrege.

— Şi, la urma urmei, ce cauţi aici? vru să ştie Hanna.

— Mama ta m-a lăsat să intru, se justifică el, intrând în camera Hannei şi aşezându-se pe pat. Hanna îşi simţi stomacul zvâcnind. Tatăl ei nu mai intrase în dormitorul ei încă de când ea avea doisprezece ani, imediat înainte să se mute din casa lor. Mi-a zis, adăugă el, că pot să mă schimb aici pentru marea petrecere.

— Vii şi *tu?* ţipă Hanna.

— Am voie? se interesă tatăl ei.

— Păi… cred că da, zise Hanna, gândindu-se că, în definitiv, veneau şi părinţii lui Spencer, precum şi câţiva dintre profesorii şi angajaţii de la Rosewood Day. Dar, adică, eu credeam că vrei să te întorci în Annapolis… la Kate şi la Isabel. În

definitiv, ai stat departe de ele aproape o *săptămână,* adăugă, neputând să-şi ascundă amărăciunea din voce.

— Hanna… începu tatăl ei.

Hanna se întoarse cu spatele. Dintr-odată, era atât de supărată pentru faptul că tatăl ei îşi părăsise familia, că era acum aici, că poate o iubea pe Kate mai mult decât pe ea… ca să nu mai vorbim că ea avea cicatrice pe toată faţa şi că amintirile referitoare la seara de sâmbătă nu-i reveniseră încă! Simţi lacrimi în ochi, ceea ce o înfurie şi mai tare.

— Vino încoace, o îndemnă domnul Marin, cuprinzând-o cu braţele lui puternice, iar când ea îşi lipi capul de pieptul lui, îi auzi bătăile inimii. Te simţi bine? o întrebă el.

Se auzi un claxon afară. Hanna ridică transperantele de lemn de bambus şi văzu că limuzina închiriată de Mona o aşteaptă pe alee, cu ştergătoarele zbătându-se furioase pe parbriz, în luptă cu ploaia.

— Perfect, răspunse ea deodată, întreaga lume întorcându-se la locul ei. Îşi puse masca Dior pe faţă. Sunt Hanna Marin şi sunt fabuloasă!

Domnul Marin îi întinse Hannei o uriaşă umbrelă neagră de golf.

— Categoric, eşti! zise el.

Şi, pentru prima oară în viaţă, Hanna se gândi că ar putea chiar să-l creadă.

După un drum care i se păru că durase doar câteva secunde, Hanna se văzu cocoţată pe un piedestal plin de perne, str1duindu-se să se apere de ciucurii baldachinului, ca să nu-i zboare masca Dior de pe faţă. Patru superbi sclavi o ridicară şi acum îşi începeau lenta defilare spre cortul pentru petrecere, instalat pe terenul cincisprezece al Country Club-ului.

— V-o prezentăm… la marea ei întoarcere în Rosewood pe fabuloasa Hanna Marin! zbieră

Mona într-un microfon.

Şi, când mulţimea izbucni în aplauze şi ovaţii, Hanna începu să-şi fluture braţele, entuziasmată. Toţi oaspeţii ei purtau măşti, iar Mona şi Spencer transformaseră cortul în celebrul Salon de l'Europe al Cazinoului din Monte Carlo din principatul Monaco. Avea pereţi din marmură falsă, fresce impresionante, mese pentru ruletă şi jocuri de cărţi. Băieţi superbi şi sclipitori roiau prin încăpere cu tăvile încărcate de tartine, serveau la cele două baruri sau jucau roluri de crupieri la mesele de joc. Hanna ceruse ca din personalul de la petrecere să nu facă parte nici o femeie.

DJ-ul trecu la o piesă nouă a celor de la White Stripes, şi toată lumea începu să danseze. O mână subţire şi palidă o prinse de braţ pe Hanna, şi Mona o trase după ea prin mulţime, cuprinzând-o apoi într-o formidabilă îmbrăţişare.

— Îţi place? strigă Mona, din spatele măştii ei inexpresive, asemănătoare capodoperei Dior a Hannei.

— Fireşte, răspunse Hanna, ciocnindu-şi şoldul de-al ei. Şi *ador* mesele de joc. Câştigă cineva ceva?

— Câştigă o noapte superbă cu o fată superbă: cu tine, Hanna! strigă Spencer, venind ţanţoşă în urma lor.

Mona o luă şi pe ea de mână şi începură toate trei să ţopăie de bucurie. Spencer arăta ca o Audrey Hepburn blondă, în rochia ei trapez din satin negru şi adorabilii pantofi fără toc, cu botul rotund. Când o văzu pe Spencer cuprinzând-o cu braţul de umeri pe Mona, Hanna simţi că-i tresaltă inima. Oricât n-ar fi vrut să-i recunoască vreun merit lui A., era clar că mesajele de la A. făcuseră ca Mona să fie acceptată de vechile prietene ale Hannei. Ieri, printre reprizele jocului lor de-a Mandy Moore, Mona îi spusese Hannei: „Ştii, Spencer e chiar super. Cred că ar trebui să facă

parte din gaşca noastră.” Hanna aşteptase *ani* de-a rândul ca Mona să spună aşa ceva.

— Arăţi grozav, rosti o voce la urechea Hannei.

În spatele ei văzu un băiat, îmbrăcat în pantaloni strâmţi cu dunguliţe subţiri, o cămaşă albă cu mânecă lungă încheiată la gât, o vestă cu dunguliţe asortată şi o mască având un plisc lung de pasăre. Trădătorul păr blond-albicios al lui Lucas se iţea pe deasupra măştii. Când îi luă mâna într-a lui, Hanna îşi simţi inima gonind nebuneşte. I-o ţinu pentru o clipă, i-o strânse şi apoi îi dădu drumul, înainte să-i poată vedea cineva.

— Petrecerea e minunată, îi zise Lucas.

— Mersi, n-a fost mare lucru, se amestecă Mona, înghiontind-o pe Hanna. Cu toate că, nu ştiu, Hanna, chestia asta hidoasă pe care o poartă Lucas poate fi calificată drept mască?

Hanna aruncă o privire spre Mona, dorindu-şi să-i fi putut vedea faţa. Apoi privi peste umărul lui Lucas, prefăcându-se distrasă de ceea ce se întâmpla la masa pentru blackjack.

— Auzi, Hanna, pot să vorbesc cu tine o clipă? o întrebă Lucas. Între patru ochi?

Mona tocmai discuta cu unul dintre chelneri.

— Hm, bine, murmură Hanna.

Lucas o conduse până într-un ungher izolat şi-şi scoase masca. Hanna se strădui să-şi potolească tornada de nervi care-i făcea stomacul să huruie, evitând să se uite la buzele super trandafirii şi super atrăgătoare ale lui Lucas.

— Pot s-o iau şi pe-a ta? o întrebă el.

Hanna verifică dacă erau într-adevăr singuri, şi că nimeni altcineva nu va mai fi în măsură să-i vadă chipul plin de cicatrice, şi abia apoi îl lăsă să-i scoată masca. Lucas o sărută uşor pe cusături.

— Mi-a fost dor de tine, îi şopti el.

— M-ai văzut acum două ore, chicoti Hanna, iar Lucas îi răspunse cu un zâmbet viclean.

— Pare să fi fost mult mai mult.

Se mai sărutară încă vreo câteva minute, cuibăriţi laolaltă pe o singură pernă de canapea, indiferenţi la zgomotele amestecate ale petrecerii. Deodată, prin perdelele vaporoase ale cortului, Hanna îşi auzi numele strigat.

— Hanna? Era vocea Monei. Han? Unde eşti?

Hanna intră în panică.

— Trebuie să mă duc înapoi, zise. Apucă masca lui Lucas de pliscul ei lung de pasăre şi i-o îndesă în mâini. Iar tu ar trebui să-ţi pui asta la loc, adăugă.

Lucas ridică din umeri.

— Mi-e cald rău cu chestia asta. Cred că n-o s-o mai port.

Hanna îşi legă strâns băierile propriei măşti.

— E un bal *mascat,* Lucas. Dacă te vede Mona că n-o porţi, te dă afară, pe bune!

În ochii lui Lucas apăru o expresie dură.

— Tu faci totdeauna numai ce-ţi spune Mona?

Hanna se crispă.

— *Nu.*

— Bun. Nici nu trebuie.

Hanna dădu un bobârnac unui ciucure de pernă, şi abia apoi îndrăzni să-l privească din nou pe Lucas.

— Şi ce-ai vrea să spun, Lucas? E cea mai bună prietenă a mea.

— Dar ţi-a spus Mona până acum ce ţi-a făcut? o îmboldi el. La petrecerea ei, adică.

Hanna se ridică, sâcâită.

— Ţi-am spus, n-are importanţă.

Lucas îşi lăsă privirea în jos.

— Eu ţin la tine, Hanna. Ea, nu cred. Nu cred că ar ţine la cineva. N-o lăsa cum a picat, bine? Cere-i să-ţi spună adevărul. Sunt de părere că meriţi să-l ştii.

Hanna îl privi lung, cu intensitate. Ochii lui Lucas străluceau, şi buza îi tremura un pic. Pe gât i se vedea o urmă purpurie de la sesiunea lor de

sărutat de adineauri. Îi venea să întindă mâna şi s-o atingă cu degetul mare.

Fără să mai rostească o vorbă, trase perdeaua într-o parte şi se repezi înapoi pe ringul de dans. Fratele Ariei, Mike, tocmai îşi demonstra calităţile de stripper la bară în faţa unei fete de la şcoala de quakeri. Andrew Campbell şi prietenii lui tocilari discutau despre numărarea cărţilor la jocul de blackjack. Hanna zâmbi când îşi zări tatăl conversându-se cu fosta ei instructoare a echipei de majorete, o femeie pe care ea şi Mona o porecliseră, între ele, The Rock, fiindcă semăna cu luptătorul profesionist de wrestling supranumii astfel.

În sfârşit, o găsi pe Mona stând într-un alt separeu încărcat de perne. Eric Kahn, fratele mai mare al lui Noel, se legăna pe lângă ea, şoptindu-i ceva la ureche. Mona o observă pe Hanna şi se ridică.

— Slavă *Domnului* că ai scăpat de Fraierul Lucas, gemu ea. În definitiv, de ce se tot învârteşte atât pe lângă tine?

Hanna se scărpină pe cusăturile din bărbie, şi bătăile inimii i se accelerară iar. Dintr-odată, simţi nevoia s-o întrebe pe Mona. Simţea nevoia să ştie sigur.

— Lucas mi-a zis că n-ar trebui să am încredere în tine, replică, forţându-se să râdă. Susţine că-mi ascunzi ceva, de parcă ar exista *vreodată* un lucru pe care să mi-l ascunzi, adăugă, dându-şi ochii peste cap. Zău, mă abureşte de-a binelea. Tare penibil.

Mona îşi încrucişă picioarele şi oftă.

— Cred că ştiu la ce se referă.

Hanna înghiţi cu greu. Încăperea îi mirosi dintr-odată prea puternic a parfum şi a iarbă de Bermuda proaspăt tunsă. Se auzi o explozie de aplauze dinspre masa de blackjack: cineva câştigase. Mona se mută mai aproape de ea şi începu să-i vorbească la ureche.

— Nu ţi-am spus asta niciodată, dar să ştii că am fost împreună cu Lucas în vara dintre a şaptea şi a opta. Am fost prima fată pe care a sărutat-o. I-am dat papucii când am devenit prietenă cu tine. M-a tot sunat, cât să zic, vreo şase luni după aceea. Nu sunt convinsă că a reuşit să treacă peste asta nici acum.

Hanna se lăsă pe spate, năucită. Se simţea ca într-un leagăn din parcurile de distracţie, care-şi schimbă brusc direcţia pe la jumătatea unui tur.

— Tu şi Lucas… aţi fost împreună?

Mona îşi lăsă ochii în jos şi-şi dădu pe spate o şuviţă de păr auriu căzută peste mască.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus nimic despre asta până acum. Numai că… Lucas e un fraier, Han. N-am vrut ca tu să crezi că şi *eu* aş fi o fraieră.

Hanna îşi trecu mâinile prin păr, gândindu-se la conversaţia ei cu Lucas din balonul cu aer cald. Ea îi spusese *totul,* iar chipul lui fusese atât de inocent şi de deschis! Se gândi la cât de intens se sărutaseră, la micile gemete scoase de el când Hanna îşi plimbase degetele în sus şi-n jos pe ceafa lui.

— Aşadar, încerca să fie prieten cu mine şi să-mi spună lucruri urâte despre tine… doar ca să se răzbune pentru că l-ai lăsat baltă? bâigui ea.

— Aşa cred, răspunse Mona, întristată. *El* e cel în care nu trebuie să ai încredere, Hanna.

Hanna se ridică. Îşi aminti cum îi spusese Lucas că e atât de frumoasă, şi cât de *bine* se simţise ea. Cum îi citise Lucas noutăţile de pe blogul ei DailyCandy, în timp ce asistentele îi schimbau perfuziile. Cum, după ce el o sărutase pe patul de spital, pulsul îi rămăsese la un nivel ridicat timp de o jumătate de oră în cap: îl urmărise pe ecranul de monitorizare cardiacă. Hanna îi destăinuise lui Lucas problemele ei cu alimentaţia. Îi spusese despre Kate. Despre prietenia ei cu Ali.

Despre *A.*! El de ce nu-i spusese niciodată despre Mona?

Lucas stătea acum pe o altă canapea, discutând cu Andrew Campbell. Hanna se duse glonţ la el, şi Mona o urmă îndeaproape, apucând-o de braţ.

— Rezolvi asta altă dată. Acum, ce-ar fi să-l dau afară? Tu ar trebui să te bucuri de noaptea ta de glorie.

Hanna o îndepărtă printr-o fluturare a mâinii, apoi îl împunse pe Lucas în spate, prin vesta lui în dunguliţe. Când se întoarse, Lucas păru cuprins de o sinceră bucurie la vederea ei, dăruindu-i un zâmbet dulce, extatic.

— Mona mi-a spus adevărul despre voi, şuieră Hanna, proptindu-şi mâinile în şolduri. Voi doi aţi fost împreună.

Buzele lui Lucas zvâcniră. Clipi apăsat, deschise gura, dar o închise la loc, scoţând doar un „Ah!”

— Despre *asta* era vorba, nu? îl luă ea la rost. De-asta ai vrut ca eu s-o urăsc.

— Sigur că nu, replică Lucas, privind-o încruntat. N-a fost nimic serios.

— *Mda, sigur,* pufni batjocoritoare Hanna.

— Hannei nu-i plac băieţii care mint, se amestecă Mona, făcându-şi apariţia în spatele prietenei sale.

Lucas rămase cu gura căscată. O pată de roşeaţă i se ridică dinspre gât pe obraji.

— Dar presupun că-i plac *fetele* care mint, nu-i aşa?

Mona îşi încrucişă braţele la piept.

— Eu nu mint în legătură cu nimic, Lucas.

— Nu? Prin urmare, i-ai spus Hannei ce s-a întâmplat în realitate la petrecerea ta?

— N-are *importanţă,* ţipă Hanna.

— Sigur că i-am spus, zise şi Mona în acelaşi timp.

Lucas o privi pe Hanna, înroşindu-se din ce în ce mai tare.

— Ţi-a făcut ceva îngrozitor.

Mona se strecură în faţa lui.

— E doar *gelos* pe mine, şi-atât.

— Te-a *umilit,* adăugă Lucas. *Eu* am fost cel care a venit să te salveze.

— Ce? se miră Hanna, cu o voce firavă şi piţigăiată.

— Hanna, zise Mona, prinzând-o de ambele mâini. Nu e decât o neînţelegere.

DJ-ul trecu la un cântec al lui Lexi. Era un cântec pe care Hanna nu-l ascultase prea des, şi la început nu ştiu precis unde-l auzise ultima oară. Şi, dintr-odată, îşi aminti. Lexi fusese invitata de onoare din programul muzical al petrecerii Monei.

O amintire se aprinse subit în mintea Hannei. Se văzu pe ea însăşi, purtând o rochie strâmtă în nuanţa şampaniei, chinuindu-se să intre în planetariu fără să-i plesnească la cusături. O zări pe Mona râzând de ea, după care ea căzu, pe coate şi pe genunchi, lovindu-se de marmura dură a podelei. Auzi prelungul şi durerosul *prrrrr* din clipa în care cusăturile rochiei cedaseră, şi toată lumea era în jurul ei, râzând. Mona râdea cel mai tare dintre toţi.

Pe sub mască, Hanna căscă gura şi ochii. *Nu.* Imposibil să fie adevărat. Amintirea aceasta îi fusese denaturată ca urmare a accidentului. Şi, chiar să fi fost adevărată, mai conta acum? Îşi coborî privirea spre brăţara ei nou nouţă Paul&Joe, un delicat lănţişor din aur cu închizătoarea de forma unui frumos fluture-talisman. Mona i-o cumpărase ca dar de bun-venit-înapoi-de-la-spital, oferindu-i-o imediat după ce A. îi trimisese Monei acea felicitare electronică în batjocură. „Nu vreau ca noi două să mai fim vreodată supărate una pe cealaltă”, îi spusese Mona, în timp ce Hanna deschidea capacul cutiuţei cu bijuteria.

Lucas o privea, plin de speranţă. Mona aştepta cu mâinile în şolduri. Hanna îşi legă panglica măştii cu un nod mai strâns.

— Eşti gelos pe ea, îi zise lui Lucas, cuprinzând-o pe Mona cu braţul. Noi suntem cele mai bune prietene. Şi o să fim întotdeauna.

Chipul lui Lucas se întristă.

— Perfect, zise, după care se răsuci pe călcâie şi ieşi în fugă pe uşă.

— *Ce* papagal, comentă Mona, strecurându-şi braţul pe sub al Hannei.

— Mda, zise Hanna, dar atât de şoptit, încât se îndoi că Mona o auzise.

28
SĂRMANA FETIŢĂ MOARTĂ

Cerul se întuneca deja, vineri seară, la ora la care doamna Fields le lăsă pe Emily şi pe Trista în faţa intrării principale a Country Club-ului.

— Şi acum, ştii regulile, rosti ea cu severitate, punându-şi braţul pe spătarul scaunului lui Emily. Fără alcool. Să fii acasă la miezul nopţii. Carolyn o să vină să vă ia cu maşina. Înţeles?

Emily încuviinţă. Faptul că mama ei impunea anumite reguli îi aducea un soi de uşurare. Părinţii ei fuseseră într-atât de îngăduitori de când se întorsese acasă, încât începea să creadă că amândoi aveau cine ştie ce tumori cerebrale sau că fuseseră înlocuiţi de clone.

După ce doamna Fields demară, Emily îşi îndreptă rochia neagră din jerse împrumutată din garderoba lui Carolyn şi încercă să nu se clatine pe tocurile pantofilor ei roşii. În depărtare, vedea imensul şi strălucitorul cort în care se ţinea petrecerea. În difuzoare urla o piesă de-a lui Fergie, şi Emily auzi inconfundabila voce a lui Noel Kahn strigând: „Cât e de *tare*!”

— Sunt foarte emoţionată pentru astă-seară, zise Trista, luând-o de braţ pe Emily.

— Şi eu, îi răspunse Emily, strângându-şi mai bine jacheta în jurul ei şi privind cum, la intrarea principală în club, se legăna scheletul folosit ca să indice direcţia vântului. Dac-ai putea să fii oricare personaj de Halloween din lume, cine-ai fi? întrebă apoi.

În ultima vreme, Emily gândea la fel ca Trista, încercând să-şi dea seama cu ce fel de spaghete semăna mai mult, cu care montagnes russes din parcul de distracţii *Marea aventură,* cu care specie de foioase din Rosewood.

— Catwoman, îi răspunse Trista, cu promptitudine. Tu?

Emily îşi întoarse privirea în altă parte. În clipa de faţă, se simţea ca o vrăjitoare. După ce-o luase prin surprindere în redacţia anuarului, Trista îi explicase lui Emily că tatăl ei e pilot în aviaţia americană, iar ea beneficia de reduceri importante chiar şi la zborurile la care se ducea în ultima clipă. După mesajul de ieri al lui Emily, se hotărâse să sară într-un avion şi s-o însoţească la balul mascat al Hannei, după care să doarmă pe podea, în camera ei. Emily nu prea ştiuse cum să-i spună: „N-ar fi trebuit să vii” … şi, la drept vorbind, nici nu prea voia.

— Unde ne întâlnim cu prietena ta? se interesă Trista.

— Hm, probabil că e deja aici, zise Emily, pornind să traverseze parcarea şi trecând pe lângă opt automobile BMW seria 7 la rând.

— Super, replică Trista, dându-şi cu ChapStick pe buze.

I-l întinse apoi şi lui Emily, şi degetele li se atinseră uşor. Emily se simţi străbătută de furnicături, iar când îi întâlni privirea, expresia îndrăgostită de pe faţa Tristei îi arătă că şi ea se simţea la fel.

Emily se opri brusc lângă postul valetului care se ocupa de parcare.

— Ascultă, trebuie să-ţi fac o mărturisire. Maya e, într-un fel, partenera mea.

Trista se holbă la ea, neînţelegând.

— Iar despre tine i-am zis – ca şi părinţilor mei – că îmi eşti prietenă de corespondenţă, continuă Emily. Că ne tot scriem de câţiva ani.

— A, *chiar*? se miră Trista, înghiontind-o în joacă. Dar ei de ce nu i-ai spus, pur şi simplu, adevărul?

Emily înghiţi în sec, strivind cu talpa câteva frunze uscate, căzute pe jos.

— Păi… adică, dacă i-aş fi spus ce s-a întâmplat în realitate… în Iowa… poate că n-ar fi înţeles.

Trista îşi netezi părul cu palmele.

— Dar nu s-a întâmplat *nimic*. Doar am dansat, exclamă, împungând-o în braţ pe Emily. Nenică, e chiar *atât* de posesivă?

— Nu, răspunse Emily, cu privirea îndreptată spre sperietoarea de ciori expusă pentru Halloween, pe peluza din faţa clubului. Era una dintre cele trei sperietori de pe terenurile clubului, şi totuşi o cioară era cocoţată pe un stâlp din apropiere, câtuşi de puţin speriată. Nu tocmai, se corectă apoi.

— E vreo problemă dacă sunt eu aici? întrebă Trista, pe un ton tăios.

Buzele Tristei aveau exact aceeaşi nuanţă de roz ca tutuul preferat al lui Emily, din vremea când făcea balet. Rochia ei bleu pal i se mula pe pieptul bine proporţionat şi-i etala netezimea abdomenului şi rotunjimea feselor. Era ca un fruct copt, zemos, iar lui Emily aproape că-i venea să muşte din ea.

— Sigur că nu e o problemă dacă eşti aici, murmură Emily.

— Bun, zise Trista, punându-şi masca pe faţă. Atunci, o să-ţi păstrez secretul.

Imediat cum intrară în cort, Maya o descoperi pe Emily, îi dezlegă masca înfăţişând un iepure şi-o strânse în braţe sărutând-o pasional. Emily deschise ochii în timpul sărutului şi observă că Maya se uita la Trista, dând impresia că se mândrea cu ce făceau ea şi Emily.

— Când îi faci vânt? îi şopti Maya la ureche.

Emily întoarse capul, prefăcându-se că n-a auzit.

În timp ce se deplasau prin cortul în care se ţinea petrecerea, Trista o prindea întruna de braţ pe Emily, exclamând pe nerăsuflate: „Cât e de frumos!”, „Ia uite câte perne!” Şi: „Ce de *băieţi* sexy în Pennsylvania!” Stătea cu gura căscată ca o fetiţă la prima ei vizită în Disney World. Când un grup de tineri le separă, Maya îşi scoase masca de pe faţă.

— Fata asta o fi fost crescută într-o rezervaţie, perfect izolată? o întrebă ea pe Emily, bulbucându-şi ochii. Nu, pe lume, de ce i se pare *totul* atât de uluitor?

Emily aruncă o privire spre Trista, care se rezemase de bar. Noel Kahn o abordase, iar acum îşi plimba, cu un gest seducător, degetele în sus şi-n jos pe braţul Tristei.

— E doar entuziasmată că se află aici, îndrugă ea. Viaţa e cam plictisitoare în Iowa.

Maya îşi înclină capul într-o parte şi se trase puţin mai înapoi.

— Ce coincidenţă că ai o prietenă de corespondenţă *exact în acelaşi* oraş din Iowa în care ai fost exilată săptămâna trecută.

— Nu tocmai, replică Emily, cu glasul răguşit şi privirea aţintită asupra scânteietorului glob de discotecă din mijlocul cortului. E din acelaşi oraş cu verii mei, aşa că Rosewood Day a făcut un schimb cultural cu şcoala ei. Am început să ne scriem acum vreo doi ani.

Maya strâmbă din buze, cu maxilarele încleştate.

— E îngrozitor de *drăguţă.* Vă alegeţi prietenii cu care corespondaţi după poze?

— Nu era ca la matrimoniale, pe Match.com, replică Emily, ridicând din umeri şi străduindu-se să pară nepăsătoare.

Maya o privi cu un aer de cunoscătoare.

— Ar fi fost logic aşa. Tu ai iubit-o pe Alison DiLaurentis, iar Trista seamănă mult cu ea.

Emily se crispă, şi privirea începu să-i zboare în toate părţile.

— Ba nu, nu seamănă.

Maya întoarse capul.

— Cum zici.

Emily îşi calculă cu foarte multă grijă următoarele cuvinte.

— Guma asta cu aromă de banane, pe care o mesteci tu, Maya… de unde o ai?

Maya păru nedumerită.

— Mi-a adus tata un bax de la Londra.

— Se găseşte şi în State? Mai ştii pe cineva care să mestece dintr-asta? întrebă Emily, în timp ce inima îi bătea eu putere.

Maya făcu ochii mari.

— De ce naiba mă întrebi de guma cu aromă de banane?

Şi, înainte ca Emily să-i poată răspunde, Maya îi întoarse spatele.

— Uite ce e, eu mă duc la baie, da? Nu pleca nicăieri fără mine. Putem să stăm de vorbă când mă întorc.

Emily o privi pe Maya cum se strecoară printre mesele de bacara, simţindu-se de parcă ar fi avut cărbuni încinşi în stomac. Aproape instantaneu, apăru şi Trista din mulţime, ţinând în mâini trei păhărele din plastic.

— Sunt cu alcool, şopti ea entuziasmată, arătându-i spre Noel, care stătea încă lângă bar. Băiatul ăla are o sticluţă cu ceva şi mi-a pus şi mie un pic.

Privi în jur.

— Unde e Maya?

Emily ridică din umeri.

— S-a dus să facă pipi.

Trista îşi scosese masca, şi tenul îi strălucea în lumina aruncată de ringul de dans. Cu buzele ei strânse şi roz, cu ochii mari şi albaştri, şi cu pomeţii înalţi, poate că semăna un pic cu Ali. Emily scutură din cap şi întinse mâna spre unul dintre păhărele: mai întâi să bea, şi pe urmă se gândeşte la tot restul. Trista îşi plimbă seducător un deget pe încheieturi mâinii lui Emily. Aceasta încercă să rămână impasibilă, chiar dacă se simţea gata să se topească.

— Şi, dacă în clipa asta ai fi o culoare, care ar fi aceea? O întrebă Trista în şoaptă.

Emily îşi abătu privirea.

— Eu aş fi roşu, şopti Trista. Dar… nu un roşu turbat. Un roşu profund, întunecat, frumos şi sexy. Un roşu pofticios.

— Cred că şi eu aş fi aceeaşi culoare, mărturisi Emily.

Muzica bubuia ca pulsul unei inimi. Emily sorbi îndelung însetată, mirosul puternic al romului stârnindu-i nările. Când Trista îşi încolăci degetele cu ale ei, lui Emily îi sări inima din loc. Se apropiară, după care se apropiară şi mai mult, până când buzele ajunseră cât pe ce să li se atingă.

— Poate că n-ar trebui să facem asta, şopti Trista.

Însă oricum Emily se apropie şi mai mult, corpul vibrându-i de emoţie.

O palmă o plesni peste spinare.

— Ce *naiba* faci?

Maya era în spatele lor, cu nările fremătând. Emily se îndepărtă de Trista făcând un pas uriaş, deschizând şi închizând gura ca un peştişor auriu.

— Am crezut că te duci la baie, a fost singura replică pe care a putut-o găsi.

Maya o privi chiorâş, roşie de furie. Apoi, îi întoarse spatele şi se repezi afară din cort, îmbrâncind lumea din drumul ei.

— Maya! o strigă Emily, plecând după ea.

Dar, chiar când era pe cale să iasă, simţi o mână pe braţ. Era un bărbat necunoscut, în uniformă de poliţist. Avea părul scurt, ţepos, şi era înalt şi subţire. Pe plăcuţa din piept seria SIMMONS.

— Eşti Emily Fields? o întrebă poliţistul.

Emily încuviinţă lent din cap, şi deodată pulsul i se acceleră.

— Trebuie să-ţi pun câteva întrebări, îi zise bărbatul, punându-i o mână pe umăr cu blândeţe. Ai… ai primit cumva mesaje de ameninţare?

Emily rămase cu gura căscată. Luminile pâlpâitoare ale stroboscopului îi produceau ameţeală.

— D-de ce?

Prietena dumitale Aria Montgomery ne-a povestit despre ele azi după-amiază, o informă poliţistul.

— Ce? ţipă strident Emily.

— N-o să fie probleme, o linişti poliţistul. Nu vreau decât să aflu ce ştii, bine? Probabil că e o persoană pe care o cunoşti, cineva aflat chiar sub ochii tăi. Dacă stai de vorbă cu noi, poate reuşim împreună să deducem cine este.

Emily privi spre deschizătura neclară a cortului. Maya fugea pe iarbă, cu tocurile afundându-i-se în noroi. O senzaţie oribilă o inundă. Se gândi la cum o privise Maya când îi spusese: *Am auzit că persoana care a lovit-o pe Hanna o hărţuia.* Cum ar fi putut Maya să ştie aşa ceva?

— Nu pot să vorbesc chiar acum, şopti Emily, în timp ce un nod tot mai mare i se punea în gât. Mai întâi trebuie să mă ocup de altceva, adăugă.

— Mă găseşti aici, zise Simmons, făcând un pas într-o parte, astfel încât Emily să poată trece. Nu te grăbi, o sfătui el. Oricum, mai am de căutat şi alte persoane.

Emily abia dacă mai distingea conturul siluetei Mayei, alergând spre clădirea principală a clubului. Porni rapid după ea, trecând printre două uşi duble din sticlă şi pe un lung coridor. Privi pe geamul ultimei uşi, de la capătul culoarului, uşa care ducea spre piscina acoperită. Sticla era aburită de condens, şi Emily reuşi să zărească extrem de vag trupul mic al Mayei mergând pe marginea bazinului şi privindu-şi imaginea reflectată în apă.

Intră şi merse pe lângă un mic perete placat cu faianţă, care despărţea antreul de piscină. Apa din bazin era nemişcată, iar atmosfera, apăsătoare şi umedă. Chiar dacă Maya o auzise sigur pe Emily venind, nu întoarse capul. Dacă situaţia ar fi fost alta, Emily poate c-ar fi împins-o, în glumă, în

apă, după care ar fi sărit şi ea. Tuşi ca să-şi dreagă glasul.

— Maya, faza cu Trista nu e ceea ce pare.

— Nu? Maya aruncă o privire peste umăr. Mie mi s-a părut destul de evident.

— Nu, doar că… e amuzantă, mărturisi Emily. Ea nu mă presează în nici un fel.

— Adică eu te presez? ţipă Maya, întorcându-se vijelioasă.

Lacrimile începură să-i şiroiască pe faţă.

Emily înghiţi cu greu, adunându-şi energia.

— Maya… tu mi-ai trimis cumva… mesaje pe telefon? Bilete? Nu cumva… m-ai spionat?

Maya se încruntă.

— De ce te-aş spiona?

— Păi, nu ştiu, zise Emily. Dar, dac-ai făcut-o… află că poliţia ştie.

Maya clătină lent din cap.

— Ce spui nu are nici pic de logică.

— N-o să le spun nimic, dacă eşti tu, insistă Emily, aproape implorând. Nu vreau decât să ştiu *de ce.*

Maya ridică din umeri, apoi scăpă un mic scâncet de frustrare.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, zise, şi o lacrimă îi brăzdă faţa. Scutură din cap, dezgustată. Te iubesc, se răsti ea. Şi am crezut că mă iubeşti şi tu.

Îi întoarse spatele, smuci uşa piscinei, apoi o trânti în urma ei.

Luminile din tavan se estompară, transformând reflexiile bazinului, din auriu-alburii în galben-portocalii. Picături de transpiraţie se adunară deasupra trambulinei pentru sărituri. Dintr-odată, Emily avu o revelaţie, precum şocul unui plonjon într-o apă rece ca gheaţa, într-o zi şi-aşa friguroasă. Normal că A. nu era Maya. A. înscenase totul, astfel încât Maya să devină suspectă, iar relaţia dintre ele două să fie distrusă pentru totdeauna.

Telefonul ei mobil zbârnâi. Emily îl luă – mâinile îi tremurau.

Emi:
Te aşteaptă o fată în bazinul cu apă termală. Distracţie plăcută! – A.

Emily îşi lăsă mâna în care ţinea telefonul să-i cadă pe lângă corp, în timp ce inima îi bătea parcă să-i spargă pieptul. Bazinul cu apă termală era despărţit de restul sălii printr-un paravan, şi avea propria uşă, care dădea spre coridor. Se strecură lent într-acolo. Îl auzea bolborosind ca un cazan pe foc, şi o bură se înălţa la suprafaţa apei. Deodată remarcă o străfulgerare roşie în apa care bolborosea, şi făcu un salt înapoi, îngrozită. Privind încă o dată, îşi dădu seama că nu era decât o păpuşă plutind cu faţa în jos, cu părul ei lung şi roşu răspândit în evantai în jurul ei.

Se aplecă şi scoase păpuşa afară. Era Ariel, din *Mica Sirenă.* Avea înotătoare solzoase, verzi şi purpurii, dar în locul unui costum de baie din două piese, Ariel purta un sclipitor costum pentru competiţii de nataţie, având pe piept inscripţia RECHINII DIN ROSEWOOD DAY. Ochii îi erau marcaţi cu X-uri, ca şi cum s-ar fi înecat, iar pe frunte avea ceva scris cu un marker gros.

Vorbeşte şi-o să mori. – A.

Lui Emily începură să-i tremure mâinile şi scăpă păpuşa pe lespezile alunecoase ale podelei. Şi, în timp ce se îndepărta de marginea bazinului cu apă termală, auzi o uşă trântindu-se.

Emily tresări, făcând ochii mari.

— Cine-i acolo? şopti.

Tăcere.

Ieşi din despărţitura bazinului cu apă termală şi privi în jur. Nu era nimeni în preajma piscinei. Nu putea să vadă dincolo de peretele placat cu

faianţă care ascundea ieşirea, însă pe cel din partea opusă zări desluşit o umbră. Cineva era acolo cu ea.

Emily auzi un chicotit şi sări ca arsă. Apoi, o mână zbură afară de după peretele placat cu faianţă. Apăru o coadă blondă, după care o altă pereche de mâini, mai mari şi masculine, cu un Rolex din argint atârnând de o încheietură.

Noel Kahn răsări primul, repezindu-se din spatele peretelui pe un şezlong din apropiere.

— Hai, şopti el.

Şi atunci, blonda alergă spre el. Era Trista. Se lungiră împreună pe şezlong şi continuară să se sărute.

Emily era într-atât de uimită, încât explodă în hohote de râs. Trista şi Noel aruncară o privire în direcţia ei. Trista rămase cu gura căscată, dar imediat pe urmă ridică din umeri, parcă zicând: *Ce să-ţi fac, dacă n-ai fost pe-acolo?* Dintr-odată, Emily îşi aminti de avertismentul lui Abby: *Trista Taylor încearcă să încalece orice mişcă, fie fată, fie băiat.* Presimţea că, până la urmă, Trista n-o să mai doarmă pe podea, în camera ei.

Noel zâmbi frivol. Şi apoi, se întoarseră la ce făceau, ca şi cum Emily n-ar fi existat. Emily îşi coborî din nou privirea spre Ariel înecată, întinsă pe jos, şi se cutremură. Normal că, dacă i-ar spune cuiva despre A., A. Ar avea grijă ca Emily *chiar* să nu mai existe.

29
NIMENI NU POATE SĂ TE-AUDĂ ŢIPÂND

Aria ţâşni din maşina ei Subaru lovită spre clădirea în care se ţineau cursurile de arte în Hollis. O furtună se arăta la orizont, şi ploaia deja începuse să cadă. Terminase să le povestească poliţiştilor despre A. Abia cu puţin timp în urmă, şi cu toate că încercase să-şi sune vechile prietene de pe telefonul lui Wilden, niciuna dintre ele nu răspunsese: probabil, din cauză că nu recunoscuseră numărul. Acum, se ducea în clădirea facultăţii de arte, să vadă dacă-şi lăsase Treo-ul acolo; fără el, nu avea nici o dovadă concretă cu privire la ceea ce-i făcea A. Mike se oferise să meargă cu ea, însă Aria îi răspunsese că era mai bine să se revadă mai târziu, la petrecerea Hannei.

În timp ce apăsa pe buton ca să cheme ascensorul, se înfăşură mai strâns în sacoul de uniformă de la Rosewood Day: încă nu avusese timp să se schimbe. Insistenţele lui Mike, cum că să-i spună lui Wilden despre A., fuseseră ca un ceas deşteptător, dar oare făcuse ea ce trebuia? Wilden voise să afle amănunte despre flecare SMS, mesaj instant, e-mail şi bileţel trimise de A. Întrebase încă o dată, şi încă o dată.

— A fost vreuna dintre voi patru rănită? Există cineva care ar vrea să vă facă rău?

Aria ezitase şi clătinase din cap, nevrând să răspundă. Pe cine *nu* răniseră ele, pe vremea aceea, cu Ali în frunte? Era un nume care se detaşa net dintre celelalte, totuşi… Jenna

Se duse cu gândul la mesajele lui A.: *Ştiu TOT. Sunt mai aproape decât credeţi.* Se gândi la Jenna, fâţâindu-şi telefonul în mână şi zicând: *Sunt într-atât de spiritualizată, încât pot să trimit SMS-uri!* Dar era Jenna, cu adevărat capabilă să facă

astfel de lucruri? Jenna era oarbă; A, în mod evident, nu.

Uşile ascensorului se deschiseră, şi Aria intră. În timp ce urca la etajul al treilea, se gândi la amintirea de care pomenise Hanna prima dată după ce se trezise din comă: cea despre după-amiaza de dinaintea dispariţiei lui Ali. Prietena lor se comportase foarte ciudat în ziua aceea, mai întâi citind dintr-un carneţel pe care nu voise să-l arate celorlalte, şi apoi venind la parter nu după mult timp, părând extrem de dezorientată. Aria mai zăbovise, de una singură, pe veranda lui Ali, încă vreo câteva minute după plecarea celorlalte, tricotând ultimele câteva rânduri la una dintre brăţările pe care plănuise să le ofere fiecăreia dintre prietenele ei, ca dar pentru prima zi a verii. Când ocoli casa, vrând să-şi regăsească bicicleta, o văzu pe Ali stând în mijlocul curţii din faţă încremenită. Ochii lui Ali priveau rapid când spre ferestrele acoperite cu draperii ale sufrageriei casei DiLaurentis, când spre casa Cavanaugh, de peste drum.

— Ali? o strigase Aria în şoaptă. Te simţi bine?

Ali nu se clintise.

— Uneori, rostise ea, cu o voce ca în transă, nu-mi doresc decât ca ea să dispară din viaţa mea pentru totdeauna.

— Ce? şoptise Aria. Cine?

Ali părea buimacă, de parcă Aria ar fi luat-o prin surprindere, furişându-se după ea. În fereastra casei DiLaurentis se zărise ceva ca un fulger… sau poate doar o reflexie. Iar când plivise spre curtea casei Cavanaugh, Aria zărise pe cineva ascuns în spatele tufişului uriaş de lângă fosta căsuţă din copac a lui Toby. Îi amintea Ariei de silueta pe care jura c-o văzuse în curtea familiei Cavanaugh, în seara în care orbiseră pe Jenna.

Ascensorul scoase un *ding,* şi Aria tresări puternic. Despre cine să fi vorbit Ali când spusese:

Nu-mi doresc decât ca ea să dispară din viaţa mea pentru totdeauna? La vremea aceea, crezuse că Ali se referea la Spencer: ele două se certau în permanenţă. Acum, nu mai era sigură. Chiar erau foarte multe lucruri pe care nu le ştiuse despre Ali.

Coridorul care ducea spre studioul pentru Arte Iraţionale era întunecos, cu excepţia unui scurt moment, când zigzagul unui mini fulger se apropie primejdios de mult de fereastră. Când ajunse la uşa deschisă a sălii ei de clasă, Aria aprinse lumina şi clipi, orbită de brusca strălucire. Micile lor cabine se întindeau de-a lungul peretelui din spate şi, lucru uimitor, Treo-ul Ariei era într-o cabină goală, aparent neatins. Se repezi spre el şi-l strânse în braţe, scoţând un suspin de uşurare.

Pe urmă, remarcă măştile realizate de cei din clasa ei, puse la uscat câte una în fiecare cabină. Nişa cu numele Ariei lipit cu scoci dedesubt era goală, dar a Jennei, nu. Probabil c-o ajutase altcineva să-şi facă masca, fiindcă era acolo, cu faţa în sus, perfect modelată, cu ochii impersonali goi, privind fix spre plafonul cabinei. Aria o ridică încet. Jenna îşi pictase masca astfel încât să arate ca o pădure fermecată. În jurul nasului se răsuceau vrejuri, o floare se deschidea deasupra ochiului stâng, iar pe obrazul drept era un fluture superb. Detaliile trăsăturilor de pensulă erau impecabile… poate *prea* impecabile. Nu părea cu putinţă pentru cineva incapabil să vadă.

Tunetul se auzi de parcă ar fi despicat pământul. Aria scoase un mic ţipăt, scăpând masca pe masă. Când îşi întoarse privirea spre fereastră, zări o siluetă legănându-se de zăvorul de sus. Părea să fie o miniaturală… fiinţă omenească.

Aria se apropie cu câţiva paşi. Era o păpuşă de pluş înfăţişând-o pe Vrăjitoarea Rea din *Albă-ca-Zăpada.* Purta o mantie neagră şi lungă şi o coroană de aur pe cap, iar faţa încruntată îi era de o paloare fantomatică. Atârna de o frânghie petrecută în jurul gâtului, iar pe ochi, cineva îi

desenase două X-uri mari şi negre. Iar de rochia lungă a păpuşii era prins un bileţel.

Oglindă, oglinjoară, cine-i cea mai neascultătoare din ţară? Tu ai vorbit. Aşadar, tu urmezi. – A.

Crengile copacilor zgâriară cu violenţă geamul. Alte fulgere incendiară cerul. Când răsună un nou tunet, lumina din studio se stinse. Aria ţipă ascuţit.

Şi lămpile iluminatului public din dreptul ferestrei se stinseseră, la rândul lor, iar undeva, în depărtare, Aria auzi o sirenă de alarmă pentru incendii. *Rămâi calmă,* se sfătui singură. Îşi luă Treo-ul şi formă numărul dispeceratului de poliţie. Tocmai când răspunse cineva, un fulger de forma unui cuţit licări dincolo de fereastră. Aria scăpă telefonul, iar acesta se izbi cu zgomot de podea. Se aplecă după el, după care încercă să apeleze din nou. Însă acum, telefonul nu mai avea semnal.

Fulgerul lumină încă o dată încăperea, lăsând să se vadă contururile pupitrelor, ale dulapurilor, ale Vrăjitoarei Rele legănându-se la fereastră şi, în cele din urmă, ale uşii. Aria făcu ochii mari şi un ţipăt îi îngheţă în gât. *Era cineva acolo.*

— H-hei! strigă ea.

Când fulgeră din nou, persoana necunoscută dispăruse. Aria îşi muşcă pumnii, cu dinţii clănţănindu-i.

— Hei! strigă iar.

Încă un fulger. O fată stătea la doar câţiva centimetri de faţa ei. Se simţi ameţită de frică. Era…

— Bună, îi zise fata.

Era Jenna.

30
CÂTEVA CUVINŢELE POT SĂ SCHIMBE TOTUL

Spencer stătea la masa de ruletă, mutând dintr-o mâna în cealaltă jetoanele lucioase din plastic de la cazinou. Când plasă câteva pe căsuţele 4, 5, 6 şi 7, simţi presiunea mulţimii, acum adunată strâns în spatele ei. Parcă întregul Rosewood s-ar fi strâns aici, astă-seară: toată lumea de la Rosewood Day, plus unii de la şcolile particulare rivale, personaje nelipsite de la petrecerile lui Noel Kahn. Era acolo până şi un poliţist, patrulând zona. Spencer se întrebă ce motiv avea.

Când se opri ruleta, bila ateriză pe numărul 6. Era treia oară la rând câştigător.

— Bine jucat, îi spuse cineva la ureche.

Spencer privi în jur, dar nu izbuti să repereze persoana care vorbise cu ea. Părea să fie vocea surorii ei. Numai că de ce s-ar fi aflat Melissa acolo? Nu mai venise nimeni de vârsta Melissei, iar înainte ca Spencer să meargă la interviul pentru Orhideea de Aur, Melissa afirmase că petrecerea Hannei era ceva ridicol.

Ea a făcut-o, să ştii. Spencer nu putea să-şi scoală din minte mesajul lui A.

Cercetă cortul cu privirea. Cineva cu părul blond, lung până la umeri, se strecura spre scenă, dar când se ridică, Spencer nu mai văzu pe nimeni: persoana aceea parcă s-ar fi evaporat în mulţime. Se frecă la ochi. Poate că era pe cale să înnebunească.

Deodată, Mona Vanderwaal o apucă de braţ.

— Bună, scumpi. Eşti liberă o clipă? Am o surpriză.

O conduse pe Spencer prin mulţime spre un loc mai izolat, pocni din degete şi, ca prin farmec,

apăru un chelner care le înmână amândurora câte un pahar înalt şi îngust, conţinând un lichid spumos.

— E şampanie veritabilă, o informă Mona. Am vrut să-ţi propun un toast prin care să-ţi mulţumesc, Spencer. Pentru că ai planificat împreună cu mine petrecerea asta fantastică… şi, de asemenea, pentru că mi-ai fost alături. În legătură cu… ştii tu. Mesajele.

— Sigur, răspunse Spencer, cu voce slabă.

Ciocniră şi sorbiră din pahare.

— Petrecerea asta e, într-adevăr, uluitoare, continuă Mona. Şi n-aş fi putut s-o fac fără tine.

Spencer îşi agită braţele cu modestie.

— Noo! Tu ai pus totul cap la cap. Eu n-am făcut altceva decât să dau vreo două telefoane. Tu ai un talent înnăscut pentru aşa ceva.

— *Amândouă* avem un talent înnăscut pentru aşa ceva, replică Mona, dând paharul de şampanie peste cap. Ar trebui să pornim împreună o firmă de planificare a petrecerilor.

— Şi, în timpul liber, să-i „străfulgerăm” pe băieţii de la Country Club, glumi Spencer.

— Normal! strigă voioasă Mona, ciocnindu-şi şoldul de-al lui Spencer.

Spencer îşi plimbă degetul pe paharul de şampanie, de sus în jos şi înapoi. Ar fi vrut să-i spună Monei despre cel mai nou mesaj primit de la A.: cel referitor la Melissa. Mona ar înţelege-o. Numai că DJ-ul schimbă ritmul, alegând o piesă mai rapidă interpretată de OK Go, aşa că, până ca Spencer să poată rosti o vorbă, Mona scoase un ţipăt strident şi-o rupse la fugă spre ringul de dans. Mai aruncă o privire peste umăr spre Spencer, parcă întrebând-o: *Tu nu vii?* Spencer scutură din cap.

Cele câteva guri de şampanie o ameţiseră. După vreo două minute, în care-şi croi cu greu drum prin mulţime, ieşi din cort, în aerul curat al nopţii. Cu excepţia reflectoarelor care înconjurau

cortul, terenurile de golf erau extrem de întunecate. Dâmburile ierboase şi porţiunile nisipoase, create de mâna omului, nu erau vizibile, şi Spencer putea să zărească doar contururile copacilor din depărtare. Crengile lor se legănau ca tot atâtea degete osoase. Undeva, ţipau câţiva greieri.

A. nu ştie nimic despre cine a asasinat-o pe Ali, se asigură Spencer pe sine, întorcându-şi privirea spre contururile nedesluşite ale petrecăreţilor dinăuntru. Şi, în orice caz n-avea sens: Melissa nu şi-ar fi distrus viitorul asasinând pe cineva pentru un tip. Asta nu era decât încă una dintre tacticile lui A., prin care voia s-o facă pe Spencer să creadă ceva neadevărat.

Oftă şi porni în direcţia toaletelor, care se aflau în afara cortului, într-o rulotă în formă de balon. Se urcă pe rampa pentru cărucioarele pe rotile şi deschise uşa subţire de plastic. După ce trase apa, în timp ce-şi aşeza rochia, auzi uşa de la intrarea principală a toaletelor trântindu-se. O pereche de pantofi Loeffler Randall, de un argintiu pal, se îndreptă spre minuscula chiuvetă a rulotei. Spencer îşi acoperi gura cu palma. Mai văzuse pantofii ăştia de nenumărate ori până acum: erau preferaţii Melissei.

— Ăăă… bună, zise Spencer, când ieşi din cabina ei. Melissa stătea rezemată de chiuvetă, cu mâinile în şolduri şi un mic zâmbet pe faţă. Purta o rochie neagră, lungă şi strâmtă, despicată într-o parte. Spencer se strădui să respire cu calm. Ce faci aici? Îşi întrebă sora mai mare.

Melissa nu zise nimic, doar continuă s-o privească fix. O picătură de apă căzu în chiuvetă, făcând-o pe Spencer să tresară.

— *Ce-i?* îngăimă ea. De ce mă priveşti aşa?

— De ce m-ai minţit iar? replică Melissa, printre dinţi.

Spencer se lipi cu spinarea de uşa uneia dintre cabine. Privi în stânga şi-n dreapta, căutând ceva

care să poată fi folosit ca armă. Singurul lucru care-i trecu prin minte fu doar pantoful ei fără toc, aşa că-şi strecură uşurel piciorul afară din el.

— Te-am minţit?

— Ian mi-a spus că a fost aseară în camera ta de hotel, şopti Melissa, cu nările fremătându-i. Ţi-am zis că nu prea e în stare să ţină un secret.

Spencer făcu ochii mari.

— Dar n-am făcut nimic. Îţi jur!

Melissa făcu un pas spre ea. Spencer îşi acoperi faţa cu o mână şi-şi scoase pantoful cu cealaltă.

— *Te rog, o* imploră ea, ţinând pantoful ca pe o pavăză.

Melissa se opri la doar câţiva centimetri de faţa ei.

— După toate câte le-ai recunoscut faţă de mine pe plajă am crezut că avem o înţelegere. Dar se pare că nu e aşa.

Se răsuci pe călcâie şi ieşi vijelioasă din toalete. Spencer o auzi bocănind pe rampă şi apoi mergând prin iarbă.

Se sprijini cu mâinile de chiuvetă şi-şi lăsă fruntea pe suprafaţa rece a oglinzii. Deodată, dintr-o cabină se auzi cum cineva trăgea apa. După câteva momente, uşa se deschise. Din cabină ieşi Mona Vanderwaal. Avea o expresie îngrozită pe faţă.

— Asta era *sora* ta? o întrebă ea pe Spencer, în şoaptă.

— Mda, îngăimă Spencer, întorcându-se spre Mona.

Aceasta o apucă de încheieturile mâinilor.

— Ce se-ntâmplă? Te simţi bine?

— Cred că da, răspunse Spencer, îndreptându-şi spinarea. Am nevoie doar să fiu singură o clipă, atât.

— Sigur, zise Mona, făcând ochii mari. Sunt afară, dacă ai nevoie de mine.

Spencer zâmbi recunoscătoare în timp ce Mona pleca. După câteva clipe, auzi ţăcănitul unei brichete, apoi sfârâitul flăcării, după care Mona trase un fum din ţigară. Spencer se întoarse cu faţa spre chiuvetă şi-şi netezi părul. Mâinile îi tremurau nestăpânit când şi le întinse spre poşeta cu paiete, sperând să găsească în ea un tub de aspirină. Degetele i se ciocniră de portofel, de tubul cu *gloss* de buze, de jetoanele de la poker… şi apoi de altceva, de ceva pătrat şi lustruit. Scoase încet obiectul.

Era o fotografie. Ali şi Ian, stând foarte aproape unul de celălalt, cu degetele împletite. În spatele lor se vedea o clădire rotundă, din piatră, iar dincolo de aceasta, un şir de autobuze galbene pentru şcoală. După cum arăta coafura zburlită a lui Ali şi tricoul polo J. Crew cu mâneci lungi, în nuanţă tropicală, Spencer fu destul de convinsă că fotografia fusese făcută cu ocazia excursiei şcolare, pentru vizionarea spectacolului *Romeo şi Julieta,* la teatrul People's Light, dintr-un oraş din apropiere. Atunci participase un grup de elevi de la Rosewood Day: Spencer, Ali, celelalte prietene ale ei şi un număr destul de mare de liceeni, din anii mai mici sau mai mari, printre care şi Ian şi Melissa. Cineva scrisese ceva cu litere mari, colţuroase, peste faţa zâmbitoare a lui Ali.

Eşti moartă, afurisito!

Spencer se holbă la scrisul de mână, recunoscându-l imediat. Nu prea multă lume îl făcea pe *a* mic să semene cu o cifră 2 mai ondulată. Caligrafia era, practic, singura materie la care Melissa luase doar calificativul „foarte bine", în toată viaţa ei. Profesoara ei de caligrafie dintr-a doua o tot certase, însă scrierea acelor a-uri bizare fusese un defect pe care Melissa nu reuşise niciodată să şi-l îndrepte.

Spencer lăsă fotografia că-i cadă din mâini şi scăpă un mic scâncet de durere: nu-i venea să creadă că era posibil.

— Spencer? o strigă Mona de-afară. Eşti bine?

— Foarte bine, îi răspunse Spencer, după o îndelungă ezitare.

Apoi, îşi coborî privirea spre podea. Fotografia căzuse cu faţa în jos. Scria ceva şi pe spatele ei.

Ai face bine să-ţi păzeşti spatele… altfel o să fii şi tu moartă, afurisito! – A.

31
UNELE SECRETE DEVIN ŞI MAI BINE PĂZITE

Când deschise ochii, Aria simţi ceva umed şi urât mirositor lingându-i faţa. Întinse mâna şi degetele i se afundară în blana moale şi caldă. Cine ştie din ce motiv, era întinsă pe podeaua studioului artistic. Un fulger lumină încăperea, şi o Aria văzu pe Jenna Cavanaugh, cu câinele ei, alături, pe podea.

Aria sări ca arsă, ţipând.

— Nu-i nimic! strigă Jenna, prinzând-o de braţ. Stai liniştită! Nu-i nimic!

Aria se târî repede înapoi, încercând să se îndepărteze de Jenna, dar se lovi cu capul de piciorul unei mese din apropiere.

— Nu-mi face rău, şopti ea. Te rog.

— Eşti în siguranţă, o linişti Jenna. Cred că ai avut un atac de panică. Eu am venit să-mi iau caietul cu schiţe, dar când am intrat, te-am auzit… şi când m-am apropiat, ai căzut.

Aria se auzi înghiţind în sec în întuneric.

— O femeie de la cursul meu de dresajul câinilor însoţitori avea întruna atacuri de panică, aşa că ştiu câte ceva despre ele. Am încercat să sun la ambulanţă, dar telefonul mobil nu funcţionează, aşa că am stat cu tine.

O pală de vânt adie în încăpere, aducând miros de asfalt udat de ploaie, un miros care, de obicei, avea un efect calmant asupra Ariei. *Ştia* limpede că avusese un atac de panică: era transpirată şi dezorientată, iar inima îi bătea nebuneşte.

— Cât timp am fost leşinată? se interesă, cu vocea răguşită, netezindu-şi fusta plisată de uniformă, ca să-şi acopere coapsele.

— Cam o jumătate de oră, o informă Jenna. E posibil să te fi şi lovit la cap.

— Sau, poate, să fi avut chiar mare nevoie de somn, glumi Aria, dar imediat simţi că-i vine să plângă. Jenna nu voia să-i facă rău. Jenna, o străină, *stătuse* cu ea cât timp zăcuse grămadă pe podea. Nu putea să ştie dacă nu cumva îi curseseră balele în poala Jennei sau nu cumva vorbise prin somn. Dintr-odată, se simţi bolnavă de remuşcări şi de ruşine. Trebuie să-ţi spun ceva, zise, fără să se mai gândească. Nu mă cheamă Jessica. Ci Aria. Sunt Aria Montgomery.

Câinele Jennei strănută.

— Ştiu, recunoscu Jenna.

— *Ştii?*

— Am putut să-mi… dau seama. După voce, îi explică Jenna, pe un ton aproape de scuză. Dar de ce nu mi-ai spus că eşti tu?

Aria închise strâns pleoapele şi-şi apăsă cu putere obrajii cu palmele. Încă un fulger lumină încăperea, şi Aria o văzu pe Jenna stând turceşte pe podea, cuprinzându-şi gleznele cu degetele. Aria inspiră adânc, poate mai adânc ca niciodată.

— Nu ţi-am spus din cauză că… mai e şi alt lucru pe care ar trebui să-l ştii despre mine.

Se sprijini cu palmele de podeaua aspră, adunându-şi forţele.

— Trebuie să ştii ceva despre seara accidentului tău. Un lucru pe care nu ţi l-a spus nimeni, niciodată. Presupun că nu-ţi aminteşti ce s-a întâmplat în seara aia, dar…

— Nu-i adevărat, o întrerupse Jenna. Îmi amintesc tot.

Tunetul bubui în depărtare. Undeva, pe-aproape, se declanşă alarma unui automobil, pornindu-se o serie de zbârnâituri şi de *ii-oo*-uri stridente, pătrunzătoare. Aria de-abia mai putea să respire.

— Ce vrei să spui? şopti ea, uimită.

— Îmi amintesc tot, repetă Jenna, urmărind cu degetul conturul tălpii pantofului. Eu şi cu Alison am pus totul la cale.

Foţi muşchii Ariei se înmuiară.

— *Poftim?*

— Fratele meu vitreg lansa mereu artificii de pe acoperişul căsuţei din copac, îi explică Jenna, încreţindu-şi fruntea.

Părinţii mei îl tot avertizau că e periculos: putea să facă vreo greşeală, să trimită o rachetă drept spre casa noastră şi să provoace un incendiu. I-au zis că, prima dată când mai lansează una, îl şi trimit la şcoala cu internat. Şi că e ultimul lor cuvânt. Aşa că Ali a fost de acord să fure artificii din ascunzătoarea lui Toby şi să procedeze astfel încât sa se creadă că Toby le-a lansat de pe acoperişul căsuţei din copac, Am vrut ca ea s-o facă în seara aia, fiindcă părinţii mei erau acasă, şi deja erau supăraţi pe Toby, oricum, pentru alt motiv. Voiam să iasă din viaţa mea cât mai curând posibil, explică ea, dar vocea i se frânse. N-a… n-a fost un bun frate vitreg.

Aria îşi strânse pumnii şi apoi îi desfăcu din nou.

— O, Doamne! exclamă.

Se străduia să priceapă tot ce-i spunea Jenna.

— Numai că… lucrurile au mers prost, continuă Jenna să explice, cu voce tremurată. Eram cu Toby în căsuţa din copac, când s-a întâmplat. Şi, imediat înainte să se-ntâmple, el a privit în jos şi a zis, înfuriat: „E cineva pe peluza noastră”. Am privit şi eu, prefăcându-mă surprinsă… a urmat un fulger şi apoi… durerea aia oribilă. Ochii mei… faţa mea le simţeam de parcă tocmai mi s-ar fi topit. Cred că am leşinat. Pe urmă, Ali mi-a spus că l-a forţat pe Toby să ia vina asupra lui.

— Aşa e, confirmă Aria aproape în şoaptă.

— Ali a gândit repede, continuă Jenna, schimbându-şi centrul de greutate şi făcând să scârţâie podeaua sub ea. Mă bucur că a fost aşa. N-aş fi vrut să aibă ea necazuri. Şi a ieşit cam cum

mi-am dorit. Toby a plecat. A dispărut din viaţa mea.

Aria îşi roti încet maxilarul. *Dar… tu eşti oarbă!* Ar fi vrut să-i strige. *Chiar a meritat să ajungi* aşa? Simţea că o doare capul de cât încerca să analizeze tot ceea ce tocmai aflase de la Jenna. Parcă întreaga ei lume fusese zdrobită. Parcă ar fi proclamat cineva că animalele pot să vorbească şi că de-acum încolo lumea va fi condusă de câini şi de păianjeni. Deodată, un alt adevăr o izbi: Ali înscenase totul astfel încât să pară un renghi pe care *ele* i-l jucau lui Toby, însă în realitate, ea şi Jenna fuseseră cele care plănuiseră totul… *împreună.* Ali nu-l păcălise numai pe Toby, îşi păcălise şi prietenele. Aria se simţi îngreţoşată.

— Aşadar, tu şi Ali aţi fost… prietene, trase concluzia Aria, cu voce slabă, neîncrezătoare.

— Nu tocmai, răspunse Jenna. Nu, până când… până când i-am destăinuit ce făcea Toby. Ştiam că Ali o să înţeleagă. Şi ea avea probleme de-astea.

Un fulger lumină chipul Jennei, dezvăluind o expresie calmă, indiferentă. Înainte ca Aria s-o poată întreba la ce se referă, Jenna adăugă:

— Mai e un lucru pe care ar trebui să-l ştii. A mai fost acolo şi altcineva, în seara aia. A mai văzut şi altcineva.

Ariei i se tăie respiraţia. Imaginea acelei seri îi străbătu creierul ca un cuţit. Racheta, explodând în căsuţa din copac şi luminând curtea înconjurătoare. Aria fusese mereu convinsă că mai văzuse o siluetă întunecată, ghemuită lângă veranda laterală a casei Cavanaugh… Însă Ali insistase, iar şi iar, că nu fusese decât o închipuire de-a ei.

Îi venea să se plesnească peste frunte. Ceea ce văzuse fusese atât de evident! Cum de nu-şi dăduse seama până acum?

Tot aici sunt, afurisitelor. Şi ştiu totul. – A.

— Şi ştii cine era? întrebă Aria în şoaptă, cu inima bătându-i repede şi cu putere.

Jenna întoarse scurt capul.

— Nu pot să-ţi spun.

— Jenna! ţipă Aria. Te rog! Trebuie să-mi spui! Trebuie să ştiu!

Dintr-odată, curentul electric reveni. Încăperea fu inundată de o lumină atât de strălucitoare, încât pe Aria o dureau ochii. Tuburile fluorescente începură să zumzăie. Aria văzu că are un firicel de sânge pe mâini şi-şi descoperi pe pipăite o rană la frunte. Conţinutul genţii i se revărsase pe podea, iar câinele Jennei îi mâncase o jumătate dintr-un baton Balance.

Jenna îşi scosese ochelarii fumurii. Ochii ei priveau, lipsiţi de viaţă, către nimic, iar la rădăcina nasului şi în partea inferioară a frunţii avea urme de arsură, cicatrice zbârcite, cutate. Aria tresări şi privi în altă parte.

— Te rog, Jenna, tu nu înţelegi, îi zise, încet. Se întâmplă ceva oribil. Trebuie să-mi spui cine altcineva a mai fost acolo!

Jenna se ridică, ţinându-se de spinarea câinelui ca să nu-şi piardă echilibrul.

— Deja am spus prea multe, rosti, cu voce răguşită şi tremurătoare. Trebuie să plec.

— Jenna, te rog! insistă Aria. *Cine a mai fost acolo?*

Jenna se opri puţin, punându-şi ochelarii pe nas.

— Îmi pare rău, şopti, trăgând de lesa câinelui.

Ciocăni cu bastonul în podea, o dată, de două ori, de trei ori, bâjbâind stângace să găsească uşa. Şi apoi, dispăru.

32

IADUL E O NIMICA TOATĂ[11]

După ce a prins-o pe Trista făcându-şi de cap cu Noel, Emily a ieşit în fugă din piscină, căutându-le disperată pe Spencer şi pe Hanna. Trebuia să le anunţe că Aria le spusese poliţiştilor despre A. Şi… să le arate păpuşa pe care tocmai o găsise. În timp ce înconjura pentru a doua oară masa de barbut, Emily simţi o mână rece pe umăr şi ţipă scurt. Spencer şi Mona erau în spatele ei. Spencer ţinea în mână o fotografie mică, pătrată.

— Emily, trebuie să vorbim, îi zise.

— Şi eu trebuie să vorbesc cu voi, icni Emily.

Fără alte vorbe, Spencer o trase după ea, traversând ringul de dans. Mason Byers era în centru şi făcea pe măscăriciul. Hanna vorbea cu tatăl ei şi cu doamna Cho, profesoara ci de artă fotografică. Hanna îşi ridică privirea când le observă apropiindu-se pe Spencer, Mona şi Emily, şi se întunecă la faţă.

— Ai o clipă liberă? o întrebă Spencer.

Găsiră un separeu liber şi se înghesuiră acolo. Fără să spună nimic, Spencer îşi vârî mâna în geanta ei cu paiete şi scoase fotografia înfăţişându-i pe Ali şi pe Ian Thomas. Cineva desenase X-uri pe faţa lui Ali şi, cu litere ascuţite, scrisese: *Eşti moartă, afurisito!*

Emily îşi acoperi gura cu palma. Ceva i se părea foarte familiar la fotografia aceea. Unde o mai văzuse oare?

— Am găsit-o la mine în geantă, în timp ce eram la toaletă, le informă Spencer, întorcând fotografia pe dos.

Ai face bine să-ţi păzeşti spatele… altfel o să fii şi tu moartă, afurisito! Emily recunoscu imediat caligrafia colţuroasă. O mai văzuse pe un formular de înscriere pentru asociaţia Părinţii şi Prietenii

Lesbienelor şi Homosexualilor, nu mai departe de alaltăieri.

— Era în geanta ta? icni Hanna. Prin urmare, asta înseamnă că A. e *aici?*

— A. e indiscutabil aici, confirmă Emily, privind în jur. Modelele masculine care jucau rolul de chelneri se învârteau pretutindeni. Mai multe fete în fuste mini trecură repede pe lângă ele, şuşotind că Noel Kahn strecurase clandestin alcool la petrecere. Tocmai am primit un… un mesaj, să zicem, explică Emily. Şi… fetelor. *Aria* le-a spus poliţiştilor despre A. Un poliţist a venit la mine şi mi-a zis că vrea să-mi pună întrebări. Cred că A. ştie şi despre asta.

— O, Doamne, şopti Mona, făcând ochii mari şi privindu-le pe fete pe rând. Asta e de rău, nu?

— Ar putea să fi*e foarte* rău, confirmă Emily.

Cineva o lovi cu cotul în ceafă, şi ea se frecă la locul impactului, sâcâită. Petrecerea asta nu era tocmai locul de întâlnire potrivit pentru discutarea unui astfel de subiect.

Spencer îşi trecu degetele peste pernele catifelate ale canapelei.

— OK. Haideţi să nu intrăm în panică. Poliţia e aici, da? Prin urmare, suntem la adăpost. Nu trebuie decât să-i găsim şi să ne ţinem pe lângă ei. Însă asta…

Ciocăni cu degetul peste X-urile de pe faţa lui Ali, apoi peste mesajul *Eşti moartă, afurisito!*

— Ştiu cine a scris fraza asta, zise, privindu-le pe rând şi trăgând aer adânc în piept. Melissa.

— Sora ta? ţipă strident Hanna.

Spencer încuviinţă cu seriozitate, luminile stroboscopului de la petrecere luminându-i faţa.

— Eu cred… eu cred că Melissa a omorât-o pe Ali. E logic. A ştiut că Ali şi Ian erau împreună. Şi n-a putut să suporte.

— Stai, o opri Mona, lăsând jos cutia de Red Bull. Dă filmul înapoi. Alison şi… Ian Thomas? Erau împreună?

Apoi scoase limba, cu o expresie dezgustată.

— Ptiu! Voi ştiaţi? adăugă ea.

— Ne-am dat seama abia acum câteva zile, bolborosi Emily.

Îşi strânse mai bine haina în jurul trupului. Dintr-odată, simţea că îngheaţă.

Hanna examină semnătura Melissei pe lista ei cu invitaţii şi o compară cu scrisul de pe fotografie.

— Scrisul *este* acelaşi.

Mona o privi, temătoare, pe Spencer.

— Şi se purta foarte ciudat adineauri la toaletă.

— O mai fi aici? întrebă Hanna, lungindu-şi gâtul ca să privească prin încăpere.

În spatele lor, unul dintre chelneri scăpă tava plină cu pahare. Un grup de tineri începu să aplaude.

— Am căutat-o peste tot, zise Spencer. N-am reuşit s-o găsesc pe nicăieri.

— Şi-atunci, ce-o să faci? se interesă Emily, cu inima bătându-i din ce în ce mai repede.

— O să-i spun lui Wilden despre Melissa, rosti Spencer, ca într-o doară.

— Dar, Spencer, se împotrivi Emily. A. ştie ce facem noi. Şi A. ştie că Aria a vorbit. Dacă nu e decât un soi de joc psihologic?

— Are dreptate, o aprobă Mona, încrucişându-şi picioarele. Ar putea să fie o capcană.

Spencer scutură din cap.

— E Melissa. Sunt sigură de asta. Trebuie s-o denunţ. Trebuie s-o facem, pentru Ali.

Îşi deschise geanta cu paiete şi-şi găsi telefonul.

— Sun la secţie. Wilden probabil că e acolo.

Formă numărul şi-şi lipi telefonul de ureche.

În spatele lor, DJ-ul strigă din răsputeri:

— Toată lumea se simte bine astă-seară?

Şi mulţimea de pe ringul de dans zbieră:

— Daaa!

Emily închise ochii. *Melissa.* Încă de când poliţia calificase moartea lui Ali ca fiind un asasinat, Emily nu fusese capabilă să se oprească din a-şi imagina cum putuse să procedeze criminalul. Şi-l închipuise pe Toby înşfăcând-o pe Ali din spate, lovind-o în cap şi apoi azvârlind-o în groapa pe jumătate săpată pentru foişorul familiei DiLaurentis. Încercase să şi-o imagineze pe Spencer făcându-i acelaşi lucru lui Ali, înnebunită din cauza relaţiei pe care o avea cu Ian Thomas. Acum, o vedea pe Melissa Hastings apucând-o de mijloc pe Ali şi trăgând-o spre groapă. Numai că… Melissa era atât de slabă, încât lui Emily nu prea-i venea să creadă că ar fi avut forţa de a o constrânge pe Ali să se comporte aşa cum voia ea. Poate că avusese o armă, cum ar fi un cuţit de bucătărie sau un *cutter.* Emily tresări, imaginându-şi un *cutter* la gâtul delicat al lui Ali.

— Wilden nu răspunde, anunţă Spencer, aruncându-şi telefonul înapoi în geantă. Rămase încremenită câteva secunde, apoi se plesni cu palma peste frunte. *Mama mă-sii!* Ai mei m-au adus aici cu maşina. Şi am venit direct de la New York. Aşa că eu n-am maşină.

— Te duc eu, se oferi Mona, sărind imediat în picioare.

Se ridică şi Emily.

— Merg şi eu.

— Mergem toate, le susţinu Hanna.

Spencer clătină din cap.

— Hanna, asta-i petrecerea *ta.* Trebuie să rămâi.

— Pe bune, întări Mona.

Hanna îşi potrivi eşarfa care-i susţinea braţul.

— Petrecerea a fost grozavă, dar aici e vorba de ceva mult mai important.

Mona îşi muşcă buza, stânjenită.

— Eu cred că ar trebui să mai stai puţin.

Hanna ridică din sprânceană.

— De ce?

Mona începu să se legene înainte şi înapoi pe călcâie.

— Pentru că trebuie să vină Justin Timberlake.

Hanna se prinse cu mâinile de piept, ca şi cum Mona ar fi împuşcat-o.

— Ce?

— A fost clientul tatii când şi-a început cariera, aşa că-i rămăsese dator. Numai că a cam întârziat. Sunt convinsă c-o să fie aici în scurt timp, şi n-aş vrea să-l pierzi, adăugă, zâmbind ruşinată.

— Hopa! exclamă Spencer. Vorbeşti serios? Nici măcar *mie* nu mi-ai spus despre asta.

— Şi tu îl *deteşti,* Mon, murmură Hanna.

Mona ridică din umeri.

— Ei bine, doar nu e petrecerea mea, corect? E a ta. O să te cheme pe scenă, să dansezi cu el, Han. N-aş vrea să ratezi o ocazie ca asta.

Hannei îi plăcea de Justin Timberlake de când o ştia Emily. Ori de câte ori începea Hanna să spună că Justin ar trebui să fie cu *ea* şi nu cu Cameron Diaz, Ali chicotea invariabil şi replica: „Păi, cu tine, ar cam avea *două* Cameron la preţ de una singură: tu eşti de două ori cât ea!" Hanna îi întorcea spatele, jignită, până când Ali insista că n-ar trebui să mai fie atât de sensibilă.

— Stau şi eu cu tine, Hanna, se oferi Emily, apucând-o de braţ. Rămânem pentru Justin. O să stăm foarte aproape una de cealaltă, şi pe lângă poliţistul de colo. Bine?

— Nu ştiu, răspunse Hanna, nesigură, chiar dacă Emily îşi dădea seama că ea ar vrea să rămână. Poate c-ar trebui să mergem.

— *Rămâneţi,* insistă Spencer. Ne întâlnim acolo. Voi, aici, o să fiţi la adăpost. A. nu poate să vă facă vreun rău, cât timp e un poliţist în apropiere. Doar să nu vă duceţi singure la toaletă sau oriunde altundeva.

Mona o luă de braţ pe Spencer şi se strecurară prin mulţime spre ieşirea principală din cort. Emily îi adresă Hannei un zâmbet curajos, cu toate că stomacul îi fremăta.

— Nu mă lăsa, îi zise Hanna, cu o voce mică, îngrozită.

— Nu te las, o asigură Emily.

Îi luă mâna într-a ei şi i-o strânse cu putere, dar nu se putu stăpâni să nu cerceteze, agitată, mulţimea. Spencer spusese că dăduse de Melissa la toaletă. Asta însemna că persoana care o asasinase pe Ali era în preajma lor *chiar acum.*

33
MOMENTUL DE LIMPEZIRE

Să se urce pe scenă alături de adevăratul Justin Timberlake – nu de o figurină din ceară de la Madame Tussaud sau de un impostor de la Trump Taj Mahal din Atlantic City – avea să fie fantastic. Adevărata gură a lui Justin va fi cea care-i va dărui Hannei un zâmbet larg, adevăraţii ochi ai lui Justin vor cerceta trupul Hannei în timp ce o va privi dansând şi adevăratele mâini ale lui Justin o vor aplauda pentru că ea avusese tăria să-şi revină după un accident atât de devastator.

Din nefericire, Justin nu apăruse încă. Hanna şi Emily îşi scoaseră capetele printr-una dintre ieşirile cortului, stând cu ochii în patru după un convoi de limuzine.

— O să fie foarte palpitant, murmură Emily.

— Mda, îi răspunse Hanna, deşi se întreba dacă va mai fi în stare să se bucure de eveniment.

Simţea că era ceva în neregulă, dar rău de tot. Ceva din ea se zbătea să iasă la suprafaţă, ca un fluture zvârcolindu-se în coconul lui.

Dintr-odată, Aria îşi făcu apariţia din mulţime. Părul ei brunet era încâlcit şi pe obraz i se vedea o vânătaie. Era încă îmbrăcată cu sacoul şi fusta plisată de la Rosewood Day, şi părea să nu se încadreze deloc printre toţi petrecăreţii îmbrăcaţi după ultima modă.

— Fetelor, le zise, cu sufletul la gură. Trebuie să vorbesc cu voi.

— Şi noi trebuie să vorbim cu *tine,* ţipă Emily. I-ai spus lui Wilden despre A.!

Pleoapele Ariei zvâcniră.

— Da… i-am spus. Da. Am crezut că fac ce trebuie.

— Dar *n-ai făcut,* se răsti Hanna, plină de furie. A. ştie, Aria. A. ne urmăreşte. Ce naiba a fost în capul tău?

— Ştiu că A. ştie, răspunse Aria, părând neatentă. Eu aveam să vă spun altceva. Spencer unde e?

— Spencer s-a dus spre secţia de poliţie, o informă Emily, a cărei faţă îşi schimbă culoarea din roz în albastru, în bătaia luminilor discotecii. Am încercat să te sunăm, dar n-ai răspuns.

Aria se lăsă să cadă pe o canapea din apropiere, arătând un pic cam emoţionată şi tulburată. Luă o cană cu apă minerală şi-şi turnă într-un pahar imens.

— S-a dus cumva la secţia de poliţie din cauza lui… A.? Poliţiştii voiau să ne mai pună tuturor şi alte întrebări.

— Nu, răspunse Hanna. S-a dus pentru că ştie cine a omorât-o pe Ali.

Ochii Ariei deveniră sticloşi. Dădea impresia că ignora în totalitate vorbele Hannei.

— Mi s-a întâmplat ceva de-a dreptul bizar, le zise, după care-şi bău paharul până la fund. Am avut o lungă conversaţie cu Jenna Cavanaugh. Şi… ea ştie ce s-a întâmplat în noaptea aia.

— Ce treabă ai avut să vorbeşti cu Jenna? urlă Hanna. Abia apoi conştientiză şi restul spuselor Ariei; era, după cum îi explicase profesorul de fizică, ca şi la undele radio, care au nevoie de ani întregi până să ajungă în spaţiul cosmic. Hanna rămase cu gura deschisă şi tot sângele i se scurse din cap. *Ce-ai spus?*

Aria îşi apăsă fruntea cu palmele.

— Am frecventat orele de artă, şi Jenna e şi ea cu mine în clasă. Astă-seară, am fost în studioul unde se ţin şi… şi Jenna era acolo. Mi s-a făcut o frică groaznică, gândindu-mă că ea e A. Şi… c-o să-mi facă ceva rău. Am avut un atac de panică… dar când m-am trezit, Jenna era încă lângă mine. M-a *ajutat.* M-am simţit îngrozitor, şi pur şi simplu am început să-i îndrug ce-am făcut noi. Numai că, până să pot spune cu adevărat ceva,

Jenna m-a întrerupt. Mi-a zis că-şi aminteşte totul despre seara aia, în definitiv.

Aria le privi pe rând pe Hanna şi pe Emily.

— Ea şi Ali au pus la cale împreună toată povestea.

Urmă o tăcere lungă. Hanna îşi simţea pulsul în tâmple.

— E imposibil, rosti în cele din urmă Emily, ridicându-se. *Nu* se poate.

— Nu se poate, îi ţinu isonul, cu o voce slabă, Hanna. Ce tot spunea Aria?

Aria îşi dădu după ureche o şuviţă răzleaţă de păr.

— Jenna mi-a povestit că s-a dus la Ali cu un plan prin care să scape de Toby. Voia să-l vadă plecat pentru totdeauna… sunt convinsă că aşa e, din moment ce el… ştiţi voi. O pipăia. Ali i-a promis c-o s-o ajute. Numai că lucrurile nu au mers cum trebuia. Şi totuşi, Jenna a păstrat secretul, chiar şi-aşa: mi-a zis că rezultatul a fost cel dorit de ea. Fratele ei a fost îndepărtat. Totuşi… mi-a mai zis şi că a mai fost altcineva acolo, în seara aia, în afară de noi. A mai văzut şi altcineva.

Emily rămase cu gura căscată.

— *Nu se poate!*

— Cine? vru să ştie Hanna, simţind cum i se înmoaie genunchii.

Aria clătină din cap.

— N-a vrut să-mi spună.

Urmă o tăcere lungă. Partitura de bas a unei piese de-a solistei Ciara bubuia în fundal. Hanna îşi roti privirea peste chipurile participanţilor la petrecere, uimită de cât de binecuvântat de neştiutoare era toată lumea. Mike Montgomery dansa lasciv lipit de o fată de la şcoala quakerilor; adulţii se învârteau cu toţii în jurul barului, îmbătându-se; în fine, o gaşcă de fete din clasa ei bârfea cu perfidie despre cât de durdulii arătau toate celelalte în rochiile lor. Hannei aproape că-i venea să le strige tuturor să plece acasă, că universul s-a răsturnat cu fundul în sus şi că, în clipa de faţă, distracţiile ieşeau din discuţie.

— Dar de ce s-a dus Jenna la *Ali,* de ce tocmai la ea? dădu glas Emily nedumeririi. Ali o ura.

Aria îşi trecu degetele prin păr, care era încă ud de la ploaie.

— Mi-a zis că Ali putea s-o înţeleagă. Că şi Ali avea probleme similare.

Hanna se încruntă, dezorientată.

— Probleme *similare?* Adică, s-o fi referit la Jason?

— Aşa… aşa cred, răspunse Aria, căzută pe gânduri. Poate că şi Jason făcea la fel ca Toby.

Hanna strâmbă din nas, amintindu-şi de atrăgătorul, dar posacul frate mai mare al lui Ali.

— Jason *a fost* mereu cam… ciudat.

— Fetelor, *nu*! exclamă Emily, lăsându-şi mâinile să-i cadă în poală. Jason era orice, dar nu molesta pe nimeni. El şi Ali păreau mereu să fie bucuroşi unul de prezenţa celuilalt.

— Şi Toby cu Jenna păreau veseli unul în preajma celuilalt, îi aminti Aria.

— Am auzit că unul din patru băieţi abuzează de sora lui, o susţinu Hanna.

— E ridicol, pufni Emily. Nu mai crede şi tu tot ce auzi.

Hanna încremeni. Îşi răsuci brusc capul spre Emily.

— Ce-ai spus acum?

Lui Emily începu să-i tremure buza.

— Am spus… să nu mai crezi tot ce auzi.

Cuvintele se răspândiră în cercuri concentrice de genul celor ale unui sonar. Hanna le auzi încă o dată, şi încă o dată, bubuindu-i în cap din toate direcţiile.

Mintea începea să i-o ia razna. *Să nu mai crezi tot ce auzi.* Mai văzuse cuvintele astea scrise undeva. Fuseseră în ultimul mesaj primit de ea. De la A. În noaptea aceea de care nu-şi amintea.

Probabil că Hanna scosese vreun zgomot, fiindcă Aria se întoarse spre ea.

— Hanna… ce ai?

Amintirile începură să-i inunde mintea, ca un şir de dominouri prăbuşindu-se unul după altul. Hanna se văzu intrând cu paşi împleticiţi la petrecerea Monei, în rochia ei de curte, înfricoşată că nu-i era pe măsură. Mona îi răsese în faţă şi o făcuse balenă. Nu Mona fusese cea care-i trimisese

rochia aceea, atunci înţelesese Hanna: A. i-o trimisese.

Se văzu făcând un pas înapoi, glezna i se îndoise şi ea se prăbuşise pe podea. Devastatorul *prrr* făcut de cusături. Zgomotul hohotelor de râs deasupra ei, şi, cel mai răsunător dintre toate, al Monei. Şi apoi, Hanna se revăzu, mult mai târziu, stând singură în maşina ei Toyota Prius, în parcarea Planetariului Hollis, îmbrăcată într-un pulover şi o pereche de pantaloni scurţi de sport, cu ochii umflaţi de-atâta plâns. Îşi auzi BlackBerry-ul sunând şi se văzu întinzând mâna după telefon. *Hopa, se pare că n-a fost lipo! Să nu mai crezi tot ce auzi! – A.*

Numai că SMS-ul nu era de la A. Era de la un număr normal de telefon mobil… un număr pe care Hanna îl ştia bine.

Hanna lăsă să-i scape un ţipăt înăbuşit. Chipurile celor care o priveau de deasupra ei se înceţoşară şi începură să pâlpâie, ca şi cum ar fi fost holograme.

— Hanna… ce ai? ţipă Emily.

— O! Doamne! Dumnezeule, şopti Hanna, simţind că i se învârteşte capul de ameţeală. E… Mona.

Emily se încruntă.

— Ce e cu Mona?

Hanna îşi scoase masca de pe faţă. Simţi aerul rece, eliberator. Cicatricea îi pulsa, ca şi cum ar fi fost o entitate separată faţă de bărbie. Nici nu se mai sinchisi să privească în jur, să-şi dea seama câtă lume se holbează la faţa ei învineţită, urâtă, fiindcă, în clipa de faţă, nu mai avea importanţă.

— Mi-am adus aminte ce aveam să vă spun în seara aia, când am vrut să ne întâlnim la Rosewood Day, le zise Hanna, cu lacrimi în ochi. Că A. este Mona.

Emily şi Aria o priviră într-atât de nedumerite, încât Hanna se întrebă dacă ele

auziseră măcar ce le spusese. Într-un târziu, Aria întrebă:

— Eşti *sigură?*

Hanna dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Dar Mona e cu… Spencer, rosti tărăgănat Emily.

— Ştiu, şopti Hanna. Îşi azvârli masca pe canapea şi se ridică. Trebuie s-o găsim, zise. Imediat.

34
VĂ PRIND EU, DRĂGUŢELE MELE…

Spencer şi Mona avură nevoie de aproape zece minute ca să traverseze peluza Country Club-ului până în parcare, să se urce în enormul Hummer galben ca de taxi al Monei, după care să iasă, cu motorul huruind, din parcare. Spencer aruncă o privire spre cortul în care se desfăşura petrecerea Hannei, din ce în ce mai mic. Era luminat ca un tort aniversar, iar vibraţiile provocate de muzică erau aproape vizibile.

— Asta a fost o chestie într-adevăr minunată, să-l chemi pe Justin Timberlake pentru Hanna, murmură Spencer.

— Hanna e cea mai bună prietenă a mea, îi răspunse Mona A trecut prin foarte multe. Am vrut să fac din petrecerea ei ceva cu adevărat special.

— Ea vorbea despre Justin tot timpul, când eram mai mică, continuă Spencer, privind pe geam cum trece ca în zbor o veche casă de fermieri, care aparţinuse odinioară unuia dintre nobilii DuPont, transformată acum în restaurant. Câteva persoane care-şi terminaseră cina stăteau pe verandă, conversând cu voioşie. Nu ştiam că încă-i place tot atât de mult de el, adăugă ea.

Mona schiţă un zâmbet.

— Ştiu o grămadă de lucruri despre Hanna. Uneori, am impresia că o cunosc pe Hanna mai bine decât se cunoaşte ea însăşi. Aruncă o scurtă privire spre Spencer. Trebuie să faci fapte bune pentru cei la care ţii, ştii?

Spencer făcu un firav semn de încuviinţare, în timp ce-şi rodea pieliţele unghiilor. Mona încetini la un semnal de oprire şi începu să scotocească prin geantă, scoţând un pachet de gumă de

mestecat. În maşină se simţi imediat o aromă artificială de banane.

— Vrei şi tu? o întrebă pe Spencer, în timp ce despacheta o lamă şi şi-o introducea în gură. Sunt obsedată de chestiile astea. Se pare că nu poţi să faci rost de aşa ceva decât din Europa, însă fata aia cu care sunt în clasă la istorie mi-a dat o cutie întreagă, povesti ea, mestecând gânditoare.

Spencer îşi flutură mâna în semn de refuz spre pachetul desfăcut. În clipa de faţă, nu prea era în dispoziţie pentru mestecat gumă.

În timp ce Mona trecea pe lângă Academia de Călărie Fairview, Spencer se plesni cu putere peste coapse.

— Nu pot să fac aşa ceva, zise, pe un ton plângăcios. Trebuie să ne întoarcem, Mona. Nu pot s-o denunţ pe Melissa.

Mona îi aruncă o privire, după care coti spre parcarea academiei hipice. Pătrunseră în spaţiul rezervat persoanelor cu dizabilităţi, şi Mona opri motorul Hummer-ului.

— OK…

— E *sora* mea, zise Spencer, privind înainte, în gol. Afară era întuneric beznă, şi în aer plutea miros de fân. Auzi un nechezat în depărtare. Dacă Melissa a fost cea care a făcut-o, medită cu voce tare Spencer, n-ar trebui să încerc s-o apăr?

Mona îşi vârî mâna în poşetă şi scoase o ţigară Marlboro Light. Îi oferi una şi lui Spencer, însă aceasta clătină din cap. Când Mona şi-o aprinse, Spencer privi cum dogoreşte vârful portocaliu, apoi cum se încolăceşte fumul, mai întâi în incinta Hummer-ului, apoi ieşind pe mica deschizătură a geamului din dreptul volanului.

— Ce-a vrut Melissa să spună la toaletă? întrebă încet Mona. A zis că, după tot ce i-ai spus pe plajă, s-a gândit că voi două aţi avea o înţelegere. Ce i-ai spus?

Spencer îşi înfipse unghiile în podul palmei.

— Amintirea care mi-a revenit, despre noaptea în care a dispărut Ali, mărturisi ea. Ali şi cu mine avuseserăm cearta aia… şi eu am împrâncit-o. S-a izbit cu capul de zidul din piatră. Dar ani de-a rândul mi-am blocat această amintire.

Aruncă o privire spre Mona, tatonându-i reacţiile, însă chipul acesteia era impenetrabil.

— Mi-a scăpat totul faţă de Melissa, alaltăieri. Trebuia să-i spun *cuiva.*

— Hopa, şopti Mona, privind-o cu precauţie pe Spencer. Crezi că *tu* ai făcut-o?

Spencer îşi strânse fruntea între palme.

— Eram, categoric, înfuriată pe ea.

Mona se răsuci pe scaunul ei, suflând fumul pe nări.

— A. ţi-a pus poza aia cu Ali şi Ian în geantă, corect? Dar dacă A. i-ar fi dat Melissei cine ştie ce indiciu, convingând-o pe ea să te denunţe pe *tine*? E posibil ca Melissa să se îndrepte spre secţia de poliţie chiar acum.

Spencer făcu ochii mari. Îşi aminti ce spusese Melissa, despre faptul că ele nu mai aveau o „înţelegere”.

— La naiba! şopti ea. Chiar crezi?

— Nu ştiu ce să cred, replică Mona, luându-i mâna lui Spencer. Eu cred că tu faci ce trebuie. Dar, dacă vrei să facem calea întoarsă şi să mergem din nou la petrecere, asta o să fac.

Spencer îşi plimbă degetele pe paietele aspre ale genţii. Oare *asta* trebuia să facă? Şi-ar fi dorit să nu fie ea cea care să descopere că Melissa era autoarea asasinatului. Şi-ar fi dorit să fi fost altcineva în locul ei, care să facă descoperirea. Dar apoi, se gândi la cum alergase prin cortul de la club, căutând-o disperată pe Melissa. Unde să fi plecat ea? Şi acum, oare chiar făcea ceea ce trebuia?

— Ai dreptate, şopti, cu o voce uscată. Asta trebuie să fac.

Mona făcu un semn de încuviinţare, după care schimbă din nou viteza şi ieşi cu spatele din parcarea şcolii de călărie, îşi azvârli chiştocul pe fereastră, şi Spencer îl urmări în timp ce se îndepărtau, un minuscul licăr luminos pe fundalul lirelor uscate de iarbă.

Când ajunseră ceva mai departe pe şosea, Sidekick-ul lui Spencer începu să piuie. Spencer desfăcu fermoarul genţii.

— Poate c-o fi de la Wilden, murmură ea.

Numai că SMS-ul era de la Emily.

Hanna şi-a amintit Mona e A.! Răspunde dac-ai primit.

Telefonul îi alunecă lui Spencer din mâini în poală. Citi mesajul încă o dată. Şi încă o dată. Cuvintele puteau la fel de bine să fi fost scrise în arabă: Spencer oricum nu putea să le priceapă câtuşi de puţin. *Sigur?* răspunse la mesaj. *Da*, îi scrise Emily. *Scapă de ea. ACUM.*

Spencer fixă cu privirea un panou de reclamă pentru cafeneaua Wawa, un indicator din piatră pentru un proiect imobiliar şi apoi o enormă biserică de formă triunghiulară. Se strădui să respire pe cât posibil regulat, numărând de la unu la o sută din cinci în cinci, sperând că asta avea s o calmeze. Mona se uita atentă la drum. Bluza cu spatele gol nu-i venea prea bine la piept. Pe umărul drept avea o cicatrice, poate de când avusese pojar. Nu prea părea posibil ca ea să fi făcut un asemenea lucru.

— Wilden a fost? întrebă Mona, veselă.

— Hm, nu, răspunse Spencer, care constată că vocea îi sunase răguşit şi înfundat, ca şi cum ar fi vorbit printr-o cutie de tablă. Era… era mama.

Mona făcu un uşor semn de încuviinţare, menţinând aceeaşi viteză. Ecranul telefonului lui Spencer se aprinse din nou Intră încă un mesaj text. Apoi altul, apoi altul, apoi altul. *Spencer, ce*

se-ntâmplă? Spencer, te rugăm, răspunde. Spencer, eşti în PERICOL. T rugăm zi de eşti ok.

Mona zâmbi, lăsându-şi caninii să sclipească în lumina estompată venind dinspre bordul Hummer-ului.

— E clar că eşti populară. Care-i treaba?

Spencer se strădui să râdă.

— Hm, mai nimic.

Mona aruncă o privire spre fereastra principală a SMS-ului de pe ecranul telefonului lui Spencer.

— Emily, ha? Ce zice, a apărut Justin?

— Hm…

Spencer înghiţi în sec, mişcarea oprindu-i-se în gât.

Zâmbetul Monei se evaporă.

— De ce nu-mi spui ce se petrece?

— N-nu se p-petrece nimic, se bâlbâi Spencer.

Mona pufni cu dispreţ, dându-şi pe spate o şuviţă de păr. Tenul ei palid strălucea în întuneric.

— Ce, e secret? Nu sunt suficient de demnă ca să-l aflu sau ce?

— Sigur că nu-i aşa, scheună Spencer. Doar că… eu…

Ajunseră la un semafor pe culoarea roşie. Spencer privi în toate direcţiile, apoi apăsă încet pe butonul pentru DEBLOCARE al portierelor Hummer-ului. Dar, în timp ce-şi strângea degetele în jurul clanţei, Mona o apucă de cealaltă încheietură.

— Ce tot *faci*? o întrebă, cu ochii învăpăiaţi de lumina roşie a semaforului.

Privirea îi sări de la telefonul lui Spencer la chipul panicat al acesteia. Spencer putu să vadă cum Mona avea o revelaţie: era de parcă ar fi privit cum *Vrăjitorul din Oz* se transformă din alb-negru în color. Expresia Monei trecu de la derută la şoc şi, apoi, la… veselie. Apăsă pe butonul pentru BLOCARE. Când lumina semaforului se schimbă

în verde, tură motorul şi făcu un viraj ameţitor la stânga prin intersecţie, cotind pe un drum de ţară cu hârtoape şi doar cu două benzi.

Spencer observă cum kilometrajul urcă de la cincizeci la şaizeci, apoi la şaptezeci. Strânse şi mai tare între deget clanţa portierei.

— Unde mergem? întrebă, cu o voce mică şi îngrozită.

Mona o privi pieziş, cu un zâmbet sinistru pe faţă.

— Tu n-ai fost niciodată un model de răbdare, îi zise, făcându-i cu ochiul şi trimiţându-i o bezea. Numai că, de data asta, va trebui să aştepţi şi o să vezi.

35
ÎNCEPE VÂNĂTOAREA

Din moment ce Hanna sosise la petrecere într-o limuzină, iar Emily fusese adusă de mama ei, singura lor opţiune în materie de vehicule rămânea demodatul şi imprevizibilul Subaru al Ariei. Aria porni înaintea celorlalte prin parcare, cu papucii ei din velur verde tropăind pe pavaj. Descuie manual portiera şi se aruncă pe locul de la volan. Hanna se aşeză în faţă, în dreapta ei, iar Emily fu nevoită să împingă deoparte toate lucrurile Ariei – cărţile, paharele goale de cafea, hainele de schimb, sculurile de lână şi o pereche de cizme cu tocurile din mai multe straturi de piele – ca să se poată urca pe bancheta din spate. Aria stătea cu telefonul mobil fixat între bărbie şi umăr: îl sunase pe Wilden, să afle dacă Spencer şi Mona apăruseră cumva la secţia de poliţie. Dar, după ce sună de opt ori, fără să primească răspuns, închise, enervată.

— Wilden nu e la birou, le spuse celorlalte. Şi nu răspunde nici la telefonul mobil.

Rămaseră tăcute pe moment, toate pierdute în propriile rânduri. *Cum e posibil ca Mona să fie A.?* se întreba Aria. *Cum a putut Mona să ştie atât de multe despre noi?* Aria inventarie în minte tot ce-i făcuse Mona: o ameninţase cu păpuşa aceea, înfăţişând-o pe Împărăteasa cea Rea, îi trimisese lui Sean fotografiile care duseseră la arestarea lui Ezra, îi expediase Ellei scrisoarea care-i dezbinase familia. Mona o lovise pe Hanna cu maşina, o dăduse în vileag pe Emily faţă de toată şcoala şi le împinsese să creadă că Spencer o omorâse pe Ali. Mona fusese implicată şi în moartea lui Toby Cavanaugh… şi poate şi în cea a lui Ali.

Hanna privea fix, drept înainte, cu ochii mari şi fără să clipească, de parcă ar fi fost posedată. Aria îi atinse mâna.

— Eşti *sigură* de asta?

Hanna încuviinţă cu putere.

— Da, răspunse. Era palidă la faţă şi avea buzele uscate.

— Credeţi c-a fost bine să-i trimitem SMS-uri lui Spencer? întrebă Emily, verificându-şi telefonul pentru a miliarda oară. Încă n-a răspuns nimic.

— Poate că sunt acum la secţia de poliţie, răspunse Aria, încercând să-şi păstreze calmul. Poate că Spencer şi-a închis telefonul. Şi poate că de-asta nu răspunde Wilden.

Aria îşi întoarse privirea spre Hanna. Pe obraz i se scurgea o lacrimă mare, sclipitoare, peste vânătăi şi cusături.

— E vina mea dacă Spencer păţeşte ceva, şopti Hanna Ar fi trebuit să-mi amintesc mai devreme.

— Nu e absolut deloc vina ta, o contrazise cu hotărâre Aria. Nu poţi să ai *control* asupra momentelor când îţi aminteşti unele lucruri.

Îi puse o mână pe braţ, însă Hanna se smuci şi-şi acoperi faţa cu palmele. Aria n-avea habar cum s-o consoleze. Cum ai putea să te simţi, dându-ţi seama că prietena ta cea mai bună îţi este şi cel mai rău dintre duşmani? Cea mai bună prietenă a Hannei încercase s-o *omoare.*

Deodată, şi Emily scoase un icnet.

— Fotografia aia, şopti ea.

— Care fotografie? o întrebă Aria, în timp ce pornea motorul şi scotea maşina din parcare.

— Aia… fotografia pe care ne-a arătat-o Spencer, cu Ali şi cu Ian. Cea cu scrisul pe ea? *Ştiam* c-am mai văzut-o înainte. Acum ştiu şi unde, zise Emily, lăsând să-i scape un hohot de râs neîncrezător. Am fost acum vreo două zile în redacţia anuarului. Şi acolo erau fotografii cu ce avea lumea prin genţi. Acolo am văzut fotografia.

Îşi ridică privirea, îndreptând-o, pe rând, spre celelalte.

— În geanta *Monei.* Dar am văzut doar braţul lui Ali. Mâneca roz era roasă şi avea o mică ruptură.

Secţia de poliţie era doar la un kilometru şi jumătate, cu aproximaţie, imediat lângă Hooters. Părea uluitor faptul că Aria şi Mike fuseseră acolo doar cu câteva ore mai devreme. Când intrară în parcarea secţiei, cele trei fete se aplecară în faţă, peste bordul maşinii.

— *La naiba!*

Erau opt automobile de patrulare acolo, şi atât.

— Nu sunt aici!

— Liniştiţi-vă, zise Aria, stingând farurile.

Săriră repede jos, repezindu-se spre intrarea în secţie. Lumina fluorescentă din interior era verzuie şi aspră. Mai mulţi poliţişti se opriră din ceea ce făceau şi se holbară la ele, cu gurile căscate. Băncuţele verzi pentru cei care aşteptau erau toate goale, dacă nu erau luate în considerare cele câteva broşuri aruncate la întâmplare, despre ce trebuie făcut dacă erai victima unui furt de maşină.

Wilden îşi făcu apariţia de după un colţ, cu telefonul mobil într-o mână şi o cană cu cafea în cealaltă. Când le văzu pe Hanna şi pe Emily, în rochiile lor de petrecere şi cu măştile atârnând de încheieturile mâinilor, iar pe Aria în uniforma de la Rosewood Day, cu o vânătaie mare la cap, îşi miji ochii, nedumerit.

— Bună, fetelor, rosti lent. Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să ne ajutaţi, zise Aria. Spencer e în pericol.

Wilden se apropie de ele, invitându-le printr-un gest să se aşeze pe băncuţe.

— Cum aşa?

— SMS-urile pe care le tot primeam, începu să-i explice Aria. Despre care v-am spus azi, mai devreme. Ştim de la cine sunt.

Wilden se ridică, alarmat.

— *Ştiţi?*

— Sunt de la Mona Vanderwaal, zise Hanna, şi vocea i se frânse într-un hohot de plâns. Asta-i ce mi-am amintit. E cea mai bună *prietenă* a mea, afurisita!

— Mona… Vanderwaal? repetă Wilden, plimbându-şi privirea de la o fată la alta. Cea care a organizat petrecerea în cinstea ta?

— Spencer Hastings e în maşină cu Mona acum, interveni Emily. Era vorba să vină încoace… Spencer voia să vă spună ceva. Dar între timp i-am trimis eu un SMS, ca s-o previn în legătură cu Mona… şi acum nu mai ştim unde sunt. Spencer are telefonul închis.

— Aţi încercat să daţi de Mona? se interesă Wilden.

Hanna se uita fix la linoleumul de pe podea. Dincolo, în arestul poliţiei, sună un telefon, apoi altul.

— Am încercat. Nici ea nu răspunde.

Deodată, ecranul telefonului din mâna lui Wilden se lumină. Aria zări în treacăt numărul pe ecranul de previzualizare.

— E Spencer! strigă ea.

Wilden deschise clapeta, dar nu zise alo. Apăsă pe butonul difuzorului extern, după care le privi pe fete, ducându-şi un deget la buze. *Şşşt,* mimă el.

Aria şi vechile ei prietene se îngrămădiră în jurul micului telefon. La început, nu se auzi decât un zgomot de fond. Apoi auziră vocea lui Spencer. Suna foarte îndepărtată.

— Mereu mi s-a părut foarte drăguţă Swedesford Road, zicea ea. Atâţia copaci, mai ales în zona asta izolată a oraşului.

Aria şi Emily schimbară între ele o privire nedumerită. Şi, deodată, Aria înţelese: văzuse cam acelaşi lucru odată, într-o emisiune pe care o urmărise împreună cu fratele ei. Mona *sigur* înţelesese situaţia… iar Spencer probabil că

reuşise să-l apeleze în secret pe Wilden, ca să-i ofere indicii despre locul în care o ducea Mona.

— Da… dar de ce cotim pe Brainard Road? se interesă Spencer, cu o voce foarte răsunătoare şi vioaie. Nu e drumul spre secţia de poliţie.

— *Mă laşi,* Spencer, o auziră pe Mona răspunzând.

Wilden îşi deschise carneţelul şi scrise *Brainard Road.* Câţiva alţi poliţişti se adunaseră în jurul lor. Emily le explică încet ce se petrecea, şi unul dintre ei aduse o hartă mare, pliantă, a Rosewood-ului, şi însemnă intersecţia dintre Swedesford şi Brainard cu un marker galben.

— Mergem spre râu? răsună din nou limpede vocea lui Spencer.

— Poate, răspunse Mona, cu o voce cântată.

Aria făcu ochii mari. Râul Morrell era mai degrabă un torent.

— Pur şi simplu, ador râul, zise tare Spencer.

Atunci, se auzi un icnet, urmat de un ţipăt. Apoi, câteva bubuituri, un scrâşnet de cauciucuri, sunetul disonant al mai multor butoane de pe tastatura telefonului apăsate concomitent… după care, nimic. Ecranul telefonului lui Wilden clipi. *Apel terminat.*

Aria le privi pe furiş pe celelalte. Hanna îşi ţinea capul îngropat în palme. Emily părea gata să leşine. Wilden se ridică, îşi puse telefonul la loc în toc şi scoase din buzunar cheile maşinii.

— Cercetăm toate căile de acces spre râu din regiune, anunţă el, după care-i făcu semn unui poliţist voinic, care stătea la un birou. Vezi dacă poţi să localizezi apelul prin GPS îi zise.

Apoi, se întoarse şi porni spre maşină.

— Staţi, zise Aria, alergând după el. Wilden întoarse capul. Venim şi noi!

Umerii lui Wilden se lăsară în jos.

— Aici nu e…

— *Venim* şi noi, îl întrerupse Hanna apărând în spatele Ariei, cu o voce energică, hotărâtă.

Wilden ridică din umeri şi oftă. Făcu semn spre bancheta din spate a maşinii de patrulare.

— Bine. Urcaţi.

36
O OFERTĂ DE NEREFUZAT PENTRU SPENCER

Mona îi smulse telefonul din mână lui Spencer, apăsă pe TERMINAT şi-l azvârli pe fereastră, toate acestea fără să schimbe viteza Hummer-ului. Apoi făcu o întoarcere bruscă, în U, reveni pe Brainard Road, atât de strâmt şi de accidentat, şi ieşi pe autostradă, de unde porni spre sud. După vreo opt kilometri, ajunse la ieşirea din apropierea clinicii pentru arşi Bill Beach. Alte ferme de cai şi cartiere de locuinţe rămaseră în urmă, şi drumul intră în pădure. Abia când trecură pe lângă vechea şi dărăpănata biserică a quakerilor înţelese Spencer încotro mergeau, în realitate: spre Cariera Omului Plutitor.

Spencer se tot jucase altădată în lacul cel mare de la poalele Carierei Omului Plutitor. Copiii obişnuiau să plonjeze în apă de pe stâncile de sus, însă anul trecut, fiind Vară secetoasă, un băiat de la şcoala de stat se aruncase de pe stânci şi murise, făcând ca numele Omului Plutitor să devină sinistru şi profetic. În prezent, umblau zvonuri cum că fantoma băiatului ar fi bântuit prin carieră, păzind lacul. Spencer auzise chiar şuşotindu-se că hărţuitorul din Rosewood şi-ar avea bârlogul acolo. Aruncă o privire spre Mona, simţind un fior de gheaţă pe şira spinării. Avea ea o senzaţie că hărţuitorul din Rosewood era chiar la volanul acestui Hummer.

Spencer îşi înfipsese atât de adânc unghiile în rezemătoarea pentru braţe din centru, încât era convinsă că vor lăsa urme permanente. Să-l sune pe Wilden şi să-i indice unde se află era unicul ei plan, iar acum era complet captivă.

Mona îi aruncă o privire cu coada ochiului.

— Aşadar, presupun că Hanna şi-a adus aminte, hm?

Semnul de încuviinţare al lui Spencer abia era perceptibil.

— N-ar fi trebuit să-şi aducă aminte, strigă Mona. Ştia că amintirile vă pun pe toate în pericol. Exact după cum Aria n-ar fi trebuit să le spună poliţiştilor despre mesaje. Am trimis-o în Hooters ca un test, să văd dacă într-adevăr ascultă de avertismentele mele: în definitiv, Hooters e atât de aproape de secţia de poliţie! Şi poliţiştii sunt mai tot timpul pe-acolo… aşa că ar fi fost tentant să le spună totul. Şi, evident, le-a spus, oftă Mona, aruncându-şi braţele în aer. De ce continuaţi voi să faceţi prostii?

Spencer închise ochii, dorindu-şi să fi putut leşina de frică.

Mona oftă din nou, teatral.

— Dar, dacă mă gândesc mai bine, voi faceţi prostii de-atâţia ani, nu-i aşa? Începând cu biata de Jenna Cavanaugh, adăugă, făcând cu ochiul.

Spencer rămase cu gura căscată. Mona… *ştia?*

Normal că ştia. Doar era A.

Mona aruncă o privire rapidă spre faţa îngrozită a lui Spencer şi făcu, în replică, o faţă prefăcut surprinsă. Apoi îşi trase în jos fermoarul rochiei fără umeri, scoţând la iveală un sutien de mătase neagră şi o suprafaţă considerabilă din abdomen. Pe abdomen, jos, avea o uriaşă rană zbârcită, circulară. Spencer se holbă la ea timp de câteva secunde, după care fu nevoită să-şi întoarcă privirea.

— Am fost acolo în seara în care aţi rănit-o pe Jenna, şopti Mona, cu o voce aspră. Eram prietenă cu Jenna, lucru pe care aţi fi putut să-l ştiţi, dacă n-aţi fi fost atât de preocupate de propriile voastre persoane. M-am dus la Jenna în seara aia, să-i fac o surpriză. Am văzut-o pe Ali… am văzul tot… ba chiar m-am ales cu o mică amintire de-acolo,

adăugă, atingându-şi urmele de arsură. Am încercat să le spun celorlalţi că Ali a fost de vină, dar nimeni nu m-a crezut. Toby a luat atât de repede totul asupra lui, iar părinţii mei au crezut că dau vina pe Ali din cauză că sunt *geloasă* pe ea.

Mona clătină din cap, şi părul ei blond se legănă în toate direcţiile. De îndată ce-şi termină ţigara şi aruncă mucul pe geam, îşi aprinse o alta, trăgând cu putere din filtru.

— Am încercat să vorbesc chiar şi cu Jenna despre asta, dar Jenna a refuzat să mă asculte. Zicea mereu: „N-ai dreptate. A fost fratele meu vitreg."

Mona îi imitase vocea Jennei, dar cu o octavă mai sus.

— După asta, n-am mai fost prietenă cu Jenna, continuă Mona. Dar de fiecare dată când sunt acasă, în faţa oglinzii, şi-mi privesc chipul altfel perfect, îmi amintesc de ce-aţi făcut voi, afurisitelor. Eu ştiu ce-am văzut. Şi n-o să uit nici-o-da-tă.

Buzele i se arcuiră într-un zâmbet sinistru.

— Astă-vară, am găsit cum să mă răzbun pe voi. Am descoperit jurnalul lui Ali printre toate rahaturile pe care le-au aruncat afară cei veniţi în locul ei. Instantaneu, am ştiut că e al ei… şi că a scris acolo grămezi de secrete despre *voi* toate. De fapt, secrete cu adevărat devastatoare. A fost de parc-ar fi vrut ca jurnalul să cadă în mâinile duşmanului.

Lui Spencer îi trecu prin minte o imagine ca un fulger: cu o zi înainte de dispariţia lui Ali, o găsiseră pe aceasta în camera ei, citind cu aviditate dintr-un caiet, cu un zâmbet amuzat, lacom, pe faţă.

— De ce n-au găsit poliţiştii jurnalul când a dispărut ea? bolborosi.

Mona trase maşina sub coroanele dese ale unor copaci şi opri motorul. În faţa lor era numai

întunericul, însă Spencer auzea năvala apei şi simţea miros de muşchi şi de iarbă udă.

— Cine naiba ştie? Dar mă bucur că nu l-au găsit ei, şi l-am găsit eu.

Îşi încheie la loc fermoarul rochiei, apoi se întoarse cu faţa spre Spencer, privind-o cu ochi strălucitori.

— Ali a notat acolo toate lucrurile oribile pe care le-aţi făcut. Cum aţi torturat-o pe Jenna Cavanaugh, cum a sărutat-o Emily în căsuţa din copac, că *tu,* Spencer, te-ai sărutat cu iubitul surorii tale… Mi-a fost, atunci, atât de uşor să… nu ştiu, să *devin* ea. Tot ce mi-a trebuit a fost să fac rost de un al doilea telefon, cu un număr blocat. Şi chiar v-am făcut sa credeţi, la început, că Ali era cea care lua legătura cu voi, este? zise Mona, apucând-o de mână pe Spencer şi izbucnind în râs.

Spencer se feri de atingerea ei.

— Nu-mi vine să cred că tu ai fost tot timpul.

— Ştiu, nu-i aşa? Probabil c-a fost enervant să nu ştiţi nimic! se bucură Mona, bătând din palme. A fost atât de *amuzant* să vă văd cum înnebuneaţi… şi pe urmă a apărut cadavrul lui Ali, şi atunci aţi înnebunit *de-adevăratelea.* Dar să-mi trimit *mie însămi* mesaje, asta a fost ceva genial…

Întinse mâna şi se bătu singură pe umărul stâng.

— A trebuit multă alergătură, să vă anticipez mişcările când încă nici chiar *voi* nu ştiaţi ce veţi face. Dar toată treaba a fost făcută atât de elegant, aproape ca o rochie *haute couture,* nu eşti de aceeaşi părere?

Ochii Monei o cercetară pe Spencer, aşteptându-i reacţia. Pe urmă, cu încetineală, întinse mâna şi o lovi uşor, în glumă, în braţ.

— Şi acum arăţi groaznic de înfricoşată. De parcă aş avea de gând să-ţi fac ceva rău. Nu trebuie să fie aşa, să ştii.

— Să fie… cum? şopti Spencer.

— Vreau să-ţi spun că, la început, te-am urât, Spencer. Pe tine, cel mai mult dintre toate. Tu erai mereu cea mai apropiată de Ali şi aveai *totul,* mărturisi Mona, aprinzându-şi din nou o ţigară. Dar apoi… am devenit prietene. A fost atât de distractiv să punem la cale petrecerea Hannei, să ne petrecem timpul împreună! Nu te-ai distrat când i-am „străfulgerat" pe băieţii ăia? N-a fost frumos *să discutăm cu adevărat?* Aşa că, m-am gândit… poate aş reuşi să dau dovadă de filantropie. Aşa, ca Angelina Jolie.

Spencer clipi, buimăcită.

— M-am hotărât să te ajut, îi explică Mona. Chestia cu Orhideea de Aur… aici a fost chestie de baftă. Dar asta… eu vreau, cu toată sinceritatea, să-ţi fac viaţa mai bună, Spencer. Pentru că *ţin* la tine cu adevărat, sincer.

Spencer se încruntă.

— C-ce tot spui acolo?

— Melissa, prostuţo! exclamă Mona. S-o facem pe ea să treacă drept asasină. E *perfectă.* Nu e exact ce ţi-ai dorit mereu? Sora ta, la închisoare pentru crimă şi dispărută din viaţa ta, pentru totdeauna. Vei fi de-a dreptul perfectă, prin comparaţie.

Spencer se holbă la ea.

— Dar… Melissa a avut un motiv.

— Zău? Mona zâmbi. Sau asta-i doar ce vrei tu să crezi?

Spencer deschise gura, dar nu izbuti să scoată nici un sunet. Mona îi trimisese SMS-ul care spunea: *Persoana care a asasinat-o pe Ali e chiar în faţa ta.* Şi cel de pe messenger, zicând: *Ea a făcut-o, să ştii.* Mona fusese cea care-i strecurase fotografia în geantă lui Spencer.

Mona o privi cu viclenie.

— Putem să dăm totul peste cap. Putem să ne întoarcem la secţia de poliţie şi să-i spunem Hannei că a fost o uriaşă neînţelegere… că ea nu-şi mai aminteşte lucrurile aşa cum trebuie. Putem

să dăm pe altcineva drept A., pe cineva de care nu-ţi place. Ce-ai zice de Andrew Campbell? L-ai urât mereu, nu-i aşa?

— Eu… bâigui Spencer.

— Putem s-o trimitem pe sora ta la închisoare, şopti Mona. Şi putem să fim *amândouă* A. Putem să-i controlăm pe toţi. Tu eşti la fel de calculată pe cât a fost Ali, Spence. Şi eşti mai drăguţă, mai inteligentă şi mai bogată. *Tu* ar fi trebuit să fii conducătoarea grupului, nu ea. Îţi ofer şansa, acum, să devii conducătoare, cum şi eşti sortită să fii. Viaţa ta de-acasă va fi perfectă. Viaţa ta de la şcoală va fi perfectă Şi eu ştiu, adăugă Mona, destinzându-şi buzele într-un zâmbet, ştiu cât de mult îţi doreşti să fie perfectă.

— Dar tu le-ai făcut rău prietenelor mele, şopti Spencer.

— Eşti sigură că-ţi sunt prietene? replică Mona, şi ochii îi sclipiră. Ştii cine aranjasem să fie asasina înaintea Melissei? *Tu,* Spencer. Am alimentat-o pe buna ta prietenă Aria cu tot felul de indicii care s-o ducă la concluzia că *tu* ai făcut-o: te-am auzit certându-te cu Ali în seara în care a dispărut, căzând peste zid. Şi Aria, cea mai bună prietenă a ta, ce-a făcut? A înghiţit momeala. A fost cât se poate de pregătită să te toarne.

— Aria n-ar fi făcut una ca asta, ţipă Spencer.

— Nu? Mona înălţă din sprânceană. Atunci, cum de-am auzit-o eu spunându-i exact asta lui Wilden, la spital, duminică dimineaţă, a doua zi după ce Hanna a avut accidentul?

La cuvântul *accidentul* făcu în aer semnul ghilimelelor.

— Nu şi-a pierdut timpul, Spence. Spre norocul tău, Wilden n-a pus botul. Ei, şi-acum, spune-mi, cum poţi să mai numeşti prietenă pe cineva care ţi-a făcut una ca *asta?*

Spencer inspiră şi expiră adânc de câteva ori, neştiind ce să creadă. Un gând i se tot învârtea prin cap.

— Ia stai… dacă n-a omorât-o Melissa pe Ali, atunci înseamnă că *tu* ai omorât-o!

Mona se rezemă de spătar, făcând pielea scaunului să se încreţească sub ea.

— Nu, zise, clătinând din cap. Totuşi, chiar ştiu cine a *fost.* Ali a scris despre asta pe ultima pagină a jurnalului ei… biata de ea, ultimul lucru pe care l-a scris înainte să moară, comentă Mona, răsfrângându-şi buza şi făcând pe bosumflata. A scris: *Ian şi cu mine avem o întâlnire super secretă diseară.*

Mona îi maimuţări şi vocea lui Ali, însă de data aceasta suna mai degrabă ca vocea unei păpuşi diabolice dintr-un film de groază.

— Şi *eu i-am dat un ultimatum,* continuă ea. *I-am spus că ar face mai bine s-o rupă cu Melissa înainte ca ea să plece la Praga… fiindcă altfel o să le spun ei şi tuturor celorlalţi despre noi.*

Oftă, cu o expresie plictisită.

— E destul de clar ce s-a întâmplat: l-a împins pe Ian până la limită, iar el a cedat nervos şi a omorât-o.

Vântul se înteţi, spulberându-i părul Monei.

— M-am modelat după Ali: era pacostea perfectă. Nimeni nu putea să scape de şantajul ei. Şi, dac-o să vrei, n-o să poată scăpa nimeni nici de-al tău.

Spencer clătină încet din cap.

— Dar… dar tu ai lovit-o pe Hanna cu maşina.

Mona ridică din umeri.

— Trebuia s-o fac. Ştia prea multe.

— Îmi… îmi pare rău, şopti Spencer. N-am cum să vreau… să *fiu* A. împreună cu tine. Să-i conduc pe cei din şcoală, cu tine. Sau indiferent ce ai vrea să facem. Asta-i o nebunie.

Expresia de dezamăgire a Monei deveni treptat întunecată. Îşi împreună sprâncenele.

— Perfect. Fie cum vrei tu, atunci.

Spencer simţi vocea Monei ca pe un cuţit crestându-i pielea. Greierii ţârâiau isterici. Năvala apei de dedesubt suna ca sângele ţâşnind dintr-o venă. Cu o mişcare iute, Mona se repezi şi-o sugrumă pe Spencer. Aceasta scoase un ţipăt şi se smuci înapoi, bătând aerul disperată cu mâna, în căutarea butonului care să deblocheze portiera. O izbi cu piciorul în piept pe Mona. Când o văzu că se trage înapoi, ţipând, Spencer smuci mânerul portierei şi deschise uşa, rostogolindu-se din maşină pe iarba ţepoasă. Imediat, se ridică în picioare şi o rupse la fugă prin întuneric. Simţi iarba sub picioare, apoi pietrişul, apoi pământul, apoi mâlul. Zgomotul apei creştea. Spencer îşi dădea seama că se apropia de marginea stâncoasă a carierei. Paşii Monei răsunau în urma ei, şi Spencer simţi braţele acesteia încolăcindu-i mijlocul. Căzu, greoaie, la pământ. Mona se urcă peste ea şi o sugrumă din nou de gât. Spencer izbi cu picioarele, se zbătu, se sufocă. Mona chicoti, ca şi cum totul n-ar fi fost decât un joc.

— Eu am crezut că suntem prietene, Spencer, rânji Mona, încercând s-o imobilizeze.

Spencer se luptă din răsputeri să respire.

— Se pare că nu! ţipă ea.

Şi, adunându-şi toate puterile, Spencer îşi aruncă picioarele în trupul Monei, azvârlind-o în spate. Mona ateriză în fund, la câţiva paşi mai încolo, şi guma de un galben strălucitor îi zbură din gură. Spencer se grăbi să se ridice în picioare. Mona se ridică şi ea, la rândul ei, aruncând fulgere din ochi şi cu dinţii încleştaţi. Timpul păru că se dilată pentru Spencer, pe măsură ce Mona înainta spre ea, cu gura strâmbată de furie. Spencer închise ochii şi, pur şi simplu… reacţionă. Îşi încolăci braţele în jurul gambelor Monei. Aceasta îşi pierdu echilibrul şi căzu. Spencer îşi simţi braţele apăsându-i abdomenul Monei, împingând cât puteau de tare. Văzu albul ochilor Monei

mărindu-se şi-i auzi ţipetele în timpane. Mona se prăbuşi pe spate şi, cât ai clipi, dispăru.

Spencer nu-şi dădu seama de la început, dar şi ea avea să cadă. Apoi se izbi de pământ. Auzi un ţipăt reverberându-se în vale şi, pentru o clipă, avu impresia că era al ei. Şi-atunci, se lovi cu capul de pământ, cu un bufnet… şi ochii îi rămaseră închişi.

37
SĂ VEZI ÎNSEAMNĂ SĂ CREZI

Hanna se îngrămădi pe bancheta din spate a maşinii de poliţie a lui Wilden, lângă Aria şi Emily. Era locul în care, în mod obişnuit, stăteau infractorii; nu c-ar fi existat prea mulţi în Rosewood. Chiar dacă îl zărea cu mare greutate pe Wilden printre gratiile metalice fixate de scaunele din faţă, putea să-şi dea seama, după tonul pe care-l folosea în comunicaţiile radio, că era la fel de îngrijorat şi de încordat ca ea.

— A găsit cineva ceva? întrebă prin intermediul staţiei de emisie-recepţie.

Aşteptau la un semnal de oprire ca Wilden să se hotărască încotro să se îndrepte mai departe. Tocmai trecuseră pe lângă gura principală a râului Morrell, însă nu găsiseră decât vreo doi puştani de la şcoala de stat, zăcând pe iarbă, făcuţi praf. Nu se vedea nicăieri vreo urmă de-a Hummer-ului Monei.

— Nimic, răspunse o voce în staţia radio.

Aria o luă de mână pe Hanna şi o strânse cu putere. Emily plângea tăcută, în guler.

— Poate că s-o fi referit Ia alt râu, îşi dădu cu părerea Hanna. Poate voia să spună râul de lângă traseul Marwyn.

Şi, dacă tot a venit vorba, poate că Spencer şi Mona nu făceau decât să se distreze şi să converseze. Poate că Hanna făcuse o confuzie, poate că Mona nu era A.

O altă voce se auzi neclar în radio:

— Am primit un apel în legătură cu un conflict la Cariera Omului Plutitor.

Hanna îşi înfipse unghiile în mâna Ariei. Emily icni.

— Hai acolo, zise Wilden.

— Cariera… Omului Plutitor? repetă Hanna.

Dar Cariera Omului Plutitor era un loc vesel… Nu la multă vreme după transformarea lor, Hanna şi Mona se întâlniseră acolo cu băieţi de la Academia Drury. Le oferiseră o prezentare de modă în costume de baie pentru ei, acolo, pe stânci, judecând că e mult mai ispititor să *sâcâi* un băiat decât să te tăvăleşti la propriu cu el. Imediat după asta pictaseră acel *HM + MV = CMBMBPDL*[12] pe acoperişul garajului Monei, jurând să fie veşnic alături una de cealaltă.

Prin urmare, totul nu fusese decât o minciună? Oare Mona plănuise toate astea încă de la început? Aşteptase ziua în care s-o poată lovi pe Hanna cu maşina? Hanna simţi o nevoie copleşitoare de a-l ruga pe Wilden să oprească, să poată vomita.

Când ajunseră la intrarea în Cariera Omului Plutitor, văzură Hummer-ul de un galben aprins al Monei strălucind ca un far. Hanna se repezi cu mâna la clanţa portierei, chiar dacă maşina era încă în mişcare. Portiera se deschise, şi ea se dădu jos, după care porni în fugă spre Hummer, sucindu-şi gleznele pe pietrişul neregulat.

— Hanna, nu! strigă Wilden. E periculos!

Hanna îl auzi pe Wilden oprind maşina, apoi portierele trântite. Frunzele scrâşneau sub paşii ei. Când ajunse la maşină, observă pe cineva ghemuit lângă cauciucul din faţă, stânga. Zări un fulger de păr blond, şi inima îi tresăltă. *Mona.*

Numai că era Spencer. Avea faţa şi mâinile murdare de lacrimi şi de ţărână, şi răni peste tot pe braţe. Rochia din mătase îi era sfâşiată, şi nu mai avea pantofi în picioare.

— Hanna! strigă ea, răguşită, întinzând braţele.

— Eşti bine? icni Hanna, lăsându-se pe vine şi punându-i mâna pe umăr.

Îl simţi rece şi ud.

Spencer abia mai putea să articuleze cuvintele, printre hohotele puternice de plâns.

— Îmi pare foarte rău, Hanna. Îmi pare foarte rău.

— Pentru ce? o întrebă Hanna, apucând-o de mâini.

— Pentru că…

Spencer făcu un gest spre marginea carierei.

— Cred că a căzut.

Aproape instantaneu, în spatele lor se auzi sirena unei ambulanţe, urmată de a unei alte maşini de poliţie. Echipa de salvare şi mai mulţi poliţişti o înconjurară pe Spencer.

Hanna se retrase, ca paralizată, când paramedicii o luară în primire pe Spencer şi începură s-o întrebe dacă poate să-şi mişte toate membrele, ce o doare şi ce se întâmplase.

— Mona mă ameninţa, repeta Spencer, iar şi iar. A vrut să mă strângă de gât. Am încercat să fug de ea, dar ne-am luptat. Şi, pe urmă, ea a…

Şi făcu din nou gestul spre marginea carierei.

Mona mă ameninţa. Hannei i se înmuiară genunchii. Era *real.*

Poliţiştii se răspândiseră în jurul carierei cu ciobăneştii lor germani, lanterne şi arme. După doar câteva minute, unul dintre ei strigă:

— Am găsit ceva!

Hanna sări în picioare şi se repezi spre poliţist, însă Wilden, aflat în apropiere, o prinse din spate.

— Hanna, îi spuse la ureche. Nu. Nu trebuie.

— Dar trebuie să văd! ţipă Hanna.

Wilden îşi încolăci braţele în jurul ei.

— Tu stai aici, da? Stai cu mine.

Hanna privi cum un grup de poliţişti dispare dincolo de marginea carierei, coborând spre apa năvalnică.

— Ne trebuie o brancardă! urlă unul dintre ei.

Imediat, apărură alţi lucrători de pe ambulanţă, cu materialele necesare. Între timp, Wilden continua s-o mângâie pe Hanna pe păr, acoperind cu o parte a corpului său privelişte a

ceea ce se întâmpla dincolo. Însă Hanna tot putea sa *audă.* Îi auzi spunând că Mona fusese prinsă între doua stânci. Şi, din câte se părea, îşi rupsese gâtul. Şi că trebuiau să aibă multă, foarte multă grijă când o scoteau de-acolo. Le auzi mormăielile de încurajare în timp ce o ridicară pe Mona la suprafaţă, o întinseră pe brancardă şi o duseră la ambulanţă. Când trecură, Hanna zări un smoc din părul blond-alburiu al Monei. Se smulse din mâinile lui Wilden şi porni în fugă.

— Hanna! urlă Wilden. Stai!

Însă Hanna nu alergă în direcţia ambulanţei. Se repezi de cealaltă parte a Hummer-ului Monei, se lăsă pe vine şi vomită. Apoi, îşi şterse palmele pe iarbă şi se făcu ghem, un ghem mic. Uşile ambulanţei se închiseră, şi motorul începu să huruie, însă nu porni şi sirena. Hanna se gândi dacă nu cumva asta era din cauză că Mona murise deja.

Hohoti până când nu mai avu lacrimi. Secătuită, se rostogoli pe spate. Ceva dur, de formă pătrată, o înghionti în coapsă. Hanna se ridică în capul oaselor şi puse mâna pe obiectul acela. Era o husă cafenie de velur pentru telefon, una pe care Hanna n-o recunoştea. Şi-o apropie de faţă şi adulmecă. Mirosea a Jean Patou Joy, parfumul preferat al Monei de atâţia ani.

Numai că telefonul dinăuntru nu era Sidekick-ul Chanel ediţie limitată, pe care tatăl Monei i-l adusese din Japonia, după ce aceasta îl implorase, şi nici nu era împodobit pe spate cu un *MV* din cristale Swarovski. Telefonul era un BlackBerry simplu şi banal, fără să ofere nici cel mai mic indiciu.

Dar deodată, inima Hannei se prăbuşi, fiindcă ea înţelese ce semnificaţie avea acest al doilea telefon. Tot ce-i mai trebuia ca să-şi dovedească ei însăşi că Mona le făcuse într-adevăr toate acestea era să deschidă telefonul şi să caute. Mirosul tufelor de zmeură din carieră îi pluti pe sub nas, şi

dintr-odată avu senzaţia că s-a întors cu trei ani în timp – ea, în costumul ei bikini Missoni, iar Mona, în costumul Calvin dintr-o bucată. Făcuseră un joc din prezentarea lor de modă: dacă băieţii de la Drury erau doar uşor amuzaţi, ele pierdeau partida. Dacă-i făceau să saliveze precum câinii flămânzi, urmau să-şi plătească una alteia un tratament la spa. Pe urmă, Hanna alesese un *scrub* cu iasomie şi alge marine, iar Mona ceruse un masaj corporal cu iasomie, morcov şi susan.

Auzi paşi apropiindu-se din spate. Atinse cu degetul mare ecranul gol, mort, al telefonului BlackBerry, apoi îl strecură în geanta ei din mătase şi porni, împleticindu-se, să-i caute pe ceilalţi. Lumea vorbea peste tot în jur, însă ea nu auzea decât vocea din mintea ei, strigându-i: „Mona a murit.”

38
ULTIMA PIESĂ

Spencer se duse şchiopătând spre bancheta din spate a maşinii de poliţie, cu ajutorul Ariei şi al lui Wilden. O întrebară iar şi iar dacă nu are nevoie de o ambulanţă. Spencer era destul de convinsă că nu avea: nu simţea să aibă ceva rupt şi, spre norocul ei, căzuse pe iarbă, pierzându-şi cunoştinţa pe moment, dar fără să se rănească. Îşi lăsă picioarele să-i atârne afară din maşină, cu portiera din spate deschisă, şi Wilden se lăsă pe vine în faţa ei, cu un carnet şi un reportofon în mâini.

— Eşti sigură că vrei să faci asta acum?

Spencer încuviinţă hotărâtă din cap.

Emily, Aria şi Hanna se strânseră în spatele lui Wilden, iar el apăsă pe butonul pentru înregistrare. Farurile unei alte maşini de poliţie creau un halo în jurul lui, iluminându-l din spate în roşu. Asta-i amintea lui Spencer de felul în care focurile din taberele de vară le conturau trupurile prietenelor ei. De-ar fi fost într-o tabără de vară şi acum!

Wilden inspiră adânc.

— Aşa. Eşti *sigură* că ea ţi-a spus despre Ian Thomas c-ar fi persoana care a asasinat-o pe Ali.

Spencer încuviinţă.

— Ali i-a dat un ultimatum în seara în care a dispărut. Ea voia să se întâlnească cu el… şi că, dacă Ian n-o rupea cu Melissa până să plece ea la Praga, avea să le spună tuturor despre relaţia dintre ei.

Îşi dădu pe spate părul năclăit, plin de noroi uscat.

— Scrie în jurnalul lui Ali. Era la Mona. Nu ştiu unde l-o ţine, dar…

— O să căutăm acasă la Mona, o întrerupse Wilden, punându-i o mână pe genunchi. Nu-ţi face griji.

Se întoarse şi vorbi ceva prin intermediul aparatului de emisie-recepţie, dându-le instrucţiuni altor poliţişti să-i dea de urmă lui Ian şi să-l aducă pentru interogatoriu. Spencer ascultă, privindu-şi apatică noroiul uscat de sub unghii.

Prietenele ei rămaseră multă vreme în preajmă, năucite.

— Dumnezeule, şopti Emily. Ian *Thomas*! Asta sună pur şi simplu… a nebunie. Dar bănuiesc că are logică. Era cu mult mai mare, şi dacă ea spunea vreodată cuiva, ei bine…

Spencer se cuprinse cu braţele, simţind că i se face pielea de găină. Pentru ea, Ian *nu* avea logică. Credea în faptul că Ali îl ameninţase, şi credea că era posibil ca Ian să se fi înfuriat, însă într-atât, încât s-o *omoare*? Era, de asemenea, sinistru, pentru că în tot timpul pe care-l petrecuse cu el, Spencer nu-l bănuise câtuşi de puţin pe Ian. Şi nu păruse agitat, sau chinuit de remuşcări, sau melancolic, ori de câte ori venea vorba de asasinarea lui Ali.

Dar poate că ea interpretase greşit semnele… şi-i scăpaseră multe altele. În definitiv, se suise în maşină cu Mona. Cine ştie ce altceva mai avea chiar dinaintea ochilor, dar fără ca ea să vadă?

Staţia lui Wilden piui.

— Suspectul nu se află la reşedinţă, anunţă o voce feminină. Ce doriţi să facem?

— La naiba! exclamă Wilden, întorcându-şi privirea spre Spencer. Îţi vine în minte alt loc unde-ar putea să fie Ian?

Spencer clătină din cap, simţindu-se de parcă s-ar fi târât printr-o mlaştină. Wilden se aruncă pe locul de la volan.

— Te duc acasă, îi zise. Părinţii tăi tocmai se întorc de la Country Club.

— Vrem să mergem şi noi acasă la Spencer, cu voi, zise Aria, făcându-i semn lui Spencer să se mute mai încolo, după care ea, Hanna şi Emily se

înghesuiră toate pe bancheta din spate a maşinii. Nu vrem s-o lăsăm singură, explică ea.

— Fetelor, nu e nevoie, rosti încet Spencer. Şi, oricum, Aria, maşina ta…

Făcu un gest spre Subaru, care dădea impresia c-o să se scufunde în noroi.

— Pot s-o las aici peste noapte, zâmbi Aria. Poate am noroc şi mi-o fură cineva.

Spencer îşi împreună mâinile în poală, prea slăbită ca să mai protesteze. În maşină domnea tăcerea în timp ce Wilden trecea pe lângă panoul indicator pe care scria Cariera Omului Plutitor, apoi pe poteca îngustă ce ducea spre şoseaua principală. Lui Spencer îi venea greu să creadă că nu trecuse decât o oră şi jumătate de când plecase de la petrecere. Lucrurile stăteau altfel acum.

— Mona a fost acolo în noaptea în care am rănit-o pe Jenna, îngăimă Spencer, absentă.

Aria încuviinţă.

— E o poveste lungă, însă eu chiar am stat de vorbă cu Jenna astă-seară. Jenna ştie ce-am făcut noi. Numai că toată povestea a fost pusă la cale de ea şi de Ali, împreună.

Spencer îşi îndreptă spinarea. Pentru o clipă, nu putu nici să respire.

— Ce? *De ce?*

— Zicea că atât ea, cât şi Ali aveau anumite probleme cu fraţii lor sau cam aşa ceva, îi explică Aria, fără să pară prea încrezătoare în privinţa răspunsului.

— Eu, pur şi simplu, nu înţeleg, şopti Emily. L-am văzut alaltăieri la ştiri pe Jason DiLaurentis. Zicea că nici măcar nu prea mai vorbeşte cu părinţii lui, care sunt de-a dreptul tulburaţi. De ce-ar fi spus el asta?

— Sunt multe lucruri pe care nu le înţelegi despre alţii, dacă-i priveşti din afară, murmură Hanna, printre lacrimi.

Spencer îşi acoperi faţa cu palmele. Erau atâtea lucruri pe care nu le înţelegea, atât de multe

care nu aveau sens! Ştia că situaţia avea să se rezolve, în sfârşit, acum – A. chiar nu mai exista, asasinul lui Ali urma să fie arestat cât de curând –, însă se simţea mai pierdută ca niciodată. Îşi lăsă mâinile în jos şi privi semiluna.

— Fetelor, rupse ea tăcerea, mai e un lucru pe care trebuie să vi-l spun.

— Mai e şi *altceva? se* plânse Hanna.

— Ceva… despre seara dispariţiei lui Ali, şopti Spencer, fâţâindu-şi în sus şi-n jos brăţara din argint cu talisman. Mai ştiţi că am ieşit fuga din hambar după Ali? Şi pe urmă v-am zis că n-am văzut unde s-a dus? Ei bine… am văzut. A luat-o drept înainte, pe potecă. Eu m-am dus după ea şi-şi ne-am certat. A fost în legătură cu Ian. Eu… eu îl sărutasem pe Ian nu cu mult timp înainte, şi Ali mi-a zis că el nu mă sărutase decât pentru că *ea* îi ceruse. Şi-a mai zis că ea şi Ian erau cu adevărat îndrăgostiţi, şi şi-a bătut joc de mine pentru că mă supărasem.

Spencer se simţi privită de toate prietenele ei. Îşi adună toată energia ca să continue.

— M-am enervat într-atât… încât am îmbrâncit-o. A căzut pe pietre. S-a auzit un *bufnet* îngrozitor.

O lacrimă i se scurse, şovăielnică, din colţul ochiului, revărsându-se pe obraz. Spencer îşi lăsă capul în jos.

— Îmi pare rău, fetelor. Ar fi trebuit să vă spun. Doar că… nu mi-am mai amintit. Iar când mi-am amintit, am fost prea înfricoşată.

Când îşi ridică iar privirea, observă că prietenele ei erau îngrozite. Până şi Wilden îşi ţinea capul înclinat pe spate, ca şi cum ar fi încercat să asculte. Dac-ar fi vrut, ele ar fi putut să arunce pe fereastră teoria cu Ian. Puteau să-i ceară lui Wilden să oprească maşina şi s-o oblige pe Spencer să repete exact ce spusese. Iar de aici încolo, lucrurile ar fi putut să evolueze într-o direcţie oribilă.

Emily a fost prima care i-a luat mâna lui Spencer într-a ei. Apoi, Hanna îşi puse mâna peste a lui Emily şi, în sfârşit, Aria o acoperi pe-a Hannei. Gestul îi aminti lui Spencer de vremea când obişnuiau să atingă toate fotografia cu ele cinci, agăţată pe peretele vestibulului lui Ali.

— Ştim că n-ai fost tu de vină, şopti Emily.

— Ian a fost. Totul capătă sens, întări cu hotărâre Aria, privind-o în ochi pe Spencer.

Dădea impresia că o crede pe Spencer absolut în totalitate.

Ajunseră pe strada lui Spencer, şi Wilden intră pe aleea lungă, circulară, din faţa casei. Părinţii lui Spencer nu ajunseseră încă, şi casa era cufundată în întuneric.

— Vreţi să stau cu voi până ajung părinţii acasă? se oferi Wilden, în timp ce fetele coborau.

— Nu e nevoie, răspunse Spencer, privindu-le pe celelalte fete, uşurată dintr-odată la gândul că erau şi ele acolo.

Wilden dădu în marşarier pe alee şi întoarse încet în drum, după care trecu mai întâi pe lângă fosta casă a familiei DiLaurentis, apoi de casa Cavanaugh, şi pe urmă de casa Vanderwaal, monstruozitatea aceea enormă, cu garajul separat, din capătul străzii. Evident, nu era nimeni acasă la Mona. Spencer se cutremură.

Un fulger îi atrase atenţia spre curtea din spate. Îşi lungi gâtul, şi pulsul i se acceleră. Porni pe poteca pietruită care ducea în spatele casei şi se prinse cu mâinile de zidul din piatră care împrejmuia proprietatea. Dincolo de veranda din spate, de piscina pavată cu piatră, de bazinul cu apă termală bolborosind, de curtea întinsă şi chiar de hambarul renovat, exact în fundul curţii, aproape de locul în care căzuse Ali, Spencer zări două siluete, luminate numai de lună. Iar acestea îi amintiră de ceva.

Vântul se înteţi, dându-i lui Spencer fiori pe spate. Chiar dacă nu mai era anotimpul respectiv,

pentru scurt timp se simţi miros de caprifoi, exact ca în seara aceea oribilă, de acum patru ani şi jumătate. Dintr-odată, memoria ei se descătuşă. O văzu pe Ali căzând pe spate peste zidul de piatră. Auzi un *bufnet* la fel de răsunător ca şi clopotele bisericii. Când auzi icnetul scos de o voce de fată în spatele ei, Spencer se întoarse. Nu era nimeni. Nicăieri. Iar când reveni cu faţa spre Ali, o văzu prăbuşită încă peste zid, dar cu ochii deschişi. Şi apoi, Ali scoase un mormăit şi se ridică în picioare.

N-avea nimic.

Ali o privi chiorâş pe Spencer, pregătindu-se să vorbească, însă ceva de pe potecă îi distrase atenţia. O luă repede la fugă, dispărând într-un desiş de copaci. După câteva secunde, Spencer îi auzi inconfundabilul chicotit. Apoi auzi un foşnet, după care zări două siluete distincte. Una îi aparţinea lui Ali. Spencer nu putea să-şi dea seama a cui era cealaltă, însă nu semăna cu a Melissei. Îi venea greu să creadă că, peste doar câteva minute, Ian o va împinge pe Ali în groapa pe jumătate săpată pentru foişorul familiei DiLaurentis. Oricât de pacoste ar fi fost Ali, nu merita o astfel de soartă.

— Spencer! o strigă încet Hanna, şi Spencer avu impresia că-i aude vocea de foarte departe. Ce s-a întâmplat?

Spencer deschise ochii şi se cutremură.

— N-am făcut-o eu, şopti.

Siluetele de lângă hambar ajunseră la lumină. Melissa mergea ţanţoşă, iar Ian îşi ţinea pumnii încleştaţi. Vântul le purta vocile spre curtea din faţă; se pare că se certau.

Spencer îşi simţi nervii încordaţi. Se răsuci pe călcâie şi-şi îndreptă privirea spre stradă. Maşina lui Wilden nu se mai vedea. Disperată, se scotoci în buzunar după telefon, însă abia apoi îşi aminti: Mona i-l aruncase din maşină.

— Am eu, zise Hanna, scoţându-şi propriul BlackBerry şi formând un număr.

Îi întinse telefonul lui Spencer. *Apelare WILDEN* scria pe ecran.

Spencer fu nevoită să ţină telefonul cu ambele mâini, atât de tare îi tremurau degetele. Wilden răspunse după ce telefonul sună de două ori.

— Hanna? zise el, părând nedumerit. Ce este?

— Sunt Spencer, zise, pe un ton plângăreţ. Trebuie să vă întoarceţi. Ian este aici.

39
NOII MONTGOMERY, DERANJANŢI CA DE OBICEI

În după-amiaza următoare, Aria stătea pe salteaua din livingul lui Meredith, jucându-se absentă cu figurina înfăţişându-l pe William Shakespeare, dăruită de Ezra. Byron şi Meredith stăteau lângă ea, uitându-se cu toţii la televizor. Se difuza o conferinţă de presă pe tema asasinării lui Ali. *Ian Thomas, arestat,* spunea un titlu mare în partea de jos a ecranului.

— Punerea sub acuzare a domnului Thomas a fost stabilită pentru marţi, anunţă reporterul de la ştiri, stând în faţa masivelor trepte de beton ale Tribunalului districtual din Rosewood. Nimeni din această comunitate nu s-ar fi aşteptat vreodată ca un băiat atât de liniştit şi de politicos, cum era Ian Thomas, să fie capabil de aşa ceva.

Aria îşi trase genunchii la piept. Poliţiştii fuseseră de dimineaţă la reşedinţa familiei Vanderwaal şi găsiseră jurnalul lui Ali sub patul Monei. Mona îi spusese adevărul lui Spencer despre ultima însemnare: se referea la ultimatumul pe care i-l dăduse Ali lui Ian – ori se despărţea de Melissa Hastings, ori ea avea să spună totul lumii întregi. Ştirile prezentau imagini cu poliţiştii care-l duceau pe Ian, în cătuşe, spre secţie. Când îl întrebară dacă vrea să facă vreo declaraţie, Ian nu spuse decât:

— Sunt nevinovat. E o greşeală.

Byron pufni, neîncrezător. Se întinse şi o luă de mână pe Aria. Apoi, previzibil, ştirile trecură la următorul subiect: moartea Monei. Pe ecran apăru panglica galbenă a poliţiei, înconjurând Cariera Omului Plutitor, apoi o imagine a casei Vanderwaal. Într-un colţ apăru imaginea unui BlackBerry oarecare.

— Domnişoara Vanderwaal a hărţuit patru eleve de la Rosewood Day, timp de peste o lună, şi ameninţările au devenit letale, zise prezentatorul de ştiri. Azi-noapte, la marginea carierei, despre care se ştie cât este de periculoasă, a avut loc o luptă între domnişoara Vanderwaal şi o minoră al cărei nume n-a fost făcut public. Domnişoara Vanderwaal a căzut de la înălţime şi şi-a rupt gâtul. Poliţia a găsit telefonul BlackBerry al domnişoarei Vanderwaal în geanta acesteia, pe fundul carierei, dar se află încă în căutarea unui al doilea telefon: cel pe care-l întrebuinţa pentru expedierea majorităţii mesajelor ameninţătoare.

Aria îi mai dădu un bobârnac figurinei înfăţişându-l pe Shakespeare. Îşi simţea capul ca pe o valiză excesiv de încărcată. Prea multe se întâmplaseră în ultimele douăzeci şi patru de ore, ca ea să mai poată analiza lucrurile. Şi sentimentele îi erau amestecate. Se simţea groaznic că Mona murise.

Fusese descumpănită şi ciudat de lezată când aflase că, în realitate, accidentul Jennei nu fusese un accident: că Jenna şi Ali înscenaseră totul împreună. Şi, după tot acest timp, să audă că asasinul era Ian… Prezentatorul de ştiri arboră o expresie compătimitoare, uşurată, zicând:

— În sfârşit, comunitatea din Rosewood poate lăsa în urmă această poveste oribilă.

Frază pe care-o spunea toată lumea, încă de dimineaţă. Aria izbucni în lacrimi. Nu simţea deloc că s-ar fi rezolvat.

Byron se uită la ea.

— Ce este?

Aria clătină din cap, incapabilă să-i explice. Luă figurina în ambele mâini şi-şi lăsă lacrimile să picure peste creştetul capului din plastic al lui Shakespeare.

Byron scoase un oftat de frustrare.

— Înţeleg că e copleşitor. Te-a hărţuit cineva. Şi nouă nu ne-ai spus niciodată despre asta. Ar fi

trebuit să ne spui. Ar trebui să discutăm acum pe tema asta.

— Îmi pare rău, zise Aria, scuturând din cap. Nu pot.

— Dar *trebuie,* insistă Byron. E important să scoţi totul la iveală.

— Byron! interveni, pe un ton tăios, Meredith. Dumnezeule!

— Ce e? se miră Byron, ridicând braţele în semn de capitulare.

Meredith sări în picioare, plasându-se între Aria şi tatăl ei.

— Tu şi discuţiile tale, îl certă ea. Nu eşti de părere că Aria a trecut prin destule în ultimele câteva săptămâni? Lasă-i măcar un răgaz!

Byron ridică din umeri, părând intimidat. Aria rămase cu gura căscată. Îi întâlni privirea lui Meredith, şi aceasta îi zâmbi. Avea în ochi un licăr de înţelegere, care părea să-i transmită: *Eu înţeleg prin ce treci. Şi ştiu că nu e uşor.* Aria se uită fix la tatuajul cu pânza de păianjen roz de pe încheietura lui Meredith. Se gândi la cât fusese de nerăbdătoare să descopere ceva distrugător despre Meredith, şi iat-o pe aceasta luându-i acum apărarea.

Telefonul mobil al lui Byron vibră, mişcându-se pe şubreda măsuţă de cafea. Privi cu atenţie ecranul, se încruntă, apoi răspunse.

— Ella? zise, iar vocea îi sună spart.

Aria se crispă. Byron se încruntă.

— Da… e aici.

Îi întinse Ariei telefonul.

— Mama ta vrea să stea de vorbă cu tine.

Meredith îşi drese glasul, stânjenită, după care se ridică şi porni încet spre baie. Aria se holbă la telefon de parcă ar fi fost o bucată de rechin intrată în putrefacţie – cineva o provocase să mănânce aşa ceva, odată, când era în Islanda, în definitiv, vikingii obişnuiau să mănânce aşa ceva. Îşi duse telefonul la ureche, şovăind.

— Ella?

— Aria, eşti bine? strigă Ella de la celălalt capăt al firului.

— Sunt… bine, răspunse Aria. Nu ştiu. Aşa cred. Nu sunt rănită sau altceva.

Urmă o tăcere lungă. Aria întinse mica antenă a telefonului, după care o strânse la loc.

— Îmi pare rău, scumpa mea, izbucni Ella. Habar n-aveam că treci prin toate astea. De ce nu ne-ai spus că te ameninţa cineva?

— Pentru că…

Aria se duse până în micul ei dormitor din atelierul lui Meredith şi o luă de-acolo pe Porctunia, păpuşa ei înfăţişând o purceluşă. Îi fusese greu să-i explice lui Mike despre A. Acum

însă, când totul se sfârşise şi când Aria nu mai avea motive de îngrijorare legate de o posibilă răzbunare a lui A., îşi dădu seama că motivul adevărat nu avea importanţă.

— Pentru că voi eraţi deja destul de prinşi cu problemele voastre, zise până la urmă. Se lăsă să cadă pe patul ei plin de denivelări, şi arcurile scoaseră un geamăt ca un muget. Dar… îmi *pare* rău, Ella. Pentru tot. A fost un lucru îngrozitor din partea mea să nu-ţi spun nimic despre Byron, atâta timp.

Ella tăcu. Aria porni minusculul televizor de pe pervazul ferestrei. Aceleaşi imagini de la conferinţa de presă apărură pe ecran.

— Înţeleg de ce n-ai făcut-o, zise într-un târziu Ella. Trebuia să înţeleg asta. Doar c-am fost supărată, atât, adăugă, oftând. Relaţia mea cu tatăl tău nu mergea bine de multă vreme. Islanda n-a făcut decât să amâne inevitabilul… ştiam amândoi că aşa se va termina.

— OK, zise încet Aria, plimbându-şi mâinile în sus şi-n jos pe blana roz a Porctuniei.

Ella oftă.

— Îmi pare rău, draga mea, şi mi-e dor de tine.

Un enorm nod, cât un ou, i se puse Ariei în gât. Privi fix gândacii pictaţi de Meredith pe tavan.

— Şi mie de tine.

— Camera ta te aşteaptă, dac-o mai vrei, îi zise Ella.

Aria o strânse la piept pe Porctunia.

— Mersi, răspunse în şoaptă, şi închise telefonul.

De cât timp aştepta să audă asta? Ce uşurare ar fi să doarmă iar în patul ei, cu salteaua lui normală şi pernele moi, pufoase! Să fie cu proiectele ei de tricotat, cu cărţile ei, cu fratele ei şi cu Ella! Dar cum rămânea cu Byron? Aria îl auzi tuşind în camera cealaltă.

— Ai nevoie de un Kleenex? strigă Meredith din bucătărie, părând îngrijorată.

Îi veni în minte cartonaşul pe care-l confecţionase Meredith pentru Byron şi-l prinsese de frigider. Era desenat un elefant, care spunea: *Îţi tropăi doar un pic prin casă şi îţi doresc o zi frumoasă!* Părea genul de lucruri pe care Byron – şi Aria – le-ar putea face cu plăcere.

Poate că exagerase. Poate că-l va convinge pe Byron să cumpere un pat ceva mai confortabil pentru cămăruţa asta. Poate că ar mai veni să doarmă aici, din când în când.

Poate.

Aruncă o privire spre ecranul televizorului. Conferinţa de presă despre Ian tocmai se încheiase, toată lumea se ridica să plece. Când camera de filmat descrise o mişcare circulară, Aria remarcă o fată blondă, cu un chip familiar, în formă de inimă. *Ali?*

Aria se ridică în capul oaselor. Se frecă la ochi până când începură s-o doară. Camera se plimbă din nou peste mulţime şi Aria îşi dădu seama că femeia blondă avea cel puţin treizeci de ani. Era clar că avea vedenii din cauza lipsei de somn.

Se întoarse agale în living, ţinând-o încă pe Porctunia în mână. Byron îşi desfăcu braţele, şi Aria se strecură între ele. Tatăl ei mângâie absent purceluşa pe cap şi stătură să urmărească la televizor concluziile conferinţei de presă.

Meredith apăru din baie, cam verde la faţă. Byron îşi luă braţul de pe umerii Ariei.

— Tot ţi-e rău?

Meredith încuviinţă.

— Îmi este, răspunse. Avea o expresie de nerăbdare pe faţă, de parcă abia aştepta să divulge un secret. Îşi ridică privirea spre ei doi, şi colţurile gurii i se ridicară într-un mic zâmbet. Dar nu e nimic, adăugă. Pentru că… sunt însărcinată.

40
NU TOT CE STRĂLUCEŞTE E ORHIDEE DE AUR

Mai târziu, în aceeaşi seară, după ce poliţiştii încheiară percheziţia în conacul familiei Vanderwaal, Wilden îşi făcu apariţia în casa Hastings, ca să-i mai pună Melissei câteva întrebări de încheiere. Acum stătea pe canapeaua de piele din living, cu ochii umflaţi de oboseală. De fapt, toată lumea arăta obosită… cu excepţia mamei lui Spencer, înveşmântată într-o rochie-cămaşă Marc Jacobs, bine scrobită. Ea şi tatăl lui Spencer stăteau în cealaltă parte a încăperii, ca şi cum fiicele lor ar fi fost pline de bacterii.

Vocea Melissei era monotonă.

— Nu v-am spus adevărul despre noaptea aceea, recunoscu ea. Băuserăm amândoi, şi eu am adormit. Când m-am trezit, Ian nu era acolo. Am adormit la loc şi, când m-am trezit iar, era lângă mine.

— De ce n-ai spus nimic despre asta până acum? o luă la rost tatăl ei.

Melissa clătină din cap.

— Am plecat la Praga în dimineaţa următoare. În momentul acela, nu prea cred că ştia cineva de dispariţia lui Alison. Când m-am întors, şi toată lumea era cuprinsă de frenezie… în fine, pur şi simplu, nu mi-a trecut niciodată prin minte că Ian ar fi capabil de aşa ceva.

Se jucă puţin cu tivul hanoracului ei Juicy, galben-pal.

— Pe vremea aceea, am bănuit că se cuplaseră, dar n-am crezut c-ar fi fost ceva serios. Nu mi-a trecut prin gând că Alison ar fi putut să-i dea un *ultimatum.*

La fel ca toată lumea, Melissa aflase care fusese mobilul lui Ian.

— În definitiv, Alison era *într-a şaptea,* argumentă ea.

Aruncă o privire spre Wilden, apoi continuă.

— Când aţi început să puneţi întrebări, săptămâna asta, despre unde-am fost eu şi Ian, am început să mă întreb dacă n-ar fi fost bine să spun ceva, acum câţiva ani. Dar tot nu mi se părea posibil. Şi n-am zis nimic atunci pentru că… pentru că m-am gândit să nu dau cumva de necazuri, pentru că am ascuns adevărul. Şi, ca să zic aşa, n-aş fi putut să suport aşa ceva. Ce-ar fi gândit lumea despre mine?

Chipul Melissei se întristă. Spencer se abţinu cu greu să nu rămână cu gura căscată. Îşi văzuse sora plângând de nenumărate ori, însă de obicei era un plâns de frustrare, de furie, de enervare sau un tertip folosit astfel încât lucrurile să se rezolve după placul ei. Niciodată nu plânsese de frică sau de ruşine.

Spencer se aştepta ca părinţii să vină fuga s-o consoleze pe Melissa. Cu toate acestea, ei rămaseră perfect nemişcaţi, cu expresii acuzatoare pe chip. Se întrebă dacă ea şi Melissa înfruntau exact acelaşi gen de probleme, în permanenţă. Melissa făcuse ca impresionarea părinţilor să pară ceva atât de simplu, încât Spencer nu-şi dăduse niciodată seama că pentru ea era şi o tortură, în acelaşi timp.

Se trânti alături de sora ei şi-i puse mâinile pe umeri.

— Nu-i nimic, îi şopti la ureche.

Melissa îşi înălţă capul pentru o clipă, înregistră vag prezenţa lui Spencer, după care-şi lăsă fruntea pe umărul surorii sale mai mici şi continuă să bocească.

Wilden îi întinse Melissei o batistuţă de hârtie şi se ridică, mulţumindu-le pentru colaborarea de pe tot parcursul acelei grele perioade. În timp ce pleca, sună telefonul. Doamna Hastings se îndreptă

afectată spre telefonul din birou şi răspunse. După câteva secunde, îşi vârî capul în living.

— Spencer, zise ea în şoaptă, cu înfăţişarea încă serioasă, dar cu ochii strălucind de emoţie. E pentru tine. E domnul Edwards.

O senzaţie de fierbinţeală bolnăvicioasă o străbătu pe Spencer. Domnul Edwards era conducătorul comitetului de decernare a Orhideei de Aur. Un apel telefonic personal din partea lui nu putea să însemne decât un singur lucru.

Spencer îşi umezi buzele, apoi se ridică. Partea cealaltă a camerei, acolo unde se afla mama ei, i se părea la un kilometru distanţă. Se întrebă la ce s-or fi referit convorbirile telefonice secrete ale mamei: ce cadou important o fi cumpărat pentru Spencer, fiindcă fusese atât de sigură că Spencer va câştiga Orhideea de Aur! Chiar să fi fost şi cel mai minunat lucru din lume, Spencer nu era convinsă că mai putea să se bucure de el.

— Mamă!

Se apropie de mama ei şi se rezemă de vechiul birou Chippendale de lângă telefon.

— Tu nu crezi că am făcut rău trişând?

Doamna Hastings acoperi în grabă microfonul receptorului.

— Da, desigur. Dar am mai discutat despre asta, zise, ducându-i receptorul la ureche. Spune *alo,* îi şopti ea.

Spencer înghiţi cu greu.

— Alo? Reuşi să rostească până la urmă, răguşită.

— Domnişoară Hastings! exclamă o voce bărbătească voioasă. Sunt Edwards, şeful comitetului pentru decernarea Orhideei de Aur. Ştiu că e târziu, dar am unele veşti extrem de interesante pentru tine. A fost o hotărâre dificilă, dat fiind faptul că am avut două sute de candidaţi uimitor de bine pregătiţi, şi îmi face o deosebită plăcere să te anunţ că…

Spencer avea impresia că domnul Edwards vorbeşte de sub apă: abia dacă mai auzi restul. Aruncă o privire spre sora ei, care stătea singură pe canapea. Melissa avusese nevoie de foarte mult curaj ca să-şi recunoască minciuna. Putea să spună că nu-şi aminteşte şi n-ar mai fi ştiut nimeni; totuşi, în loc de asta, ea făcuse ceea ce trebuia. Se gândi şi la ce-i oferise Mona: *Ştiu cât de mult îţi doreşti să fii perfectă.* Dar problema e că să fii perfectă nu înseamnă nimic, dacă nu este ceva adevărat.

Îşi apropie din nou receptorul de gură. Domnul Edwards se oprise din vorbit, aşteptând ca Spencer să-i răspundă ceva. Spencer inspiră adânc, repetând în minte ce urma să spună. *Domnule Edwards, trebuie să vă fac o mărturisire.*

Era o mărturisire care nu va fi pe placul nimănui. Dar putea s-o facă. Chiar putea.

41
V-O PREZENTĂM, LA REVENIREA EI ÎN ROSEWOOD, PE HANNA MARIN

Marţi dimineaţă, Hanna stătea în pat, mângâindu-i încet botişorul lui Bulinuţă şi examinându-şi înfăţişarea în oglinda cu mâner. Reuşise, în sfârşit, să descopere fondul de ten capabil să-i acopere vânătăile şi cusăturile, şi voia să împărtăşească şi altcuiva vestea cea mare. Primul ei instinct fusese, desigur, s-o sune pe Mona.

Văzu în oglindă cum îi zvâcneşte buza inferioară. Tot i se părea că nu era adevărat.

Presupuse c-ar putea să-şi sune vechile prietene, cu care se văzuse foarte mult în ultimele zile. Cu o zi în urmă îşi luaseră zi liberă de la şcoală şi pierduseră vremea în bazinul cu apă termală din curtea lui Spencer, citind în *Us Weekly* articolele despre Justin Timberlake, care-şi făcuse apariţia la petrecerea Hannei *imediat* după plecarea ei. El şi suita lui fuseseră blocaţi timp de două ore la un punct de taxare. Când fetele trecură la lectura sfaturilor pentru frumuseţe şi stil, Hanna îşi aminti cum îi citise Lucas un număr întreg din *Teen Vogue,* când era în spital. Simţi un junghi de tristeţe, întrebându-se dacă Lucas ştia ce i se întâmplase ei în ultimele câteva zile. N-o sunase. Poate că nu voia să mai vorbească niciodată cu ea.

Hanna lăsă jos oglinda. Dintr-odată, la fel de lesne cum îţi aminteşti ceva la întâmplare, ca de exemplu numele avocatului lui Lindsay Lohan sau al celei mai recente iubite a lui Zac Efron, Hanna văzu altceva din noaptea accidentului. După ce căzuse şi i se sfâşiase rochia, Lucas apăruse deasupra ei, întinzându-i geaca lui, ca să se acopere. O dusese în sala de lectură a colegiului

Hollis şi o ţinuse în braţe cât timp plânsese. Una duce la alta… aşa că se sărutaseră, la fel de lacom ca săptămâna trecută.

Rămase pe pat mult timp, simţindu-se ca paralizată. În cele din urmă, întinse mâna după telefon şi formă numărul lui Lucas. Intră direct mesageria vocală.

— Salut, zise, după semnalul sonor. Sunt eu, Hanna. Am vrut să văd dacă… dacă am putea să vorbim. Sună-mă.

După ce închise, Hanna începu să-l mângâie pe Bulinuţă pe creştetul capului.

— Poate c-ar trebui să-l uit, şopti ea. Probabil că există pe undeva un tip mai tare pentru mine, nu crezi?

Bulinuţă îşi lăsă capul într-o parte, nesigur, ca şi cum nu o credea.

— Hanna! o strigă doamna Marin, de la parter. Poţi să vii până jos?

Hanna se ridică, rotindu-şi umerii ca să şi-i dezmorţească. Poate că nu era adecvat să poarte o rochie trapez Erin Fetherston, de un roşu aprins, la şedinţa pentru punerea sub acuzare a lui Ian – era ca şi cum ai purta ceva colorat la o înmormântare —, însă Hanna simţea nevoia unui mic stimulent coloristic. Îşi puse la încheietură o brăţară latădeaur, îşi luă geanta Longchamp roşie şi-şi dădu părul pe spate. În bucătărie, îl găsi pe tatăl ei stând la masă şi dezlegând careul de cuvinte încrucişate din *Philadelphia Inquirer.* Mama ei era lângă el şi-şi verifica e-mailurile pe laptop. Hanna înghiţi în sec. Nu-i mai văzuse stând aşa, împreună, de când erau căsătoriţi.

— Credeam că te-ai întors deja în Annapolis până acum, murmură ea.

Domnul Marin îşi lăsă jos stiloul, şi mama Hannei îşi împinse deoparte laptopul.

— Hanna, voiam să discutăm cu tine despre ceva important, începu tatăl ei.

Inima Hannei tresări. *Se împacă. Gata cu Kate şi cu Isabel.*

Mama ei îşi drese glasul.

— Mi s-a oferit un post nou… şi eu l-am acceptat, zise, bătând în masă cu unghiile ei lungi şi roşii. Numai că… e în Singapore.

— În Singapore? ţipă Hanna, lăsându-se să cadă pe un scaun.

— Nu mă aştept să vii cu mine, continuă mama ei. Plus că, la cât aş avea de călătorit, nu sunt convinsă că ar fi *bine* să vii. Aşa că astea sunt variantele, zise, ridicând o mână. Poţi să mergi la o şcoală cu internat. Chiar şi pe-aici, dacă-ţi place.

Ridică apoi cealaltă mână.

— Sau ai putea să stai cu tatăl tău.

Domnul Marin îşi tot răsucea stiloul între degete, cu nervozitate.

— Când te-am văzut la spital… asta chiar m-a făcut să înţeleg câteva lucruri, zise el, încet. Vreau să fiu aproape de tine, Hanna. Am nevoie să fiu o parte mai importantă din viaţa ta.

— Nu vreau să mă mut în Annapolis, se repezi Hanna.

— Nici nu trebuie, îi răspunse tatăl ei, pe un ton blând. Pot să mă transfer la filiala de aici a firmei mele. De fapt, mama ta mi-a oferit posibilitatea să mă mut aici, în casă.

Hanna rămase cu gura căscată. Parcă era într-un reality-show care o luase razna.

— Iar Kate şi Isabel rămân în Annapolis, nu?

Tatăl ei clătină din cap.

— Sunt multe la care trebuie să te gândeşti. O să-ţi lăsăm timp ca să iei o hotărâre. Eu nu vreau să mă transfer aici, decât dacă o să stai şi tu cu mine. OK?

Hanna îşi roti privirea prin bucătăria ei modernă, sclipitoare, încercând să şi-i imagineze pe tatăl ei şi pe Isabel pregătind masa. Tatăl ei ar sta pe vechiul lui scaun, Isabel pe-al mamei, iar Kate ar putea să ocupe scaunul care în mod normal

era încărcat cu reviste şi corespondenţă nesolicitată.

I-ar fi lipsit mama ei, dar şi-aşa ea nu prea stătea pe-acasă. Şi Hanna îşi dorise mult ca tatăl ei să se întoarcă… numai că nu era prea convinsă că i-ar conveni *aşa.* Dacă-i permitea lui Kate să se mute în casa ei, se lăsa cu război. Kate e slăbănoagă şi blondă şi frumoasă. Kate va vrea să pornească în marş spre Rosewood Day şi să-l cucerească.

Da, dar Kate va fi fata cea nouă. În timp ce Hanna… Hanna ar fi fata cea populară.

— Hm, bine. O să mă gândesc la asta, zise.

Se ridică de la masă, îşi luă geanta şi se duse în baia de la parter. Adevărul e că se simţea oarecum… exaltată. Poate că o să iasă ceva minunat. *Ea* era în avantaj. În următoarele câteva săptămâni, va trebui să se asigure că e *cea mai* populară fată din şcoală. Nemaifiind Mona, ar trebui să fie uşor.

Căută prin buzunarul căptuşit cu mătase al genţii. Înăuntru, stăteau cuibărite, unul lângă altul, două telefoane BlackBerry: Al ei şi al Monei. Ştia că poliţiştii căutau cel de-al doilea telefon al Monei, însă nu se simţise pregătită să-l predea, deocamdată. Mai întâi avea de rezolvat ceva.

Inspiră adânc, scoase telefonul din husa lui catifelată şi apăsă pe butonul pentru pornire. Aparatul prinse viaţă. Nu avea mesaj de salut, nu avea ecran personalizat. Mona îl folosise strict pentru afaceri.

Constată că Mona salvase toate SMS-urile pe care le trimisese fiecăreia dintre ele, semnându-le concis, cu o singură literă: *A.* Hanna le parcurse fără grabă pe toate cele care-i fuseseră adresate ei, muşcându-şi febril buza inferioară. Iată-l pe cel dintâi primit, de când fusese dusă la secţia de poliţie pentru că furase brăţara şi colierul Tiffany: *Salut, Hanna. Din moment* ce *închisoarea îngraşă, ştii ce-o să zică Sean, nu? „În nici un caz!”* Şi

iată-l şi pe ultimul trimis de Mona de pe telefonul acesta, mesajul cuprinzând cuvintele care o făcuseră să îngheţe: *Cât despre Mona… Află că nici ea nu ţi-e prietenă. Aşa că păzeşte-ţi spatele.*

Singurul mesaj pentru Hanna care nu fusese trimis de pe telefonul acesta era cel care spunea: *Să nu mai crezi tot ce auzi!* Mona trimisese din greşeală SMS-ul acesta de pe telefonul ei obişnuit. Hanna se cutremură. În seara aceea tocmai primise un telefon nou şi n-avusese timp să-şi introducă în el toate numerele din agendă. Mona făcuse încurcătura, şi Hanna îi recunoscuse numărul. Dacă nu i l-ar fi recunoscut, cine ştie cât s-ar mai fi întins povestea asta?

Hanna strânse în mână BlackBerry-ul Monei, dorindu-şi să-l fi putut strivi între degete. *De ce?* Ar fi vrut să urle. Ştia că de-acum nu putea decât s-o dispreţuiască pe Mona: poliţiştii găsiseră SUV-ul – pe care-l folosise ca să dea peste Hanna – în garajul separat din curtea casei Vanderwaal. Chiar dacă automobilul era acoperit cu prelată, se vedea că o aripă din faţă era îndoită, iar farurile erau împroşcate de sânge: de sângele Hannei.

Însă Hanna nu era în stare s-o urască. Pur şi simplu, nu *putea.* Dacă măcar ar fi reuşit să şteargă toate amintirile plăcute pe care le avea cu Mona… raidurile lor nebuneşti la cumpărături, triumfurile ca fete populare, *amicversările…* Pe cine va mai consulta ea când se va ivi o situaţie de criză la nivelul garderobei? Cu cine va mai merge la cumpărături? Cine se va mai preface că-i este prietenă?

Îşi lipi de nări săpunul pentru oaspeţi, cu mirosul lui iute de mentă, străduindu-se să nu plângă, ca să nu-şi strice machiajul atât de minuţios făcut. După câteva respiraţii purificatoare, liniştitoare, Hanna privi din nou căsuţa cu mesaje trimise de Mona. Selectă toate mesajele semnate *A.* pe care i le expediase, după care apăsă pe ŞTERGERE TOTALĂ. *Sigur vreţi*

să ştergeţi? o întrebă următorul ecran. Hanna apăsă pe DA. Capacul unui tomberon se ridică, apoi se lăsă la loc. Dacă nu putea să şteargă prietenia dintre ele, atunci putea măcar să-şi şteargă secretele.

Wilden aştepta în antreu: se oferise s-o ducă la tribunal cu maşina lui. Hanna observă că avea ochii întunecaţi şi colţurile gurii lăsate. Se întrebă dacă era epuizat de pe urma activităţii din weekend, sau dacă mama ei îl informase şi pe el despre postul din Singapore.

— Gata? o întrebă el încet.

Hanna încuviinţă.

— Dar stai puţin, zise. Îşi vârî mâna în geantă şi scoase BlackBerry-ul Monei. Cadou, pentru tine.

Wilden îl luă, nedumerit. Hanna nu se obosi să-i explice, îşi va da el seama şi singur, destul de curând.

Poliţistul deschise portiera din dreapta, şi Hanna se strecură înăuntru. Înainte ca el să pornească, Hanna îşi roti iar umerii, inspiră adânc şi-şi verifică înfăţişarea în oglinda retrovizoare. Ochii ei negri străluceau, părul şaten era plin de viaţă, iar fondul de ten crem îi acoperea în continuare toate vânătăile. Faţa îi era slabă, dantura dreaptă, şi n-avea nici măcar un coş. Urâta şi bucălata Hanna dintr-a şaptea, care-i bântuise imaginaţia în ultimele câteva săptămâni, era acum izgonită pentru totdeauna. Începând din această clipă.

La urma urmei, era Hanna Marin. Şi era fabuloasă.

42
VISELE – Şi COŞMARURILE – POT SĂ DEVINĂ REALITATE

Marţi dimineaţă, Emily se scărpină la spate, pe sub rochia cu buline şi mâneci scurte, bufante, pe care o împrumutase de la Hanna, dorindu-şi să fi putut purta pantaloni. Lângă ea, Hanna era gătită cu o rochie roşie retro, în timp ce Spencer purta un costum lucios, practic, cu dunguliţe. Aria adoptase una dintre obişnuitele ei compoziţii vestimentare în straturi: o rochie neagră, stil clopot, peste un tricou verde din flanel, cu mânecă lungă, cu pantaloni albi tricotaţi, strâmţi şi groşi, şi cizmuliţe şic, până la gleznă, despre care spunea că le cumpărase din Spania. Stăteau toate afară, în aerul rece al dimineţii, într-o parcare goală învecinată cu tribunalul, departe de agitaţia reprezentanţilor mass-media de pe treptele intrării mari.

— Suntem gata? întrebă Spencer, privindu-le pe rând pe fiecare.

— Gata, intonă Emily, în cor cu celelalte. Spencer scoase, cu mişcări lente, un sac mare Hefty pentru gunoi, şi fetele începură să arunce lucruri în el, una câte una. Aria aruncă o păpuşă reprezentând-o pe Împărăteasa cea Rea din *Albă-ca-Zăpada,* cu X-uri pe ochi. Hanna zvârli o bucată mototolită de hârtie, pe care scria *Fie-ţi milă de mine.* Spencer se descotorosi de fotografia cu Ali şi Ian. Rând pe rând, scăpară de toate obiectele primite de la A. Primul lor impuls fusese să le ardă pe toate, însă Wilden avea nevoie de ele, ca probe.

Când îi veni rândul lui Emily pentru ultima oară, ea îşi coborî privirea spre acel ultim lucru pe care-l avea în mână. Era scrisoarea pe care i-o trimisese lui Ali, imediat după ce-o sărutase, în

căsuţa din copac, nu cu mult timp înainte să moară. În ea, Emily îşi declarase dragostea nepieritoare pentru Ali, punând în ea toate sentimentele ei. A. Adăugase câteva cuvinte: *M-am gândit că poate o vrei înapoi. Cu drag, A.*

— Pe-asta aş vrea s-o păstrez, zise ea încet, împăturind scrisoarea.

Celelalte încuviinţară. Emily nu era sigură că ele ştiau despre ce anume era vorba, însă aproape că avea certitudinea că o idee tot îşi făcuseră. Scoase un oftat lung, chinuit. În tot acest timp, o luminiţă arsese înăuntrul ei. Sperase că, prin cine ştie ce minune, A. era Ali, şi că Ali, cine ştie cum, nu era moartă. Ştia că nu se comporta raţional, ştia că trupul lui Ali fusese găsit în curtea din spatele casei DiLaurentis, având pe deget inelul ei unicat de la Tiffany, cu iniţială. Emily ştia că trebuia să renunţe la Ali… dar când strânse în mână mult-iubita ei scrisoare, îşi dori să nu fi fost nevoie s-o facă.

— Ar fi cazul să intrăm, zise Spencer.

Aruncă sacul în Mercedesul ei, şi Emily împreună cu celelalte o urmară pe o uşă laterală a tribunalului. Când intrară în sala de judecată, cu lambriurile ei şi tavanul înalt, Emily simţi că-i zvâcnește stomacul. Întregul Rosewood era acolo: colegii şi profesorii ei, antrenoarea de înot, Jenna Cavanaugh cu părinţii, toate fostele colege de la hochei pe iarbă ale lui Ali… şi toată lumea se holba la ele. Singura persoană pe care Emily nu reuşi s-o vadă din prima era Maya. De fapt, nu mai avusese nici măcar o veste de la Maya de la petrecerea Hannei, de vineri seara.

Emily îşi lăsă capul în jos când Wilden se desprinse dintr-un grup de poliţişti şi veni să le conducă spre o bancă liberă. Atmosfera era extrem de încordată; mirosea a diverse feluri de apă de colonie şi parfum, dintre cele mai scumpe. După alte câteva minute, uşile se închiseră cu zgomot. Se aşternu o tăcere mormântală când aprozii îl

aduseră pe Ian, iar acesta înaintă pe intervalul din mijlocul sălii. Emily o apucă de mână pe Aria. Hanna îşi strecură braţul pe după Spencer. Ian purta o salopetă portocalie, de deţinut. Era nepieptănat şi avea cearcăne vinete enorme.

Ian se apropie de bară. Judecătorul, un bărbat sever, cu chelie şi un enorm inel pe deget, îl privi încruntat.

— Domnule Thomas, cum doreşti să pledezi?

— Nevinovat, răspunse Ian, cu o voce extrem de slabă.

Un murmur străbătu publicul. Emily îşi muşcă obrazul pe dinăuntru. Când închise ochii, revăzu imaginile acelea oribile; de această dată, cu un nou asasin, unul care părea logic: Ian. Emily îşi aminti că-l văzuse pe Ian în vara aceea, când fusese invitata lui Spencer la Country Club-ul din Rosewood, unde Ian lucra ca salvator. Stătea la postul lui, învârtindu-şi fluierul ca şi cum n-ar fi avut nici o grijă pe lume.

Judecătorul se aplecă peste pupitrul lui înalt şi-l privi cu asprime pe Ian.

— Din cauza gravităţii acestei crime şi pentru că te-am considerat un potenţial risc, vei rămâne în închisoare până la audierea premergătoare judecăţii, domnule Thomas.

Izbi cu ciocanul în masă şi apoi îşi împreună mâinile. Capul lui Ian se prăbuşi, cu toate bătăile liniştitoare pe umăr din partea avocatului său. După câteva secunde, pleca înapoi, cu cătuşe la mâini. Se terminase.

Membrii comunităţii din Rosewood se ridicară să plece. Atunci, Emily văzu pe rândul din faţă o familie pe care n-o observase mai devreme: aprozii şi camerele de televiziune îi blocaseră vederea. Recunoscu tunsoarea scurtă, şic, a doamnei DiLaurentis, şi înfăţişarea agreabilă, de actor în roluri principale, îmbătrânit. Jason DiLaurentis stătea lângă ei, îmbrăcat într-un costum negru şi cu o cravată în carouri închise.

Când membrii familiei se îmbrăţişară, păreau cu toţii incredibil de uşuraţi… şi, poate, cu o foarte, foarte mică urmă de remuşcare. Emily se gândi la ce spusese Jason la ştiri: *Nu vorbesc prea mult cu ai mei. Sunt prea tulburaţi.* Poate că toţi se simţeau vinovaţi, fiindcă nu vorbiseră atâta timp. Sau poate că era doar imaginaţia lui Emily.

Toată lumea mai zăbovi după ce ieşi din sală. Vremea nu semăna câtuşi de puţin cu sublima zi de toamnă fără nori pe cer, când se oficiase slujba de înmormântare pentru Ali, de acum câteva săptămâni. Astăzi, cerul era întunecat de nori negri, făcând ca întreaga lume să pară opacă şi lipsită de umbre. Emily simţi o mână pe braţ, după care Spencer îşi încolăci braţele în jurul umerilor ei.

— S-a terminat, şopti Spencer.

— Ştiu, răspunse Emily, îmbrăţişând-o la rândul ei.

Şi celelalte fete se alăturară îmbrăţişării. Cu coada ochiului, Emily zări bliţul unei camere foto. Deja putea să-şi imagineze titlul din ziar: *Prietenele lui Alison, înnebunite de durere, dar împăcate între ele.* În acel moment, un Lincoln negru, care staţiona lângă trotuar, îi atrase privirea. Şoferul stătea pe scaunul din dreapta şi aştepta. Unul dintre geamurile fumurii era lăsat în jos, foarte puţin, şi Emily văzu o pereche de ochi privind-o. Rămase cu gura căscată. Nu mai văzuse astfel de ochi decât o singură dată în viaţă.

— Fetelor, şopti, strângând-o cu putere de braţ pe Spencer.

Celelalte se desprinseră din îmbrăţişare.

— Ce e? o întrebă Spencer, îngrijorată.

Emily le arătă spre maşină. Geamul fumuriu era acum închis, iar şoferul pornise automobilul.

— Jur că adineauri am văzut… se bâlbâi, după care se opri.

Fetele ar fi crezut-o nebună: fanteziile cu Ali încă în viaţă nu însemnau decât o modalitate de a

face faţă morţii acesteia. Emily înghiţi şi se îndreptă de spate.

— Nu mai contează, zise.

Fetele se întoarseră, îndreptându-se fiecare către familia ei, promiţând că-şi vor mai da telefon. Însă Emily rămase pe loc, cu inima bubuindu-i în piept, privind cum se depărtează maşina. O văzu înaintând pe stradă, cotind la dreapta la primul semafor şi dispărând. Sângele îi îngheţă în vine. *E Imposibil să fi fost ea,* îşi zise.

Sau nu era imposibil?

CE SE ÎNTÂMPLĂ MAI DEPARTE…

După ce Mona a plecat din această lume dragă ei şi Ian a fost aruncat într-o celulă rece de închisoare, micuţele noastre mincinoase pot în sfârşit să trăiască liniştite. Emily îşi găseşte adevărata dragoste la Smith College; Hanna domneşte ca o regină la Rosewood Day şi se va căsători cu un milionar; Spencer termină Şcoala de Jurnalism din Columbia, ca şefă de promoţie, şi va fi editor la *New York Times*; Aria absolvă Şcoala de Design din Rhode Island şi se mută în Europa cu Ezra. Vorbim despre apusuri de soare, bebeluşi dolofani şi o fericire binecuvântată. Drăguţ, nu-i aşa? Oh, niciuna dintre ele nu va mai minţi vreodată.

La naiba, ce glumă mai e şi asta? Treziţi-vă! N-a mai existat niciodată după aceea fericire în Rosewood.

Cu alte cuvinte, chiar n-aţi învăţat *nimic*? Odată ce o fată ajunge să fie o micuţă mincinoasă, ea va rămâne *pentru totdeauna* aşa. Emily, Hanna, Spencer şi Aria *nu se pot abţine* să nu fie rele. Asta-mi place mie cel mai mult la ele. Cine sunt eu? Ei bine, să zicem că sunt o nouă A. din oraş, iar de data asta, fetele noastre n-o vor mai scoate la capăt aşa de uşor.

Ne revedem curând. Iar până atunci, încercaţi să nu fiţi prea buni. Viaţa e întotdeauna un pic mai amuzantă dacă ai şi câteva mici secrete interesante.

Muah!

A.

[1] Tablou din 193O al pictorului american Grant Wood (1892-1942).

[2] Philadelphia 76ers (Seventy-Sixers), echipă de baschet profesionistă din Philadelphia.

[3] Petrecere tradiţională în campusurile studenţeşti din America de Nord, la care participanţii poartă togi - improvizate de obicei din cearşafuri - şi sandale.

[4] Aluzie la prinţesa Diane von Furstenberg, creatoare de modă belgiano-americană, celebră mai ales pentru emblematicele sale rochii petrecute.

[5] Serie de filme video, cu conţinut explicit sexual, având ca protagonist tinere atrăgătoare dispuse să-şi arate corpul în faţa camerei.

[6] Infirmieră şi scriitoare engleză (182O-191O), devenită celebră pentru munca de pionierat depusă în îngrijirea răniţilor din războiul Crimeii. Ulterior, şi-a înfiinţat propria şcoală de infirmiere.

[7] Phil Calvin Megraw, cunoscut ca Dr. Phil, personalitate a televiziunii americane, gazda unui popular show menit să le ofere telespectatorilor sfaturi din experienţa sa profesională de fost psiholog.

[8] Abrevierea oficială pentru statul Pennsylvania.

[9] Redactor-şef la revista americană *Vogue*, începând din anul 1965

[10] În argou, sâni.

[11] Trimitere la celebrul citat din piesa *The Mourning Bride (Mireasa îndoliată*) a dramaturgului şi poetului englez William Congreve (1670-1729): *„Hell hath no fury like a woman scorned”* („Iadul e o nimica toată pe lângă furia unei femei dispreţuite”).

[12] Hanna Marin+Mona Vanderwaal=Cele Mai Bune şi Mai Bune Prietene Din Lume.

Cuprins

[1]
[2]
[3]
[4]
[5]
[6]
[7]
[8]
[9]
[10]
[11]
[12]

Table of Contents

[1] 310
[2] 310
[3] 310
[4] 310
[5] 310
[6] 310
[7] 310
[8] 310
[9] 310
[10] 310
[11] 310
[12] 310